

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Jensen, Thit.
Titel Title:	<u>Den erotiske Hamster : Nutidsroman.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København; Kristiania : Nyt Nordisk Forlag, 1919
Fysiske størrelse Physical extent:	188 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

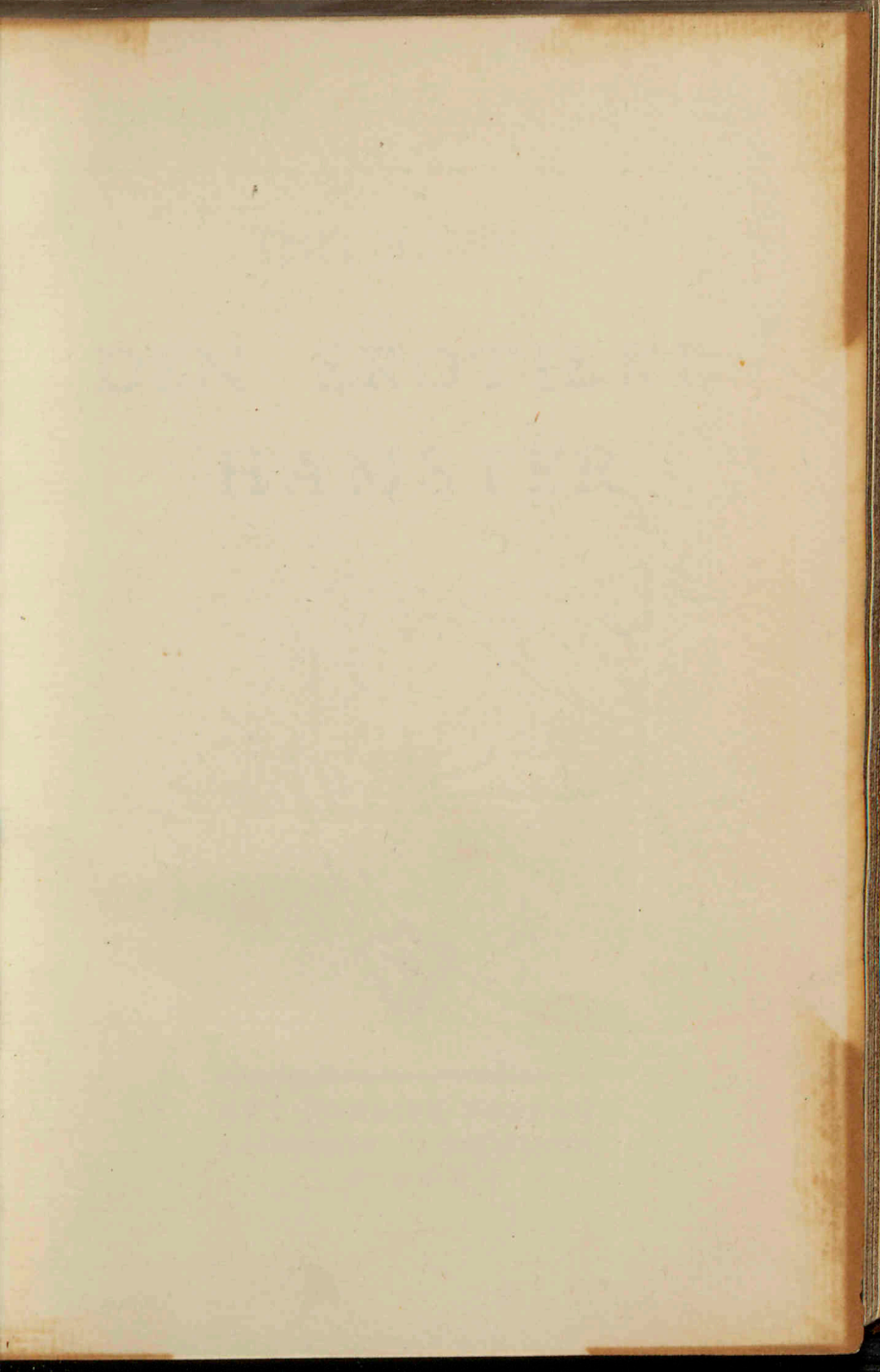
57, - 175

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024035868

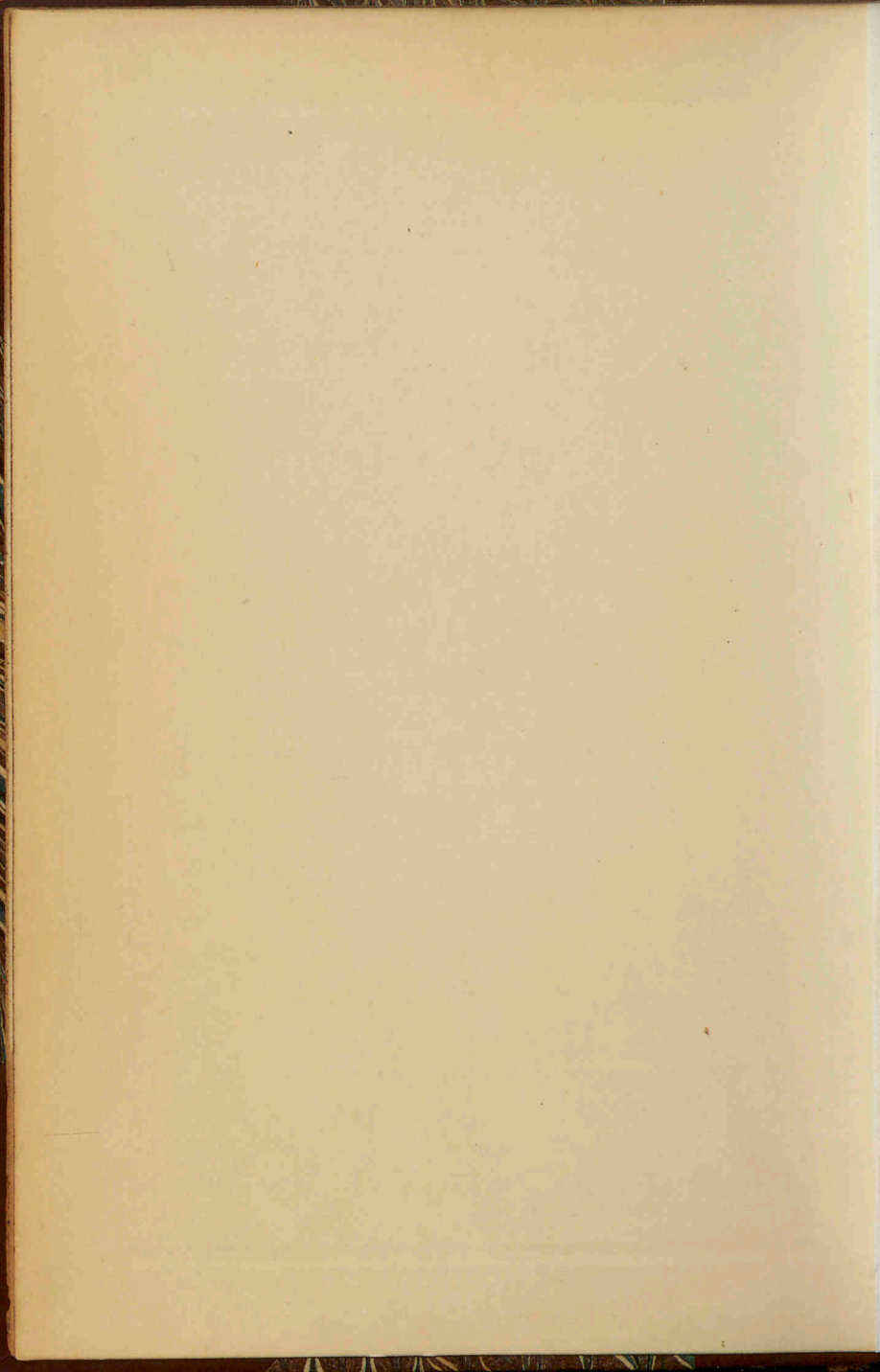
THIT JENSEN

DEN EROTISKE
HAMSTER

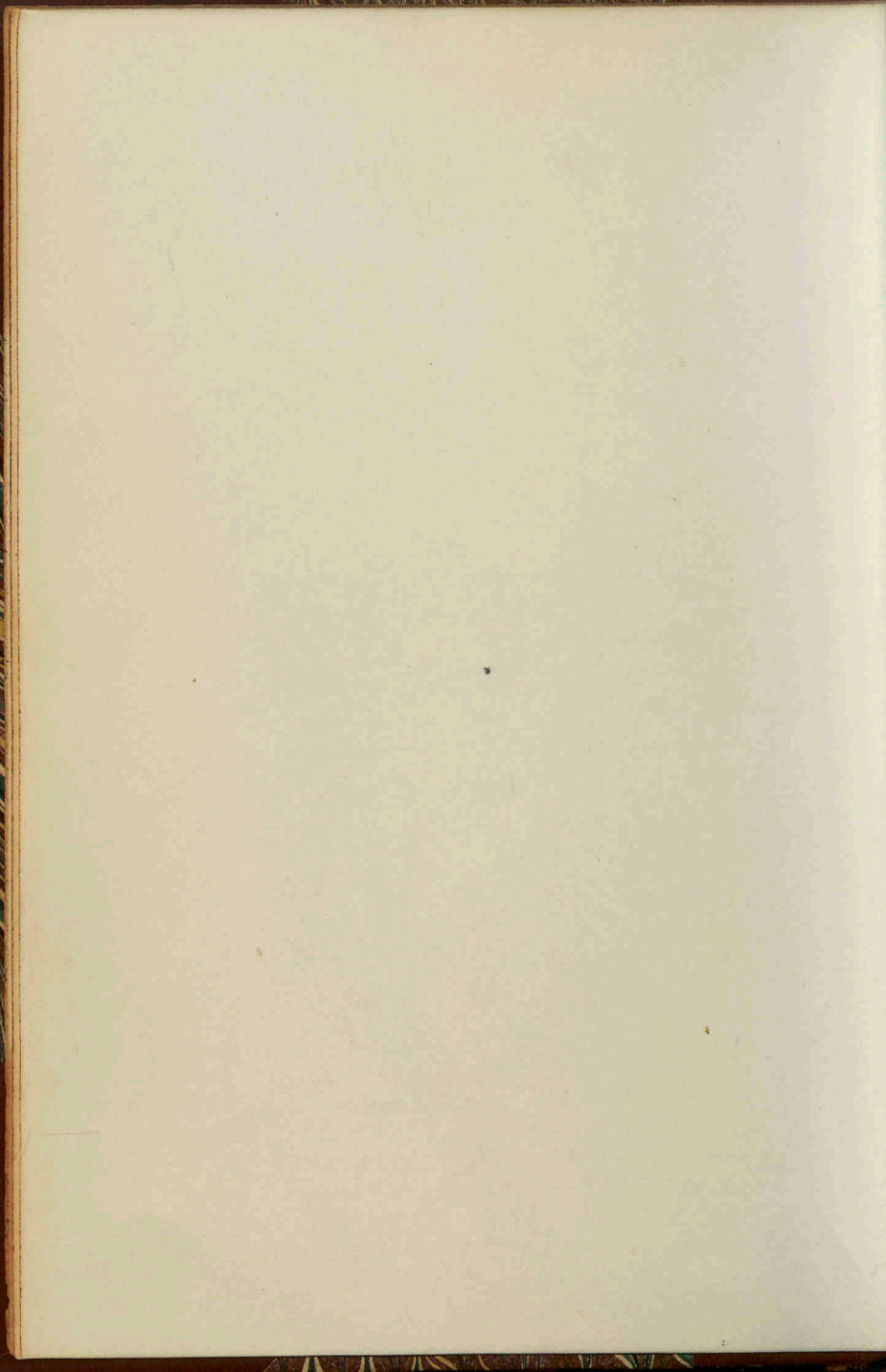

Geo. 748

NYT NORDISK FORLAG
KØBENHAVN OG KRISTIANIA
MCMXIX

DEN EROTISKE HAMSTER

THIT JENSEN

DEN EROTISKE
HAMSTER

NUTIDSROMAN

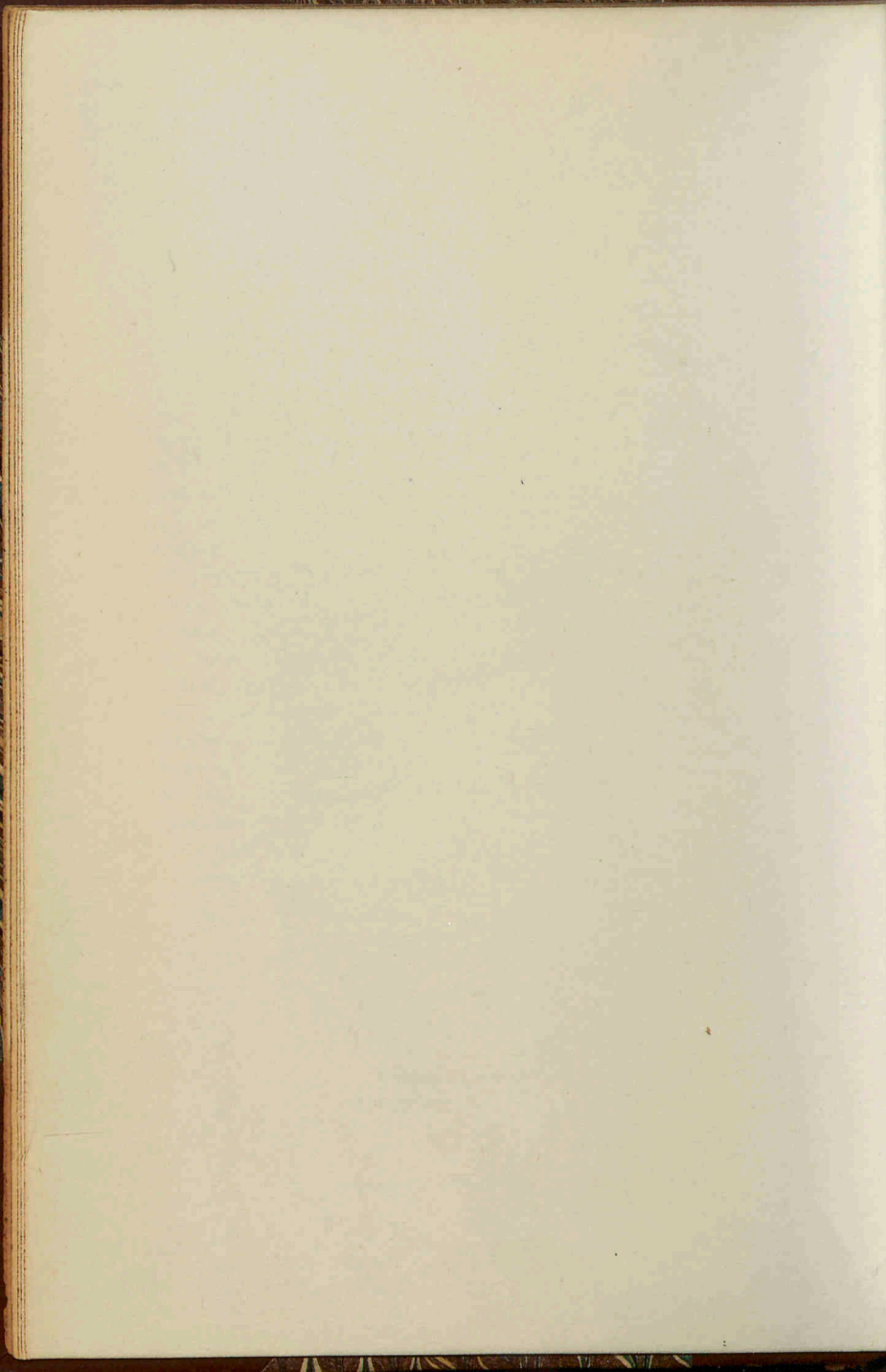
NYT NORDISK FORLAG
KØBENHAVN OG KRISTIANIA
MCMXIX

KØBENHAVN - GRÆBES BOGTRYKKERI

Hun er en holdt Dame, der faar sine Elskere til at respektere sig mere, end om hun ikke selv stod i Forhold til dem. Det er en sjælden Egenskab; paa den Maade opnaar en Kvinde alt, hvad hun vil, af en Mand. Den som hun, uden at han aner det, har valgt, faar først længe Lov til at gøre Kur til hende, attraar hende i frygtsom Bæven, er ydmyg i sine Tilnærmelser, forbauses over at opnaa hendes Gunst og besidder hende i dybeste Agtelse. Han mærker ikke engang, at han underholder hende, saa taktfuldt bærer hun sig ad, og hun forstaar at lægge saa megen Tilbageholdenhed, Værdighed og Korrekthed ind i deres Forhold, at han, naar han kommer fra hendes Sovekammer, ikke vilde betænke sig paa at give den Mand, som var i Stand til at betvivle hendes Dyd, en Ørefigen, og det i god Tro.

(MAUPASSANT.)

Dinas Sjæl vendte Himmelsiden ud.

DINA MOE DUFOUR.

DINAS Sjæl vendte Himmelsiden ud.
Det havde den gjort længe.

Men hun vidste uhyggelig godt, at der var en anden — havde altid været det — hun havde lært den at kende i sin Barndom, naar Rudeskaar og Splinterne af et Dukkehoved raslede til Jorden omkring hende, de drilleverne Brødre og hun selv fik Smæk, og Huset genlød af Graad, Støj og Skænden. I sin Rabies ønskede hun Brødrene ædt op af Ulve, blind og ufølsom overfor den Mulighed, at hun selv kunde blive ædt med.

Udtrykt pædagogisk vilde det forlyde, at Dina havde et strengt Sind, og det var værst for hende selv.

Men op gennem Aarene havde Dina kæmpet Himmelsiden ud.

Et bevidst langsommeligt Arbejde, fuldbyrdet til Englenes Paaskønnelse. Dina samlede paa det hæderlige i sig selv som Guldgravere paa Guld, en Sum, der, naar Tidens Fylde var, skulde bære hende op i en ny og bedre Klasse, hvor der var Muligheder for at blive endnu en Del hæderligere og bedre.

Dina Moe blev aldrig mere helt Venner med et Menneske, hun havde haft Sammenstød med — hendes udmærkede Forstand, sikre Instinkt og smidige Evne til at snoge sig ind i andres Følelsesliv, udrustede hende med et sindrigt Kendskab til det, der kunde ramme haardest, bide skarpest og saare til Døden, og hun brugte det altsammen med en for Følgerne fuldkommen blind Hensynsløshed —

et fortrøstningsfuldt Blik til sin Ven Døden og hun sprang i Struben paa hvadsomhelst! Men aldrig tilgav hun den, der havde standset hende paa hendes Selvopdragelses svære Vej opad, trukket hende momentant ned og vendt Helvedesiden ud.

Det var i Regelen kun smaa og indskrænkede Individer, det gik ud over, de saa Smilet, de hjælpsomme Lader, det blonde Haar, Barneskabelonen og Dinas naturlige Generthed og tænkte: Ha! alt dette er let og billigt at fornærme! — og opdagede ikke, før det var for sent, at der i denne nordiske Urtekost sad gemt en sydlandsk Stilet, saa spids og morderisk og forgiftet som en Inkapil.

Den blev stedse sjældnere brugt.

Det blev efterhaanden staaende i Atmosfæren om hende, at det skadede ingen, at lade hende være i Fred. Desuden var der dem, der sagde, at Dinas Tanke var farlig, — Mennesker der havde fortrædet hende, fik Sorger og onde Kaar, og Dina indrømmede beredvilligt, at hun hekse — oh jo — mægtigt — i en tidligere Tilværelse havde hun været en af de kosterkafridende til Bloksbjerg, var fængslet, martret og brændt, hun huskede det ganske nøje.

Det var fordi Dina vidste saa god Besked med Helvedesiden i sig selv og havde bordet den med saa redelig Vilje, ikke redelig alene, men en Vilje som en Stempelstang, at hun undertiden nynnede sin Yndlingsssalme:

Kæmp i hellig Ivers Lue,
Lad den største Kærlighed
Hver en Tanke underkue,
Som din Gud ej kendes ved.
Har du da igennemkæmpet,
Til Genfødelse og Fred,
Tænk ej, nu er alting dæmpet,
Vid at Kampen varer ved.

Dina troede paa Gud. Det lyder ikke af noget, for det er der saa mange der gør, uden at det fra Vugge til

Grav gaar op for dem, hvad Gud er til. Desuden skrev Dina det ikke paa hvert Blad i Haven og langs med Vejene, de fleste mente, Dina var en Hedning. Det gjorde ingenting, Dina og Dinas Gud forstod hinanden, det var det vigtigste.

Dina havde den underlige Tro, at hun var kommet til Verden for at gøre det mest mulige for andre. Et Bud i hende, en Lov som var hendes Lov — andre kunde have helt andre Love, som hvert Menneske havde hver sit Haandværk — bød hende at krydse Klinger, gaa de tungeste Veje, gøre Ting for andre, hun aldrig i Livet vilde gøre for sig selv.

At du gider! sagde Dinas Venner — at du gider — ved du ikke endnu, hvad for noget Pak Menneskene er — at du gider bruge din Tid i deres utaknemlige Tjeneste. —

Og Dina indrømmede flov, at det var saa sandt alt sammen, og hun var dum. — Men Loven vedblev at være Loven. Kun hun selv og Gud kendte Vekselvirkningen, hvert stort eller lille Tilfælde, hvor hun havde hjulpet en anden, havde tilført hende selv en Rigdom, et nyt lille Gode, ikke af denne Verden ganske vist, ikke noget som kunde stige og falde paa en Børs, ikke steges paa Pande og spises eller smykkes paa Fingre, saa det gnistrede milevidt. Dina generede sig og indrømmede, hun var en Daare, hellere end at give sig i Kast med at forklare det indviklede i Guds Lovs Maskineri — naar hun i Dage forlod sit Arbejde for at gaa ned i et Ministerium, hvor hun skulde ordne en forfjamsket raadløs Kvindes Affærer, skrev hendes Ansøgning, gav hende indtil den mindste Instruks — hvor hun kunde have brugt samme Tid, Kraft og Evne til at tjene Penge, køre i Luksusbil, ligge i Solen og læse fromme Bøger eller gaa i Kirke og blive anset for en Herrens Tjenerinde — saa var det ikke, fordi hun var nogen Helgen, men fordi hun indvandt nyt Land, føjede et Plus til sin Personlighed, uddybede dens Lov.

Hun kunde ikke fortælle nogen, at hun gik som en Undergartner i sit Indres Drivhus og glæde sig over sin

groende Sjæl, glædede sig hver Gang den foldede en ny Blomst ud, glædede sig fordi hun selv havde dyrket den frem af en stenet og genstridig Grund — enhver Sjæl er en Have, og den bliver som man dyrker den til — man kan ikke læse i Bøger, hvordan den skal dyrkes, men man kan spørge Gud. Det er det, Gud er til. Dina og Dinas Gud førte lønlige og kammeratlige Samtaler om, hvordan en Sjæl skal dyrkes. — Hendes opsætsige Sind hoppede stundom op og gav Gud gode og skønsomme Raad, for en Tid efter at lægge sig til hans Bryst og indrømme, at hun var alligevel den lille, og som Gud havde gjort det, var det alligevel det fornøftigste.

Dina elskede Gud. Det lyder ikke af noget, for det er sagt saa ofte, at det ingen Klang har mere. Hun maatte bruge Billeder for at forstaa det. Hun saa Gud sidde paa en Vogn kørende frem, og hun selv var en ung og stærk Kørehest, der trak, et lunefuldt springende Dyr der i sine Kræfters Overmod skejede ud fra Vejens Spor nu og da, vejrende med følsomme Øren tilbage mod sin Herre og elskende denne sin Herre med et trofast Dyrs Hengivenhed.

I alt dette var der jo ikke noget at prale af eller stille offentlig til Skue, det var en ganske privat Beskæftigelse at løfte sig af Jordens Slam, mærke det slippe her og der, og som en Husfrue pudser sit pæne Kobbertøj, gik Dina i Løndom og pudsede sin pæne Sjæl. —

Det var Himmelsiden.

Men Dina vejrede undertiden den anden — stærk som et Bestie laa den derinde og ventede paa sin Chance, voksede sig stor og gabende, voksede sig gudsbespottelig som en Asenskæft, voksede som en Morder i sin Moders Skød.

Men Chancen vilde aldrig komme.

For Dina Moe var lykkelig.

Dinas hele Indre laa endnu i Knæ foran Lykkens Alter, med løftede Hænder, med aabne takfyldte Øjne, med smilende Mund, hun laa i ydmyg Stolthed foran sit Alter, sikker paa at Lykken var Guds Gave, Indfrielsen af Guds

Løfte: „den som holder mine Bud, gør jeg vel i tusinde Led.“ Hun havde kæmpet sig Lykken til, idet hun kæmpede Himmelsiden ud, forsaget, slidt og sultet, aldrig gjort sit Selvs Love imod for Brød, aldrig imiteret en Tro, der kunde skaffe hende Hobens Bifald, aldrig løftet sine Fordringer op over deres naturlige Spartanerleje, aldrig gjort sig til Slave af en eneste Vane, ikke af noget Krav.

Nu kun en lykkelig Slave af sin Lykke.

For sin Lykkes Alter knæler hun — i hvide Klædebon, hvorpaa der ikke er en Plet! Ikke et Kys givet i Fjant til nogen anden, ikke en Tanke, der bærer fra ham, ikke et Ønske, der ikke er ham.

Det er Dinas Stolthed, at ingen Mand mere reagerer erotisk overfor hende — fordi hun ikke toner erotisk mere, al Erotik er trukket ind om den Mands Væren i hendes Sind, ingen Nonne kan staa kyskere end Dina overfor det samlede Maskulinum.

Er det ikke den fineste og sjældneste Kompliment, en Kvinde kan skænke en Mand; saa helt evner du at tilfredsstille mit Liv, at jeg har ophørt at eksistere for andre Mænd! Saa kultiveret en Kærlighed er din og min, at selv Fabeldyret Erotik lod sig forfine og end ikke med sin Aande søger udenfor sit eget Bo —

JOHAN DUFOUR.

JOHAN DUFOUR var af de ensomme Dreng, tungnem, sky og retfærdig, der saa lige ud med brune Øjne store og stille som hos en Hest. I sit flagrende vittige Hjem, hvor Livets væsentlige Pointe var Pointen og Maalestokken for al menneskelig Vurdering var om man gouterede den Dufourske Jargon eller ikke, hvor Slægtsstolt-heden over forudgangne Bisper og Ministre udløste sig i: Guds udvalgte Dufourer, i et Hjem og med et Navn tynget af Pretensioner, Gæld, Drømme og Despoti gik den lille Johan Dufour ene med *sin* Drøm!

Han vilde være en Kunstner.

Oho!

En stor Kunstner!

Han morede sig ensomt med at synes, det værste af alt var at tage sit Navn med sig i Graven.

Han startede godt — med en Sum af 60 Kroner sprang han ud i Livet, tjente til sit Ophold som Teatermaler, gik paa Akademiet om Aftenen, malede om Natten, fortærede Cigaretter som Spaaner og var netop gaaet ind i den store Weltschmerz, da han fandt Dina.

Det var hans uendelige gode Hjerte, der paa Livets Landevej hørte Dina Moes Latter — en tom Lyd — en Kling Klang for Verden — dækkende som et Væld af gølge Blomster over den ensomme, lykkeløse Grav i hendes Hjerte — og ung som hun var, fuld af Idealer, og skyldfri som en Lærkeunge droges han af hendes melankolske Blik.

Han sagde hende, at hun ikke lo — faktisk aldrig — og det var ikke sandt, at hun elskede Menneskene, som det altid blev sagt! hun elskede kun deres Sorger. — Og Dina studsede! — Her sad en Lærkeunge og saa tværs igennem hende — sandelig — og han fulgte hende rundt i hendes Hjem, hungrig efter at diskutere Emner, hungrig efter at fortælle om sig selv, Weltschmertzens Trang til at høres og høre.

Siddende i en Krog af hendes Stue, med en Thekop foran sig, og Dina læsende højt ved hans Side, opdagede han den uhyre Sødme, der kaldes et Hjem.

De to Ensomme fandt hinanden.

De gav hinanden hver en Verden. Dufour med sin forfinede Slægts Krav og Dina fra Landet med kun sit enkle Begreb: Nytte! fandt hinanden i en selvfølgelig Sanddruhed, en fælles Længsel efter Æmhed, og en nøgtern Tro paa en Ideal. Dinas Navn var kendt allerede da, og til Johan Dufours Forundring syntes hun ikke at skænke det en Tanke — Navn — det var aldrig faldet hende ind, at hendes Navn skulde overleve det Græsstraa, der var bestemt til at visne paa hendes Grav. — Eftersom hans Forelskelse steg, glemte ogsaa han den guddommelige Nødvendighed af et Navn, det væsentlige blev at leve et langt og lykkeligt Liv med Dina, ære Stoffet i sig selv, det Materiale der var ham og altfor kostbart til sjofle Gøremaal! Alt hvad der gjorde lumpne Ting var Proletar, det laveste han vidste, han hævdede at en Forelskelse i en anden var under en gift Mands Værdighed, en Anarkist i en lovordnet Stat og skulde dødes med sin kolde Vilje.

Dina gjorde Lærkeungen til et Menneske. Alt læste hun for ham, fra Aviser til finske Epos, bar ham ind i det Læsningens Tempel hvoraf han hidtil selv kun var naaet til Zolas „Mesterværket“. Han læste tungt og skrev daarligt, Dina lærte ham Ortografi — ingen Malere han stave — der synes at være et naturligt Fjendskab imellem en Malerkost og en Stavemaade. Da han kom til hende om Raad, fordi hans Slægt i sin bundløse Forgældethed ikke kunde støtte ham, men gennem Fosbindelser

skaffe ham Plads som Teatermaler i Berlin, stillede Dina sig i Vejen.

Gaar du med en uforløst Kunstner i dig, saa kan du blive Verdens rigeste Kulissemaler, men du bliver aldrig glad.

Hun tog ham i Pleje, lavede Mad til ham, passede hans Tøj, vadskede for ham, skrev hans Breve, sad Model for ham, sørgede for han kom paa Akademiet hele Dagen og fik Afgang, passede ham naar han regelmæssig fik sine Halsbylder, hun lærte ham at vurdere, ikke efter Jargon og ikke efter Armbaad — som den lille Komtesse, han malede, altid bedømte Mennesker efter deres Armbaad —

Johan Dufour lagde sig med en blid, og som han selv sagde fuldkommen barnagtig Tillid ind til Dina; hans unge Aars Bekymring hvem han skulde faa at leve med, sær og sky som han var, opløste sig i en blind Taknemlighed til Dina, fordi hun var til, fordi han sammen med hende oplevede hvad det var at være sig selv. Alle Vegne endogsaa i sit Hjem havde han gaaet med den Ensomes Maske over sit Væsen, hos Dina sprang han ud, ung og nøgen som et Føl; Dina gouterede hans Spot, hans sikre Forstand og hans Humor, deres Liv var fuldt af Filosoferen, Spøg og Ømhed. Selve deres Hjerner formede sig efter hinanden, de tænkte paa de samme Ting paa samme Tid.

Naar Dina udtalte et eller andet, hoverede Johan Dufour op: Det har du taget fra mig, det tænkte jeg paa for 10 Minutter siden, det beviser min Hjerne er den stærkeste.

Pral, siger Dina, det er fordi min Organisme er vænnet til Suggestion som en Spædekalv til Sødmealk. Hvis jeg lægger mig om Aftenen og tager mit Uhr ind i min Haand

Saa taber du det — ja — og saa skal jeg gaa til Uhrmageren med det.

Vist gør jeg ikke nej, jeg vaagner paa det Minut, jeg har suggestioneret mig selv til at vaagne — gennem Suggestion har jeg opdraget mig selv — saa det er ikke din Fortjeneste, hvis du kan rende rundt med min Hjerne . . .

En Solskinsdag blev de viet paa Raadhuset, Bryllupsrejse hørte ikke til, Dina skulde paa Foredrags-Tourne, for de skulde jo leve. Johan Dufour græd som pisket, naar hun rejste, for det var hele Verden der rejste, hendes Uundværlighed skreg ham i Møde fra alle Kroge, Kammerater brød han sig ikke om, han havde Snese af barokke Kælenavne, og mens hun var borte, laa der Papir og Pen paa hans Bord, og Dagen lang gik han fra Staffeliet til Bordet og fra Bordet til Staffeliet, malede og tænkte og levede i sin Tanke videre sammen med hende og skrev med Mellemrum, næsten før hun var nede ad Trapperne begyndte han! — — — Dina drog som et talende Hylster fra By til By, og hele hendes Sans var hjemme, altid hjemme, altid knyttet til ham, og hver Dag naaede hans Breve hende, en original Hymne til den, han elskede.

„Fy for Satan hvor er det dog væmmeligt, at du er rejst. Det kan jeg slet ikke sige dig. Jeg længes saa idiotisk efter dig allerede, hvordan skal det saa ikke gaa med det visne Træ, dermed mener jeg Resten af Ugen — jeg kan aldrig sige dig, hvor vidunderlig du er, og hvor jeg egentlig beundrer dig, men jeg kan heller ikke skrive det, saa du kommer til at gætte dig til det. Du er et Menneske og et stort Menneske og jeg kan „nuue“ dig (et af Johan Dufours mange selvopfundne Udtryk for hans Æmhed og betød at holde af) og elske dig, og nu kan Brevet igen ligge lidt igen, saa kan jeg gaa og tale med dig af og til

Dag ud og Dag ind gik de sammen, Arm i Arm, paa Gaden og op og ned i Atelieret, naar de talte intenst om noget, Dufour altid med Dinas Haand ekstra inden i sin. De blev saa vant til det, at de ikke mere saa de Smil, der stundom fulgte dem, Dufour svor dyrt, at snart maatte Dina ikke arbejde mere, for nu kunde snart han — alene. — Han forbød Dina at tie med noget, for saa var han bange, hun gled fra ham, han forbød hende at være jaloux, for det var en saarende Mistro. Dina lo, og efterhaanden faldt alle Forbud bort, deres gensidige Tryghed var rodfæstet og absolut, deres Liv sammen skulde række

ind i Døden, Dufour lo ved Tanken om, naar de blev rigtig gamle Nulrepetere og rokkede Arm i Arm.

Nu var der gaet 8 Aar.

Endnu skrev Johan Dufour til Dina: Jeg kan gribe mig i at sidde med fremstrakt Hoved og se paa dig — bare se paa dig — med hængende Mund og slap Underkæbe — og maabe — fordi der findes et Menneske som dig. —

Deres Ægteskab havde den mærkelige Skæbne at skabe Græmmelse om sig — fordi det var det Ægteskab Tusinder tørster efter og gaar i sin Grav uden at have oplevet, det Ægteskab i den absolutte Harmoni hvilende paa to Menneskers Vilje og Ære, frigørende alle bundne Kræfter i dem begge.

Naar Dufour rejste bort og malede Bestillinger, talte han sin Kones Pris i saa høje Toner og lagde saa lidt Skjul paa sin vridende Længsel, at hans Værter blev nødt til at invitere hende. De imødesaa med Ængstelse denne dramatiske Folketaler og brutale Debattør, ventede at se et stort mandhaftigt docerende Fruentimmer, og der kom en glad lille Stær, der hungrigt kastede sig over alle kvindelige Sysler og var forelsket indtil Begejstring i sin udmærkede Mand. — Sammen fyldte de Huset ud, sang og drillede og gjorde sig nyttige og kom Aar efter Aar velsete tilbage; det var en Kilde til evigt sprudlende Vid, hvor aabenbarlig umulig det var for „den onde Maler“ at undvære sin Kone

Alt havde Dina taget i Ed, det maatte ikke skade hendes Lykke! Alt havde lovet, og Dina var tryg. Om sig havde hun Venner, dygtige, kloge og fine Mænd, der holdt af hende som riderlige Mænd instinktmæssig værdsætter den Kvinde, der opretholder det Samfund, Mænd har skabt. — Dina havde sit Arbejde, sin Kunst, sin Lykke, Dina havde alt — Dina havde sin bedste Veninde, Susanne Beck, hendes Veninde gennem 17 Aar.

DEN EROTISKE HAMSTER.

Og fordi Himmelsiden vendte ud, og Dina vilde det bedste for alle, var hun paa Krigsstien for sin Veninde, kvindelig Tandlæge Susanne Beck.

Det er tidlig Morgen paa Kallehave Hotel

Ja tidlig, tidlig — Klokken gaar til 10, men endnu ligger unge Fru Rachel Schnell i sin Seng, med en fugledunslet Natdragt, det stukne Tæppe skudt næsten ned til sine Fødder og sin Pøde, Ebbe, der roder over og omkring hende som en vildtvoksende Ræveunge.

Ved Fodenden, ogsaa i Natdragt, sidder Dina med Benene trukket op under sig, og Hænderne foldede over Knæet.

Dina gaar lige paa, aaben og ærlig.

Jeg vil blot spørge, hvorfor De ikke vil skilles — De er altfor klog til ikke at vide, at Susanne er hans Elskerinde endnu — og De *kan* ikke holde af Deres Mand, naar De modtager hans Elskerinde?

Fru Rachels lange, mørke Vipper glider ned — hvad der lever indenfor disse tynde, sitrende Hudskaale er svært at afgøre — der er noget ved Fru Schnell der minder om de allerfølsomste smalle, skrøbelige Rideheste, hvor Hudens tusende Nerver sitrer som Streng! Og naar det samme fine spanske Dyr har været ude for Uvejr, udsat for Mishandling og Vanrøgt og kun forsigtig og mistænksom vover sig frem — saa er det helt og aldeles Fru Rachel Schnell.

Hun taler sagte med en morsom skør, vibrerende

Stemme, som om hun har nervøst Hjerte og for stærkt Blodtryk.

Jeg tog egentlig ogsaa ud paa denne Tur for at se dem sammen, siger hun med nedslaaet Blik, som vil hun ikke se sin Modstander i Øjnene. — Jeg kan jo ikke sige andet end det piner min Samvittighed lidt — hvis hun har elsket ham i alle disse 10 lange Aar, saa er det jo næsten Synd, hun ikke skal have ham . . .

Dina er forstummet — saa megen Forstaaelsesfuldhed og Hjerte har hun ikke tiltroet denne Kvinde, som Susanne har malet med de sorteste Lakfarver.

Men Fru Dufour — forsigtig hæver Laagene sig fra disse forsigtige Øjne, og hun ser blaat udenom Dina — jeg er ikke sikker paa, min Mand *vil* gifte sig med Frøken Beck. Jeg skal jo have noget at leve af — hvorfor skulde jeg indskrænke mine Livsvaner for Frøken Becks Skyld — og jeg har ikke det Indtryk, at min Mand vil ofre alle de Penge — for et eventuelt nyt Giftermaal.

Og forresten sværger min Mand paa, at han aldrig har lovet Frøken Beck Giftermaal.

Dina ser tankefuld ned paa sine Hænder — det er svært at plaidere en Sag, hvor Faktorerne man har faaet opgivet, stadig viser sig at være misvisende.

Hun ser op.

Naar Deres Mand aldrig har villet gifte sig med hende, hvorfor har han da ikke sluppet noget før — han har jo dog faktisk holdt hende op i alle hendes unge Aar?

Naae — de forsigtige, uudgrundelige, beherskede Frue-øjne ser igen udenom Dina, de to Kvinder er i deres Kampmaade som Hunden og Hugormen. — Jeg vil aldeles ikke nedsætte Deres Veninde, Fru Dufour, det véd jeg, De aldrig vilde tillade. Men Assistenterne paa Klinikken siger, naar Frøken Beck kommer for at faa sine Tænder efterset: — Naa, nu er Tandlægen nok ved at trække sig tilbage, saa møder hun altid op med Tandpine!

Saa hvem der ikke har villet slippe . . .

Dina ser paa hende med sine klare, ligetil Øjne.

Susanne har flere Gange kunnet gifte sig, ved jeg.

Ja, naturligvis — som en flad og glat Klinge stryger Fru Rachel med sin høflige Stemme kærtegnende henover Argumentet — jeg synes, det er saa smukt, at De vil have Deres Venindes Forhold legaliserede, Frøken Beck er jo saa forsigtig med sit Rygte — og nu piner det hende naturligvis ogsaa med Frøken Hovgaard.

Frøken Hovgaard — Dina ser forundret op, hendes fine Øre hører den svage Tone af „noget“, som det er Meningen, hun skal høre —

Hvem er Frøken Hovgaard?

Fru Rachel ordner Blonderne over sit Bryst, Ebbe er jo saa vild — hun ser stadig ned, da hun siger:

Frøken Hovgaard er en af min Mands Assistenters og hans højre Haand.

De mener da ikke, Fru Schnell, at . . .

Joe, siger hun og et Kornmodsslyn forsvinder under de sænkede Vipper — jeg — inviterede hende meget hjem.

De selv?

Hun nikker.

Jeg selv, ja — — — nu inviterer jeg dem begge to, de er ganske fyrige at have paa een Gang — og naar jeg saa ogsaa selv . . . saa har min Mand sit Harem samlet, og det elsker han.

Det lønner sig, af Hensyn til Husfreden.

Dina sidder ganske stille — langsomt aabner der sig for hendes paa alle erotiske Omraader endnu saa landlige Blik et Syn ind over Byens Panorama af Last — Faktorerne maa igen flyttes, for Susanne har jo sjælet paa sit og Schnells rene Kærlighedsforhold — den store Kærlighed — Schnell har ingen anden Kvinde kendt, siden Ebbe for 10 Aar siden blev født, og kun fordi han ikke kan afse sin elskede Dreng, har han ikke forlængst skilt sig fra en Hustru, han aldrig har elsket. I Virkeligheden ved Susanne altsaa godt . . . de ved det alle tre — den saarede Hustru har taget den raffinerede Hævn at give Susanne en Rivalinde. — Men hvorfor i al Verden vil Manden se dem i sit Hjem?

Moderne selverhvervende Kvinder, siger Fru Rachel filosofisk, vil godt være Mænds Elskerinder, men de vil ikke degraderes, de vil optages i Hjemmene. Jeg formoder, det er et ubevidst Pres, der faar min Mand til det — Mænd er jo saa ufattelig lidt kløgtige. — Jeg tænker, hans Elskerinder fortæller ham, at det netop fjerner al Mistanke, naar de er Husfruens Gæst.

Dina rynker sine Bryn.

Jeg ved, Susanne kommer nødig hos Dem, forsvarer hun standhaftig, kun Deres Mands indtrængende . . .

Saadan ser det pæneste ud overfor Dem, siger denne sitrende bævende Forstand i det spinkle Dække af et Legeme i den fugledunslette Natkjole, en Livets Elev, døbt i Taarer, konfirmeret i afmægtig Fortvivlelse og hærdet tilsidst i Kynismens Helved.

Ebbe forsvinder — to talende Kvinder kan hurtig kede en lille Dreng ud, desuden har han faaet en Penge af sin Moder, og den lokale Skomager handler med Lakrits.

Fru Rachel ser efter ham — et pludseligt, vildt ømt Modersmil, som har hele hendes Liv klynget sig til denne gazellesmalle Dreng.

Da jeg gik med ham — da begyndte de.

Hvem?

Susanne og min Mand.

Hun ligger stille — blid — og duehvid —

Kan jeg stole paa Dem?

Ja, De kan.

Hun sukker ud — som en Tørstende, der endelig faar Lov at drikke — og hun taler sagte, rystende intimt bag Hotelstuens nedrullede Gardiner.

Jeg var ganske ung, da jeg blev gift — og jeg elskede min Mand som De elsker Deres Mand — hun ser med et eget gribende Blik paa Dina. — Jeg var, ja, De kan selv med Deres kunstneriske Fantasi konstruere mig, naar De hører, mine Veninder kaldte mig Vaudeville-Rachel! Da var det, Frøken Beck kom paa hans Klinik som hans Assistent, jeg var svanger og meget svær, og Frøken Beck „holdt saa meget af mig“ og blev min Veninde, jeg var

saa glad for denne søde unge Pige, der var saa munter, hjælpsom og elskværdig og støttede mig, naar vi gik ud. Om Søndagen naar jeg plejede at hjælpe min Mand paa Klinikken med Teknik — han var jo lige begyndt — sagde hun varmt: Nej, det maa De ikke, Fru Schnell, lad dog mig. — Først lidt efter lidt anede jeg, at det var min Mand al denne Omhu gjaldt, jeg var syg af Mistanke, angst for Fødslen og besværet, saa jeg daarlig kunde gaa, men ud slæbte de mig for at jeg kunde være dem Skærnbræt. — Jeg glemmer i mit Liv aldrig en Eftermiddag i Tivoli — en Søndag — kvælende varm og støvet — jeg vilde hjem, og min Mand vilde ikke, du gode Gud, jeg glemmer det aldrig, tilsidst besvimelede jeg.

Og saa begyndte min Skinsyge; jeg var ung og kunde ikke beherske mig, bag Angrebene paa min Mand laa Haabet om, at han skulde kunne overbevise mig om, at jeg tog fejl. Han blev brutal. Alene lod han mig køre til Fødselsklinikken, da Veerne kom over mig — jeg troede, jeg havde født i Vognen — alene — jeg havde en forfærdelig Fødsel — og naar Veerne hvilede, tænkte jeg hende hjemme i mine Stuer, i mit Hjem — og hun var der! Jeg fik senere at vide, at hun var der! Mens jeg skreg som en bunden paa Baalet, sad hun og drak Madeira med min Mand, mens jeg i et svimlende Hyl af Rædsel fødte hans Barn, klædte hun sig muntert af i mit Sovekammer

Fru Rachel vender sig pludselig om paa Siden og bliver ganske stille, fra de lukkede Øjne siver der nogle Taarer som Blodet fra et Saar, hendes lange vidietynde Legeme i den Flors Natkjole sitrer under den fuldkommen lydløse Hulken, og mere end nogensinde minder hun om det fineste Dyr, der endnu skælver for en fjern Lyd, der minder om dets Mishandling

Lidt efter fortsætter hun behersket.

Min Mand kom op og saa til mig — aa, han havde saa travlt. — Patienter — ja — men andre var saa gudfrygtige imod Sandheden, de fortalte mig, hun stod nede i Klinikkens Port med Uhret i Haanden — for at passe

paa, hvor mange Minutter, han tog fra hende — til mig og sit nyfødte Barn.

Den Gang troede hun, at hun havde mig — men jeg kom ud, og saa tog jeg Kampen op! Aa, men hvad jeg maatte taale! Hun sendte ham Blomster til Jul og Fødselsdag, ikke til Klinikken, men til mit Hjem — for at jeg skulde se det — hendes Navn, hendes Kort — Jul efter Jul.

Min Mand vilde hundse mig til at gaa — for selv at beholde Drengen. Men jeg vilde ikke gaa uden Barnet. Vilde ikke. Snart skulde vi skilles, snart skulde vi ikke skilles, snart strandede det paa Ebbe og snart strandede det paa Penge, og var vi endelig naaet til, at det skulde være — saa vilde min Mand ikke, saa svor han paa, at han elskede mig, det var forbi med Frøken Beck. — Naar jeg da trak Vejret lettet efter Uvejret og troede, jeg havde vundet min Mand tilbage — saa fandt jeg et Brev — jeg har hende mistænkt for, at hun selv spillede mig det i Hænde — og saa begyndte det forfra. Kom jeg til Ro Tider efter og troede jeg havde tilbageslaaet Stormen paa mit Ægteskab — saa kom jeg uventet paa Klinikken om Aftenen og fandt hendes Tøj, og min Mand med selve hendes Tøj i Hænderne despotisk nægtende, at hun var der — til jeg gik gennem alle Rummene, tændende det elektriske Lys foran mig og fandt hende frysende og bleg gemt i en Passage — og saa begyndte jeg igen. — Og kom der Aar, hvor det virkelig saa ud, som om min Mand nu selv vilde have vort Forhold paa Fode — saa hørte jeg fra Klinikken, at nu var Frøken Beck paany mødt op med sin Tandpine, min Mands Væsen fortalte mig det samme, han behandlede mig, saa hans Venner beskyttende maatte træde imellem — jeg begriber indtil nu ikke, hvordan hun bar sig ad med at sætte saa meget ondt i ham, for han var det ikke af Naturen.

Og jeg kunde ikke gaa fra Ebbe — begriber De, hvad det var for et Helvede, en daglig, aarelang Tortur! Jeg vilde tage mig af Dage — og kunde ikke for Ebbe.

Fru Rachel rejser sig forover — muskelstærk i sin

Magerhed — et Dødningegreb i Dinas Arm — to vilde, taarespændte Øjne. — Hører De, De siger det aldrig til nogen, vel — Ebbe var syg, og jeg — jeg — — hun bider Tænderne ned i sin Underlæbe, Næsefløjene blafrer i Stød, Graaden bobler kvælende i hendes Strube.

Jeg bad til Gud, at Ebbe maatte dø!

Hun synker tilbage i sin lange Stilling og holder Hænderne med det tynde Lommetørklæde foran Ansigtet, Graaden knuger hende uden Lyd som de sidste Krampegreb en Døende — og først en Tid efter, da hun har trykket sit Ansigt mange Gange fast mod Lommetørklædets bløde Moll, hvisker hun behersket.

Den Gang kulminerede det — fra den Tid fik jeg en anden Maade at behandle min Mand paa — en af hans Venner, en udmærket ung Mand, der havde meget ondt af mig, lærte mig det . . .

Det er svært for Dina. Hendes Instinkt fatter, at en engang snehvid Sjæl er med blødende Naglegab flagret ind i Mørket — hele hendes Retfærdighedsfølelse er paa denne Fremmedes Side, al hendes Sympati er hos det Menneske, der kæmper for sin lovlige Ejendom, sin Lykke. Men hun kan ikke forraade sin Veninde, som et Steds rør med Schnell og Dufour og véd, at Dina denne Morgen slaar Hovedslaget for hende.

Hun var saa ung, siger hun undskyldende — det er allerede Svaghed nok, at Dina er gaaet fra Angreb til Forsvar.

Ung — Fru Rachel køler sine røde Øjenskaale med lidt Vand fra Karaflen — hun var 25 Aar, Ebbe er jo 10 nu, er det saa ung?

Dina kan ikke svare, hun ved ogsaa godt, at Susanne er 35; hun plejer at smile indviet, naar Susanne med klædelig Ærlighed fortæller, det „kunde aldrig falde hende ind at skjule sin Alder, hun fylder saamæn 30 — ja“ — det er et uskyldigt Aldersbedrageri, men ganske vist, 25 var ikke saa ung.

Og hun sukker, mens hun forsvarer sin Venindes sidste Skanse.

Kvinder ved vist ikke altid, hvad de gør, naar de er forelskede.

De ved vist udmærket godt, hvad de gør, siger denne uforbederlige Forstands-Apostel — Frøken Beck førte min Mands Bøger, og hun saa hans Praksis stige svimlende for hver Dag.

Saa smiler hun — de sitrende Lemmer adlyder Viljen, hun *vil* være rolig og med et Smil siger hun.

Naturligvis ser jeg paa Frøken Beck med Øjne, der er farvede af alle mine Taarer, hendes „store“ Kærlighed til min Mand bundede i, at hun havde en Hjælp nødig i sin Praksis, alle sine vanskelige Tilfælde sendte hun over til min Mand. — Men naturligvis ser De anderledes, da hun er Deres Veninde. Hun er vist meget stolt af at være Deres Veninde, Deres Billede staar paa Skrivebordet i hendes Klinik, Deres Profil i Gibs hænger ovenover, hun kommer og gaar hos Dem som Deres Søster, og hun Fru Rachel trænger i Øjeblikket til at trække Vejret langt, den kommende Sætning bliver paa den Maade vægtig isoleret:

. . . . holder jo saa meget af Dem!

Dina nikker.

Det gør hun. Og hun stoler paa mig — Dina ser Fru Rachel fast i Øjnene, men jeg har ogsaa sagt, De kunde stole paa mig, De behøver aldrig at frygte noget Baghold fra mig. Jeg vil gerne se Susanne rehabiliteret og lykkelig — men jeg vil ikke gaa Deres Ret for nær.

Fru Rachel ligger tankefuld med Albuen støttet ned i Hovedpudens Mellemværk.

Er det virkelig først for nylig, Frøken Beck har sat Dem ind i alt dette?

Dina forsikrer.

Og Fru Rachel nikker — det er jo hendes Kæphest at lade saa jomfruelig.

Aa jeg ved ikke, siger Dina — Susanne og jeg har været Veninder saa længe, fordi vi ikke har snavet i hinandens Privatliv, desuden ved De, jeg har rejst meget,

boet aarevis i andre Lande! Først for nylig kom hun og bad mig om Raad og Hjælp.

Rachel Schnell's Næsefløje blaffer ud og ind som Sejl, et ondt bittert Smil.

Det var, da jeg gav min Mand Hovgaard til Med-Veninde, siger hun triumferende, mest til sig selv, som konstaterer hun, at noget er gjort godt.

Tankefuld, uden at se paa Dina, siger hun ned til Mellemværket.

Det er jo saadan, at vi Hustruer er samfundssuggerionerede til at tro, vi ædelt skal vige Pladsen, saasnart den første den bedste kommer og præsenterer os „den store Kærlighed“. — At den mere gælder Stillingen end Manden — gælder selve Giftermaalet — for Kvinder *vil* giftes, de gaar igennem Helvede for at faa en Mand — tager de ham fra en anden, er det „den store Kærlighed“ — og det er jo ligefrem Brøde af en Mand at ville holde sit engang givne Ord, naar saadan en stor Kærlighed kommer løbende — Mænd bliver jo paa det Punkt aldrig saa voksne som vi.

Men — hun ser med sine kloge, nøgne Verdensøjne velvilligt paa Dina — De skulde jo gerne have et positivt Resultat. — Hvis min Mand endnu elsker Frøken Beck og vil gifte sig med hende, saa skal jeg gerne gaa — mod at jeg faar Ebbe naturligvis — og tilstrækkeligt at leve af.

Dina indrømmer det rimelige heri — desuden, den Sum Harry Schnell aarlig kommer til at udrede til Fru Rachel, tjener Susanne jo i sin Klinik, saa Resultatet bliver det samme.

Jeg er ikke sikker paa, min Mand vil regne saadan, siger Fru Rachel med et Skimmer af et Smil og ser paa sit Uhr der er gaaet i Staa.

Paa bare Ben løber Dina poteblødt over Korridoren, kommer tilbage og raaber.

20 Minutter i Frokost — vi maa altsaa være helt tossede.

Borte er hun.

Fru Rachel sidder endnu i alle de hvide Pude- og Dynebetræk, Natdragt og Lagner, en Reje i Skum, hun stirrer længe paa Døren.

Hun holder saa meget af dig — ja — det gjorde hun ogsaa, da hun var ude efter min Mand, det er paa den Maade, hun begynder.

Saa rejser hun sig, ruller op og ser paa Vejret, før hun begynder at klæde sig paa. Vejret interesserer hende mere, end hvor Harry i Øjeblikket befinder sig — i en eller anden Baad sysler han med Susanne og Susanne sysler med ham og lad dem sysle, denne Tur er hun gaaet med til for at drille Frøken Hovgaard.

Rachel gaaber.

Susanne Beck har denne mærkelige Evne til at gøre Mænd imiterede — Smitte velsagtens — fordi hun selv er en Imitation af Dyd — — — Men naar Dina Moe er naiv nok til at tro paa hende og ikke vil lade sig sige

Synd forresten — for hun er vist til at stole paa — og ideel og alt det — Fru Dina Moe —

Rachel sukker, hun ser ind i sig selv og en vaudevilleblid lille Pige kommer løbende ud fra hendes Minders Kapel, i en søgrøn Kjole med flagrende Livbaand og en stor veg Straahat med en Blomsterkrans. Saadan løber hun Livet i Møde, sin Lykke og sin Storm, sejrende sikker paa, at vil man Troskab, møder man Troskab, holder man Løfter til Døden, holder andre ogsaa Løfter, er man ærlig uden Dug paa sin Ærligheds Spejl vil man spejle sig i den samme Ærlighed.

Den vaudevilleblide er død — et Menneske er ikke mere — endnu kun Kim segnede det for Sandheden.

En Baad plasker forbi Bryggen, hun kan kende Susannes hvide nedadbøjede Konehat med Fløjlsroserne.

Morderske.

Hun siger det halvhøjt — og trods Aarene, trods sit Hjertes Ligegyldighed, hører hun Hadet, alle Taarernes Had.

Gid du maa finde din Overmand.

Gid du maa græde ligesaa mange Taarer, som jeg har grædt og ligesaa bitre.

Gid dit Liv maa blive dig saa ondt, at du skal ønske dig din evige Grav.

Hun holder fast i Sprossen med begge Hænder og ser ud over det stille, blødt slørede Vand — uden at se det — hun ser ind i sig selv, tænksomt, som man ser paa en Ruin.

Var jeg ude for et Uheld? — Traf mit Liv den erotiske Hamster, netop da jeg var værgeløst — da jeg var svanger og træt

Kvindens Had er som Fenrisulvens Lænke, den holder fra Evighed indtil Evighed.

I Baaden ror Johan Dufour. Hans Malerkasse og Hat ligger paa Siddefjælen, i Bagstavnen sidder de Elskende. Mens de glider forbi, sidder de hver for sig, Susanne stirrer op mod Hotellets Ruder, hvor hun ved, Dina er gaaet ind til Fru Schnell, og hvad kan der ikke ske, Dina er jo saa energisk.

De sover nok endnu, siger hun spøgefuld blidt — din Kone i hvert Fald nok, hun er jo vant til at sove længe — med et langt mildt Suk føjer hun til:

Det maa alligevel mange Gange være rart bare at sove og lade en anden skaffe alt, hvad man behøver.

Og umotiveret siger hun blidelig.

Hun er i Grunden saa sød, din Kone.

Harry Schnell ser kærligt anerkendende ned — han er smuk, jødisk farvet, slank og smidig, ikke nævneværdig veltalende, med to store Interesser, sit Fag og sit Harem. — Da Baaden glider Hotellets Øjne af Syne, i Skjul af en Markvejs vilde Popler, lægger Susanne igen sin Hat og læner sit Hoved til hans Skulder.

Hendes smaa bløde, fosteragtige Hænder ligger hvide i hendes Skød, med sværmerisk Kvindelighed dvæler hendes Blik paa det krusede Vand med Lys over sit blaa Ansigt af drivende Sommerskyer — Ved en Bevægelse, tættere, intimere til hans Skulder taber hun sin Lorgnet og famler sig søgende forover, de smaa missende Øjne, fortrukne ind mod Næsen af aarelang Brug af Lorgnetten, og de røde, besynderlig seksuelt udseende Skaar, den har gnavet paa begge Sider af Næseroden, giver med ét hendes Ansigt et hærget, sypigesygt og gammelt Præg.

Dufour slipper ridderligt Aarerne, og Baaden driver, han finder Lorgnetten og rækker hende den drivende af af Bundvandet, hun nikker takkende, gnider let de vædskende Øjne, der ikke taaler Lyset, før hun pudser Lorgnetten, sætter den paa og igen sværmerisk og intimt lægger sit Hoved til sin Elskers Bryst, et frisørindefriseret Hoved fuldt af Skildpaddenaale.

Den lyse Augusttaage holder sig endnu inde over Land og lægger Bredden, de smaa Huse og Skoven langs Stranden hen i en bleg, stilladen Turnersk Farvesot.

Det plasker fra Aaren.

Dufour ror legende.

Dina har bedt ham være lidt Skærnbræt for Susanne, nu mens hun forsøger at faa hendes Liv i Leje, og det vil han gerne, god og hjælpsom som han er af Naturen. Han er ikke køn, hans Træk er store, men bløde og en Smule tvære, hans Næse er for tyk. Kun hans Øjne er smukke, kvindemilde og brune, og hans Mund der er stor, med varme, amorsvungne Læber udtrykker en Verden af Æmhed — Idet han ser frem for sig, mens han ror, diskret for ikke at bryde de Elskendes Træumerei, fanger hans Blik — hende — de strakte, lade, lidt bleg og fedladne Odaliskelemmer, Hovedets Stilling usynliggør omtrent Lorgnetten, Laagene er let sænkede, under dem møder hans Blik paa Sigtetekorn hendes.

Blik ind i Blik.

Og saa aander han Luften svalende ind mod sin Gane og ror.

— — —

Ung som han er, vant til at filosofere Problemer med Dina som han tilbeder, vant til Farver, Aand og Kultur, naivere end en ung Hval i Polarhavet, han ved ikke, hvad dette er — et Blik — en Driftens Harpun — kastet af en dreven Fisker i de erotiske Farvande — — — paa Bunden af hans Hjertekule spræller hundrede smaa dumpe Lyde, og Pulsen dukker mod hans Flip.

Og saa ser han igen — møder det samme dybt derindefra, men nu aabner det sig, altidende, altsigende, tilaltberedt — som ser han al Kønnets Gaade, som Venusbjerget fra Tannhäuser staaende aaben, Livets Blusel krænget til Side som et Forhæng og bag det Rovdriften, den gabende animalske Brynde, Altædersken Hun.

Han lukker sine Øjne, og hun lukker sine — og Baaden flyder — bag dirrende Øjenlaage forener Fantasi, og Harpunen sidder, hvor den skal.

En Tid efter løfter Susanne sine Øjne i et sært, sødt og timeligt Blik imod Harry Schnell, der farer sammen og kysser hende med Tænderne, mens Dufour vender Baaden.

—————

Sammen spiser de Frokost i den store Hotelsal — en forceret Frokost mellem usammensatte og usammensættelige Elementer, der i Følge en Viljesakt, en bestemt Plan ferierer sammen.

Alle Susannes Medicinflasker og Pulveræsker staar som et Apotek i Miniature omkring hendes Kuvert. Oh, for hun fejler altid en eller flere Ting, det er saa sympatetisk at være svag, og saa jomfrueligt ogsaa — kan nogen tænke ondt om en kronisk Bronchitis, om En der taber Vejret, blot det lufter lidt og gaar i „Klokken“,

naar det taager, En der har Gigt hist og her, og Maven tror hun nok, hun har lidt Kræft i, desuden har hun næsten altid en stor Hovedpine, fordi hun er saa overanstrengt. Den lille Ebbe, der hader hende med et Had, der synes ham indfødt i selve Blodet, skønt hun svarer langmodigt paa enhver Uartighed, døjer frygtelig — kun hans Moders advarende løftede Bryn holder ham i Ave, men han er ved at sprænges for at spørge, om hun nok tror, hun kan taale Sodavand — for Snaps kan hun jo ikke taale for sin Ma—a—ve, og Cigaretter ikke for sin Hals . . .

Men hun ler flinkt. Hun forhøjer Bordets aimable Stemning — hun ler paa den ganske originale Maade, at hun taber Underkæben, Hagestykket klapper ned som et Kranie, der er gaaet itu, man kan se hende ned i Halsen lige til Drøvlen. Hun siger „Oofficer“ og „Skoorper“, naar hun siger noget, og „skoldt“ og „du maa have spist Søm“, naar hun vil vise Vid, men hendes Tribut til Underholdningen er væsentligst den villige Klabausterlatter og Underkæben der klapper ned.

De taler ved Bordet om at alle kan købes, alle — blot man kender Prisen.

Dufour ler aabent for — jeg kan faaes billigt, siger han, blot nogen finder mig morsom.

Og jeg, siger Fru Schnell, jeg kan købes, naar nogen siger, jeg er klog — saa kan man sno mig som man vil.

Dina Moe ser med en egen sjælelig Blusel ned i Bordets svale Damask.

Jeg kan ogsaa købes — af enhver der taler godt om min Mand.

Dufour løfter sit tomme Snapseglass imod hende; han har, lige siden han kom hjem fra Roturen, vist hende en egen hektisk Omsorg, hele Tiden gaar han med sin Arm inde i hendes. Men der er ingen, der hefter sig ved det, Dina heller ikke, de er saa vant til at Johan Dufour sidder, gaar og staar, saa at sige lever med sin Kones Haand i sin.

Kun da de alle gaar mod Stranden for langt under

Skovbringen at klæde sig af paa hver sin Side af en stor Sten og gaa ud sammen derfra, slipper Dina sin Halvgud, ler og ser i hans Øjne og hvisker: Lad mig et Øjeblik alene med Susanne.

Saa gaar han forud, hurtigt, for at undgaa Ebbe, for Dufour kan ikke taale Børn, han bliver svedig paa Panden af Vrede, naar et Barn nærmer sig ham, og det er ikke saa faa saarede Mødre, Dina har maattet formilde.

Tungt i Tang, Skærver og Sand vader Dina og Susanne Side om Side, det leende sommerlette er strøget af dem, det er tunge Ting de drøfter, Liv og Love.

Hun viger gerne, siger Dina med sin ærlige overbevisende Stemme, men det er vist problematisk, om *han* . . . og saa er der ogsaa denne Hovgaard . . .

Susanne rødmer — for hun bryder sig aldeles ikke om, at Dina skal vide noget om det Harem, hun er Medlem af.

Jeg synes, siger Dina og lægger fortroligt sin Arm i hendes, er det virkelig kun et usselt Spørgsmaal om Penge, der forhindrer ham i at gifte sig med dig, saa *maa* du lade ham løbe, og jeg skal finde dig en anden.

Jæ — Susanne ser frem og ser Dufour slentrende foran i sit hvide Sommertøj, han vender sig og ser —

Paa Susanne.

Jeg kommer aldrig til at elske nogen anden, siger hun melodramatisk.

Dina trykker hendes Arm — medfølelse.

Vist gør du saa — Jeg skal hjælpe dig. Til Vinter laver Johan og jeg Gilder, jeg skal præsentere dig et helt Udvalg . . .

Fæ! hvisker det inderst i Susanne, og hun ved ikke selv, hvorfor hun er forbitret paa Dina, maaske fordi hun aner, at Dina hvad Øjeblik det skal være, kan forandre sit Syn paa hende — Hun er usikker — hun føler sig kigget i Kortene! Hendes Kvinde Instinkt siger hende, at Dina har en hemmelig hustruelig Solidaritetsfølelse med Fru Schnell, Dina hader Skilsmisser, præ-

diker evindeligt imod Skilsmisser, og hun er kun gaaet ind paa denne Storm paa det Schnellske Ægteskab, fordi Susanne har bedyret, Schnell aldrig har brudt sig om sin Kone, og hun aldrig om ham, det var en Affære, Rachels Fader fik i Orden.

Naturligvis, den Dina holder af, holder hun af med og trods dens Fejl, men hun holder ikke saa meget af nogen, at hun gør Brud paa sine Retfærdighedsbegreber; synes hun Rachel Schnell indtager sin Plads med Rette saa . . . og dette med Hovgaard, og Konen ogsaa, Dina kan nemt kalde det Roderi, Dina som har saa meget med rene Linjer.

Rene Linjer — rent Sludder.

Og der kommer en brændende Vrede op i hende imod Dina — fordi Dina sagtens kan gaa der og præke rene Linjer, hun har Lykke, hun har alle Menneskers Agtelse, Position, hvad har Dina ikke, hun har Johan Dufour.

Og der standser Susannes Tanke, da hun en Tid efter sidder alene i Sandet, de andre klæder sig af bag Stenen.

Dufour! — Han har ikke vidst det selv, men lige siden han gennem Dina fik dette at vide med Schnell, har han set anderledes paa hende. Aa, hun har mærket det paa mange Ting — han rører nysgerrigt ved hende — han ser ikke Pebermø i hende mere . . .

Siden Hovgaard er kommet til, har hun faktisk opgivet Haabet om tilsidst at blive gift med Schnell. Endelig opgivet. Og nu føler hun sig ude paa Is og ved ikke hvor længe den kan bære — det er hendes Rygte, hun er angst for. Skønt det plager og generer hende paa mange Maader at leve sammen med sin Moder, er hun nødt til at blive ved, for det dækker alt sammen — hun lægger aldrig Skjul paa alt det, hun ikke tør for sin Moder — komme sent hjem for Eksempel tør hun slet ikke, „den Gamle“ passer saadan paa, fordi hun jo ikke er stærk. Og Dufour med sit gode Hjerte har noget saa ondt af hende og er saa forarget over, at hun alene skal døje med „den Gamle“, hendes Sødskende hytter sig, og Susannes Liv bliver saamæn helt ødelagt af det . . .

Men hun tør ikke hælde Moderen ud, før hun er gift, hun frygter værre end Døden for at noget skal sive ud mellem Kollegerne — og sin Forening — Standens Ære — sæt hun en Dag faar den lønlige Anmodning om at udtræde eller ekskluderes! Det er Vanvid, ved hun godt, for hvad vedkommer hendes Privatliv hendes Forening — men alligevel — Ved hun, naar Rygtet begynder at svirre bag hendes Ryg, det smilende onde Rygte: Susanne Beck? Joe, hun er ogsaa Tandlæge — har hun ikke selv brugt det om kvindelige Kolleger, hun vilde konkurrere ud — sæt det kommer tilbage — det er egentlig en Masse Sladder, der dunster ud fra disse kvindelige Tandklinikker . . .

Det har pint hende, at Lensgrevinden, hendes fineste Patient, hun altid har pralet af, lige før Ferien udbad sig sine Sønners Regning. — Naturligvis var det ogsaa dumt af hende at give den ældste, Hakon, „Tid“ hver Dag, for saadan en Dreng, hvad er han til . . .

Hun kan ikke lide det. Hun har ogsaa lagt Mærke til Søstrene Bie, der altid kommer sammen, deres Mænd kommer ikke mere, de gaar hos Schnell nu — de maa have talt sammen om det, de to Søstre . . .

Susanne rødmer for sig selv og ser sig om — derude i det lave, solbagte Vand pjasker og skriger de, Ebbe og hans Moder svømmer Kunstsvømning, de kan sagtens gaa og lære ditten og datten, Harry betaler jo . . .

Susanne tegner Figurer i Sandet og holder Revu over sine Uheld — en helt ny, tilfældig Patient, der kom for en Tid siden, rig, Husejer og Bankassistent, hans Kone laa paa Hospitalet. Hun gav ham „Tid“ hver Dag — før Klinikfrøkenen var kommet, eller efter, og de havde det fordomsfrit og kammeratligt, og han var virkelig der, hvor hun ikke plejer at tage fejl — — saa sendte han en anden efter sit Tandstykke og sin Regning og kom ikke mere. Hans Kone har forresten faaet en Søn, har hun senere hørt, som han skal være ganske gal med — — Men gamle Direktør Faber, det vilde hun have svoret, saasnat Konen var død — der er Luksusbil og alt Til-

behør — men der maa være sket noget i Afskedsøjeblikket, nu gaar han altid med sine to voksne Døtre . . .

Saa har hun nok Plett-Dufour, Johans Fætter, han er saadan, at hun maa holde ham fra sig paa en Gaffel, men hvad kan det føre til. Hun har forlængst skaffet sig Indpas i Hjemmet og er Veninde med Konen og gennem hende ved hun, han har haft 20 mindst — en fra eller til spiller ingen Rolle nu mere — Det er faktisk ikke saa let at faa Mennesker skilt, som man tror! Man kan sagtens faa det revet i Stykker imellem dem, det har hun gjort saa ofte, men saa bliver Konerne hængende alligevel — Og det siger hun heller ikke noget til, var hun først vel gift skulde ikke en Snes ved Siden af faa hende til at vige Pladsen.

Men Dina!

Hun sidder en Tid og ser ned i Sandet — stift.

Dina tror Dufour som en Gud!

Ja.

Dina vil ganske simpelt tage sig af Dage.

— — —

Derude pjasker og hviner de, Susanne har nægtet at gaa ud med — for sin Bronchitis — det vil sige, naturligtvis, at hun er for blufærdig, det generer hende at gaa ud sammen med Mænd . . .

Susanne! Susanne!

Dina skriger langt ude fra, Vandet pjasker fra hendes leende Ansigt, hun har faaet Øje paa den ensomme, grublende Skikkelse i Sandet og kommer vadende ind.

Susanne, du skal ud — du aner ikke, hvor Vandet er dejligt, det er ligesaa lunkent som Hotelsuppe. Kom nu.

De stemmer i med derudefra — som Havmænd af Dybet rejser de sig fossende af det lave Vand, de vil have hende ud — de omringer hende, tvinger hende — og i en laant Badedragt, feminin og undselig skælvende for Sandet, for Vandet, for alle de smaa Skærver, der ser paa hende, lader hun sig af de to Mænd hale ned over Stranden, under Dinas og Rachels vilde Hyl — I Fru Rachels blaa, stenkolde Øjne staar Vurderingen af Med-

bejlerindens legemlige Fuldkommenheder tydelig at læse, en haard neutral Vurdering: deform Mave, — tynde Ben — tynde, stueblege Arme, der ser ud som Asperges — løse Bryster — en ejendommelig lind, modstandsløs Hud, der minder om Sværet paa kogte, kolde Svineører — Idet hun gaar ud sammen med Ebbe, tænker hun: Man maa være Mand og en kyndig Seer for at falde for disse Fristelser!

Dina tripper alene, barbenet, over de skarpe Sten, Susanne har faaet hendes Tøfler —

Susanne faar ogsaa Schnells Badekaabe, da de kommer i Land, Schnell laaner sin Kones broderede Under-skørt — og Dina Moe og Fru Rachel ligger bag Stenen og begraver sig i Sandet for ikke at hvine af Latter! De mørke, haarede Mandfolkeben under de brusende Garneringer og ovenover Cigar og Hat for Solen udgør en Virkning, der er formidabel Komik. Men de tør ikke vise ham det med en Mine, for han er saarbar som en Raahund for Latter, og hver Gang de er paa Vej frem fra Stenen, vender de tilbage og falder paa Knæ igen med Ryggen til Stranden, hulkende foroverbøjet deres Latter ind i Skovskrænten.

I Sandet har Susanne strakt sig paa Ryggen med den lange Badekaabe sobert omkring sig lige til Tærne. De andre grupperer sig, som de kommer og for at gøre det pikantere, med Hovedet ned og Benene op, vekselvis — Susanne ligger i Midten og begge de to Mænd ligger paa hver Side med Udsigt til hendes Ben.

De smaasnakker, fniser, spiser Chokolade og ryger Tobak.

Og som hun ligger der, stille, sober og tildækket, missende mod den blaa Sommerhimmel, ligger Susanne og fornemmer, hvor hun lader de to Mænd

Der vender Ryggen til deres Hustruer.

Endnu vender Dinas Sjæl Himmelsiden ud.

ENDNU vender Dinas Sjæl Himmelsiden ud.
— — —

Men hun er begyndt at drømme om Nætterne, at Johnnie er blevet borte, og hun er fortvivlet, forladt og ensom. — Enten drømmer hun, at han er rejst med et Tog og hun ser ham forsvinde i det fjerne, eller hun er tilbage i sin Forlovelsestid og Johan Dufour har hævet Forlovelsen, eller han har ikke skrevet i lang Tid, og hun forstaar, at det er forbi. Fra hendes Drømme, fjernt fra et ubevidst Liv, kommer en Advarsel, Dina i sin trygge Tillid ikke sanser.

Det var i Kallehave, Johan Dufour talte om sin Hjørnetand med saa meget Værk i, og Susanne moderligt formanende faldt ind: Jamen kom dog ned og lad mig se paa den — og leende føjede til. — Du er jo saa stor, at du kan finde Vejen alene, ikke?

Og der — i Kallehave — blev det bestemt, at Johan Dufour skulde se at faa denne værkende Hjørnetand formaalstjenlig behandlet i Tide.

Dina nikker hver Dag til sin Mand, naar han gaar Klokken halv 4 — da kan Susanne bedst gøre ham denne Vennetjeneste, som han betaler med Malerier, for da har hun ikke flere Patienter, og hendes Klinikdame er gaet.

Dina bliver staaende et Øjeblik ved Trappengelænderet og det strejfer hendes Bevidsthed, blot som blød, skaan-som Forundring, at Jonnnie, hendes Hjertes Gud, kan slippe sit Arbejde *hver* Dag — midt i Arbejdslyset! — Hun kender Kunstnere, der daarlig kan faa Øje paa deres egen Kone, saa længe Solen er paa Himlen — og hun

husker Johnnie tidligere, rodende i sit Atelier, mellem sine Skitser fra Sol stod op og til Sol forsvandt.

Nu staar der et Maleri paa Staffeliets — det er meget pænt, men det er noget Hø, og det ved Johan Dufour selv, og det piner Dina! For der er Uvederheftighed i det — og hun skal ligesom sige god for denne Uvederheftighed, det er hende der aabner deres store Selskabelighed Vintersæsonen igennem, hvorved Dufour sælger sine Billeder. Det er Dinas Navn og imødekommende Væsen, der bærer hans Forretning, Johan Dufour er som sin Slægt hurtigere til at støde fra end vinde. — Hvor hans bidske Vid slaar, glatter Dina efter — langsomt og varligt har hun gennem Aarene lært ham Beherskelsens Kunst overfor den værgeløse! Smilende — givende ham Ret, naturligvis, men . . .

Kun en eneste Gang i sit Ægteskab har Dina plantet sin Karakters Kno i Bringen paa sin Halvgud! — Det var, da han begyndte at indføre den af saa mange yndede Sport at bruge sin Hustru til Skive for sit Vid, den selvskrevne Skive, man brillerer med at sigte til, saasomt en tredie er til Stede. — Dina gjorde det, fordi hun kendte sin giftige Tunge, sit skjulte Talent til at sige dræbende Ting, og hun vilde ikke se den udæsket, ikke overfor den hun elskede. Hun kendte fra sine Foredrags mange Diskussioner sin kriblende Lyst til at drukne en Modstander i en pludselig uventet Brutalitet, og den Kamp vilde hun aldrig kæmpe op mod sin Afgud. Hun var for landlig til at fægte med Aandens Papirkniv, og hun vidste det selv, hver eneste Draabe Blod i hver eneste Aare var tung af Alvor bag den tynde Hinde af Smil, hun bar sin Verden i Møde.

Hendes Liv havde lige fra hendes Barndom været Alvorens Liv, de tunge Tag for gennem Fattigdom at bryde Vej for sine Evner, hun havde brudt hver af sine Sejre af Modstandens Fjeld, Johan Dufour var hendes Livs eneste store Smil.

Den Fattiges eneste . . .

Hun foldede sine Hænder over Trappens Tralleværk
— uden Ord en Tak!

— — —
Dina arbejder.

Bord, Stol og Sofa flyder med tykke Bind, Dina udarbejder sit nye Foredrag, hun staar op og skriver — af og til kommer en forstyrrende Tanke flaksende ind under hendes Hjernes Hvælv — hvordan en Mand uden nogen øjensynlig tvingende Grund kan forlade sit Arbejde midt i det — hun kan ikke . . .

Telefonen ringer —

Er det dig, Johnnie!

Hendes Stemme er et Smil.

Det er Dufour — som fra Susanne og „den Gamle“ skal spørge, om Dina ikke vil komme og spise til Middag med og spille en seksogtres i Aften? Dina lover at komme — er du færdig med dine Tænder?

Nej, nu skal jeg netop i Stolen.

Saa ringer hun af — og hun rynker sine Bryn lidt — for det første har hun ikke Lyst, og for det andet har hun ikke Tid — og — kan Aftener ikke bruges til noget bedre for unge Mænd, der vil frem end Ugen igennem at spille seksogtres, med tre Kvinder?

Man bliver Idiot af det, vrisser hun og ser rundt paa de mange Bøger, hun skal igennem og som hun ved, Johan vilde have Glæde af —

Men Susanne vil saa gerne, ellers skal hun sidde den ganske Aften alene med den gamle gneldrende Moder, hun altid jamrer sig over — Johnnie har saa ondt af hende, og det er vel derfor.

Sukkende gaar ogsaa hun fra sit Arbejde.

— — —
Johan Dufour sidder i Tandlægestolen, Susanne behandler ham, hans Hoved hviler fast trykket ind mod hendes blødt rundede Kittelbryst — der lyder kun de smaa klip klip af Instrumenter, hun lægger fra sig paa det lille forskydelige Glasbord — af og til standser hun.

Nu maa du gerne spytte.

Hun har en blid, sømmelig Stemme og smaa bløde, bevægelige Fingre, der synes for korte og har noget embryologisk i Karakteren, Neglene er runde og æstetisk polerede.

Saa tager hun fat igen, og igen fordyber Dufour sit Hoved i det bløde Venstrebryst, hvor Brystvorten averteres af en Lap — alle Susanne Becks Kitler har Lapper netop der, hvor Stoffet slides af de mange Hoveder og den megen Haarolie der fedter; bestandig sidder gamle Fru Beck og sætter Lapper paa sin Datters Kittelbryst.

Du skal faa Dina til at hjælpe dig, siger Dufour, der altid og øjeblikkelig henviser til Dinas Hjælp og Raad. Hvorfor skal du alene døje med din Moder . . .

Susanne ryster paa Hovedet med kvindelig og svag Modløshed, næ, nu slipper jeg aldrig ud af det. Jeg kunde jo have det *meget* bedre for mig selv, men saa skulde hun sidde helt alene, og det nænner jeg alligevel ikke.

Dufour snapper efter hendes Fingre.

Du er saa god, siger han, saaret paa hendes Vegne over, at hun er saa altfor miserabel god . . .

Det banker forsigtigt — inde fra Lejligheden — med en Stemme som en Øverstkommanderende spørger Susanne: Hvad *er* der?

Hun slipper den blanke Tang og gaar sin tunge Gammelkonegang over det bonede Gulv, hun gaar med Gammaskestøvler inden Døre, fordi Sko trætter — igennem en Dørspærke snærrer hun: Ja — — — kommer tilbage og siger fløjelsblødt: Det var „den Gamle“. Jeg maa ligefrem gøre mig simpel, ellers havde jeg hende rendende her i Klinikken altid.

Hun vilde bare vide, om Dina kom.

Mens hun varmer en lille Metaltingest over en usynlig Spritflamme klager hun videre over de gifte Sødskende, som ikke vil befri hende fra Moderen — for de har saa meget andet — de med alle deres Kærester . . .

Dufour, der kender dem, vil ikke tro det — det er aldrig faldet ham ind.

Susanne ler — en sveden, indviet lille Latter.

Der er saamæn ingen, der er hinanden tro — ikke en eneste — skulde nogen kunne se paa Tandlæge Fru Bie, at hun har haft en rædsom Fortid, — forfærdelig, ih jo —

Nu maa du gerne spytte.

Dufour skyller Munden ned i den store, stammeagtige Kumme, og mens Susanne triller en lille Vatkugle, stirrer han stift gennem den ornamenterede Stores foran Vinduet, som ser han gennem det ind i det nye Land, Landet hvor alle lyver, bedrager, forraader og skejer ud, en Ormegrav bag en kalket Væg, en Pest i rige Klæder. — Og svagt strejfer det hans Bevidsthed, at Dina med alt hvad hun ved og har læst alligevel jo er dum. —

Det er jo de Ting, man ikke kan dømme, siger Susanne konverserende, mens Vatærterne triller mellem hendes linde Fingre, Erotik er jo noget for sig, som gaar sine egne Veje, og som ingen kan gøre for — Mennesker har jo faktisk ingen Vilje, naar det kommer til Stykket . . .

Saa standser de Behandlingen for at passiare lidt; mangan ægteskabelig Ruin tror Susanne nu kommer af, at Hustruerne ikke er blufærdige, og de passer ikke paa sig selv, de gaar ikke med pikant Undertøj, og det er virkelig noget, Mænd sætter Pris paa. — Aa, det er jo saa utroligt, alt hvad hun hører her i Klinikken, enten hun vil eller ikke! Nu Maleren Hove, hans Kone kommer her, hun har sine og Manden har sine, og de faar Børn sammen, det vil altsaa sige, *hvis* de Børn er, det . . .

Hun ler.

Saadan er det saamæn alle Vegne.

Det vilde jeg alligevel ikke have troet, siger Dufour og stirrende frem forsøger han at finde sig til Rette i dette nye Land, Hove har været hans beundrede, for-gudede Lærer, nej han vilde aldrig have tænkt . . .

Susanne kurrer sin lille, bløde Latter — drillende.

Jamen du er nu ogsaa et lille, hvidt Paaskelam med et lyseblaat Baand om Halsen.

I et Nu drejer Dufour sig om paa Stolen og bider i hendes Bryst, hun viger, slaar ud med Haanden og ler.

Du er jo tosset, Johnnie — hun har adopteret Dinas Kælenavn.

Og mens hun skraber lidt inde paa en blottet Tandhals, fortæller hun ham om forskellige Former for moderne Erotik! — For den Rene er jo alting rent, og fornuftige Mennesker kan jo tale om alt, og fy det er jo ikke til at begribe, men saadan gør altsaa no'en . . . Hendes Hænder ryster efterhaanden lidt, og Dufours Knæ dirrer, som om han fryser — men man taler jo saa fornuftigt, og man ser ikke paa hinanden, Susanne helliger sin Interesse til den nedringede Kindtand, og Dufours Hoved er begravet i hendes Bryst. Naturligvis er det kun af Interesse som Ven, at Dufour spørger, om Schnell holder hende tilstrækkelig med Erotik og Susanne svarer med et undseligt, beklagende: naaee —

Saa er han færdig og rejser sig, sammen staar de og ser paa Dufours Lillefingerne, han har en kinesisk Tilbøjelighed for, og nu skal den virkelig igen klippes, Susanne køber de afklippede Stykker for 13 Øre, og de 13 Øre gemmer Dufour som en Reliqui. — Samtidig kommer de til at se paa hinanden, Dufour kender Blikket fra Baaden, fjernere, mere tilsløret, men alligevel slaar det Vejret fra ham, og da han kysser hende, kysser hun igen, hun lægger i sin lille, bedrøvede Nød Armene om hans Hals, aa Herregud, hun trænger saa forfærdelig til at nogen skal være lidt god imod hende, hun vil ikke tage noget fra Dina, for hun holder saa meget af Dina — men Dina er saa lykkelig og har saa meget, og hun har ingenting.

Dufour kysser hende igen, saa ømt fordi hun har saa sletningenting, saa ridderligt, fordi hun er saa ked af, at han gør det — og saa gavmild, fordi han altsaa kan være lidt god imod hende.

Og hun holder saa meget af Dina — der er noget i ham, der beroligende siger, at naar hun holder saa meget af Dina, saa gør det ikke noget.

Med stormende spøgefuld Omfavnelse tager Dufour selv imod Dina, da hun ringer, og den gamle Frue ler

— ja, saadan en Mand, siger hun, og nu skal de straks spise. Endnu i sin hvide Kittel, der ser saa arbejdsom ud, kommer ogsaa Susanne til, lykkelig fordi Dina vilde komme, og nu skal hun bare se . . . I stor og glemsom Iver pakker hun ud og pakker ud — først en Pakke lyslilla Silkebaand — er den Farve ikke aldeles . . . Dufour ser ogsaa, jo, Farven er selv for hans kræsne Malerøje aldeles — og se, er det ikke en Drøm?

Ud folder Susanne et Par Permissioner — gennemsigtigt, hvidt kort Brus, Blonder, Mellemværk og blege Baand, Rosetter og Opheftninger „Ingenting heftet op med Roser“, ler hun.

Dina ser paa „Drømmen“ med sine nøgterne Landsbyøjne og vurderer dem til at „være for korte.“

Det er det fine ved det, ler Susanne, den Tomme Bukseben, som altsaa ikke er, den har gjort mange Mænd lykkelige — hun piller barnlig glad i de fikse Opheftninger og kommer med et til at se op paa Johan Dufour og hun bliver én stor, pludselig Blufærdighed, for hun har jo helt glemt Dufour, i sine Hænder krammer hun det altsammen, alle Amorbukserne og de blege Baand og Papiret, i Forfjamskelsen maa det altsammen med, og hun løber.

Under Maaltidet fortæller den gamle Frue overbevisende, at Susanne har en Patient nu i Aften, en stakkels Kontorist som lider saadan af Tandpine, han kan ikke slippe fri om Dagen, og saa har Susanne lovet . . .

Og Dina og Johan Dufour lader, som om de har saa ondt af den stakkels unge Kontorist, den gamle Frue haaber paa, at de ikke ved, hvem Patienten er, med altfor mange Ord dækker hun over den bitre Sandhed, at hun, alle sine Kampe, sin Rasen, sine Taarer til Trods ikke kan hindre den Skam, der har pint hende gennem Aaringer — at hendes Datter modtager sin Elsker i det Hjem, de sammen bebor, skulde taale denne „Galan“ og ikke turde flytte ud af Angst for at give sin Datter til Pris for Skam og Vanære, før hun kan faa hende gift. Hvad har hun ikke herset for at faa Susanne til at tage

Enkemanden, gamle Faber, hvad kommer hans voksne Børn Susanne ved — men maaske han ogsaa har trukket Følehornene til sig — for Susanne har det, at hun kan trække Mandfolk nok sammen om sig, men det er hele Tiden andre de gifter sig med! Som nu denne unge pæne Løjtnant, aa, Susan gjorde sig saa lækker, og saa tog han sin gamle Forlovede op igen og giftede sig. Og den unge Kemiker, hang han ikke over hende baade tidlig og silde, og en Dag sendte han Forlovelseskort ud — med en anden . . .

Alt imens har Susanne „Patient“, og de tre spiller seksogtres.

Der er en fjern Undren inde i Dina, at Susanne vil bede dem komme samtidig med, hun har sin Elsker hos sig! Susanne har med et meget sigende Smil sagt: Aa, I undskylder nok — men jeg har lige en Patient — hun siger selv „Patient“ med Betoning i Gaaseøjne, og Dina kan ikke rime det sammen med hendes store Blufærdighed før med Undertøjet. „Men maaske er det fordi hun synes, de er saa gode Venner, og hun trænger til Fortrolighed.

Dufour spiller som om han er helt fjollet, som ved han slet ikke hvad han gør og ler sig over det som en Sprællemænd. — Hans Tanke kommer og gaar — fra den grønne Divan, Susanne har inde i sin Klinik — for det kan jo hænde, at nogen under Behandlingen faar ondt — fra de rystende Kort i sin Haand, den Gamles sammenbidte Smil, og Dinas sovende Ro, som irriterer ham! Aa, der er saa meget ved Dina som i den senere Tid irriterer ham, men han behersker sig, for han og Dina har i 8 Aar ikke vekslet et ondt Ord, og det er hans og Dinas Stolthed! Men hvorfor kasserer hun ikke det alvorlige Undertøj med Chemisetter, hun har broderet paa sine Rejser, og som er saa stærkt — og den Buksetomme —

Han spiller forkert ud, samler Kortet ind igen — Bordet fanger — ud igen — og han ser i sin Tanke Susanne derinde og den grønne Divan — løst hvidt bru-

sende Drømme med Hud der skinner igennem — og Schnell — og hvordan — og hvad — og kommer hun ikke snart . . . ?

Mon Susanne ikke snart er færdig, siger den Gamle og trækker Panden tykt sammen, vi skulde have vores Kaffe.

Saa kommer hun — i Kittel naturligvis — aa, det var rigtig megen Tandpine. — De udtømmer sig alle i Beklagelse over Susanne, der skal arbejde i sin Fritid og den stakkels Kontorist, som fører saadan en bunden Tilværelse og som har saa megen Tandpine. Hendes Øjne er en Smule hovne og røde i Randene, men ellers ser hun veltilpas og veltilmode ud, hun geraader straks i Klammeri med Dufour, som har annekteret hendes Spillepenge, og de slaas korporligt. Dufour bruger med en sær ubehersket Vold sine Mandfolkekræfter, vælter hende hidsigt om paa Gulvet og klapper hende paa Bagpartiet, mens hun hviner.

Og Dinas Ro rejser sig i Søvn fra sin Tillids Leje og i Søvn siger det: Saadan plejede de unge Karle hjemme paa Landet at gøre, naar de var betaget af en Sypige. — Hendes Ro sover ind paa sin Tillids Leje igen, for det er jo Johnnie, en Gentleman til sine Haar-rødder og som engang har sagt, at Jalousi er en Fornærmelse! og det er Susanne, hendes Veninde, som mere end nogensinde klynger sig til hende siden Kallehave — for at faa sin Elsker torpederet og virkelig faa sig en Mand.

HVER Dag telefonerer Susanne til sin Veninde, Dina —
Ved Frokost.

Hver Dag lyder hendes søde, hengivne Stemme: Go-dææææ — hvordan *har* du det? — og hun pludrer i Telefonen om løst og fast, og Dufour staar bag Dina og lytter smilende og blander Farver paa sin Palet — hvis han ikke spiser. — Efter Frokost plejer han at begynde at arbejde, før Frokost ligger han gerne en Timestid i Badekarret.

Det er ikke for de stigende Gaspriser, som Dina gerne betaler, men hun kan af Princip ikke lide Mænd flydende timevis i lunkne Badekar, Dina er inkurabel i sin Tro paa Marie Sofie Schwartz, at Arbejde adler Mænd mere end varme Bade og Indsmøring med vellugtende Stoffer. Men hun kommer ikke i Badeværelset saa længe, for et Instinkt siger hende, at Johnnie irriteres af hende, han vil drømme i Fred. Maaske er hun ham en Art mindre god Samvittighed, der inderst i ham selv siger: Du er egentlig Maler, kære Johan Dufour, og ikke endnu Parti-kulier! Der staar ugjort Kunst og venter paa Forløsning, der staar tomme Vægge paa Charlottenborg, som kalder paa dit Navn — der staar Familiehævd med Bisper og Ministre i Leksikaer, der spørger om de nye Genera-tioner?

De nye Generationer ligger i Badekar som i lunkent Fostervand — og lugter godt af Rosenolie — og drømmer om de mange mange Mænd, som ikke er tro — og det er der saamæn ingen der er — undtagen dem der er no'en Paaskelam — og diskrete, lillafarvede Baand trukne

gennem næsten ingenting — og en Baad og et Blik, der faar En til at snappe efter Luft, Vandet i Badekarret er saa hedt — og naturligvis har Susanne Ret, det er altid farligt at løfte sit Samliv op i Skyerne — for der er ingen, der kan være tro — Mænd er saadan. — Det vil sige, naturligvis vil han aldrig, fordi han er en Dufour . . .

— — —
 Susanne vrøvler i Telefonen, og nu vil hun ogsaa hilse paa Johnnie — lige hilse — og han er der straks. Dina sætter sig til sin kolde Frokostret, hun hader Visitter i en Telefon, en Telefon er en Forretningsting, og hun forstaar ikke, hvorfor Susanne i den senere Tid gør hende sin Telefon-Opvartning hver evige Formiddag, mindre kunde gøre det, selv om man er Venner.

Johan Dufour caresserer Telefonen, hans hele Krop vrikker og bugter sig, han logrer som en Hund for Væggen, hvor Telefonen hænger, hans aimable og underdanige Smil gør Telefonen helt tosset, den inviterer, og Johan Dufour modtager Inviten med en krybende, fjoget Taknemlighed, der faar Dina til at rynke Bryn — i Aften, ja — seksogtres — hvis hun vil have dem — hvis hun gider — ja Tak — tusend Tak, ja og bing bing er han endelig færdig.

Han har ond Samvittighed, da han vender sig og endnu med Smilet paa sit Ansigt spørger, om hun er ked af det? de skal jo ingen Steder i Aften, og ellers skal Susanne alene slaas med den Gamle?

Dina trækker paa det, hun ser lige paa ham med sine gennemskuelige Øjne lidt varme af Irritation — naar hun skal producere hele Dagen, saa er der jo en Del, hun gerne vil benytte Aftenen til at faa læst, forstaar han nok! Overhovedet faar de for lidt aandelig Næring. Susanne er en umaadelig rar Pige, men noget Plus til ens Aandsudvikling er hun jo ikke — desuden dør deres Omgang ud paa denne Maade, og det er jo ensbetydende med, at hans Billedsalg standser.

Dufour kan saa godt se, hun har Ret, og han vil ogsaa sige til Susanne, at de maa komme mindre sammen, og

saa gaar han ind, for at arbejde. — En Tid efter, da Dina tror ham fordybet i sit Skovparti, kommer han tilbage, aa, saa pludselig ivrig efter at konferere med hende, han har endnu Penselen i Haanden, og han er kommet i Tanker om, at den røde Empiresofa nede hos Susanne i Lampelys vil kunne give et morsomt Interieur, og Susanne og Dina med deres Haandarbejde, han har Lyst til at male det paa en ganske egen Maade og prøve at sende det ud til Udstillingen. — Og hvad mener Dina? — Hvis hun for Eksempel, i Stedet for den evige seksogtres vilde læse op, no'en gode Forfattere, som Susanne kunde udvikles af, hun vil sikkert være forfærdelig taknemlig, og selv maler han jo aldrig bedre, end naar Dina læser højt . . . ?

Flygtig strejfer det Dinas Tanke, at atter er det hende, der skal yde, altid hende — men det er Arbejde for Dufour, og det maa paa alle Maader opmuntres! Det er begyndt at forundre og pine hende, at han kan holde ud at bestille saa lidt.

Men det maa jo være en Periode — har han ikke altid før været formidabel flittig, og man kan jo heller ikke jage en Mand frem som et Plovdyr. Han har Dufourernes Ærgerrighed og Krav om Plads — og Respekt — fordi det er en Dufour — en Slægt der kræver mere, end den yder — som altid Bagtroppen af en Slægt — Fortroppen yder mere end den kræver. — Hvad er Aarsag og hvad er Virkning? — Bliver den Fortrop, fordi den yder, og bliver den Bagtrop, fordi den kræver? — et Spørgsmaal, der ender i Paradoksien: den som giver, bliver rig, den som faar bliver fattig.

Dina hører til Fortroppen af sin Slægt, Barnebarn af en tankefuld, berejst Væver, der ægtede en Bondegaard, en Slægt der er i Trav, der spiser Brød og Salt, for Føde er ikke det væsentlige, det væsentlige er, at man faar vist Verden, at man dur, faar løftet sit Ansigt af LigeGYldigheden, faar givet sit Samfund en Personlighed mere. —

DET skete med Mellemrum, at Dufour vaagnede op og saa sig ud — som en Hund af et Hundehus — og der gik Rædsel igennem ham, som alligevel ikke stak dybt, for det var jo udelukket, han, en Dufour kunde aldrig blive en Pjalt, der gjorde Ting der stred mod hans egne Begreber om Ære. Naturligvis var det lidt Flirt og ikke andet, og naar Susanne en Dag blev gift, gik det i Fisk af sig selv. Ellers kunde han jo rejse — han huskede, han i sine unge, grønne Aar, da han gjorde Kur til Dina og de gik lange filosoferende Ture, talte om Forelskelsens Væsen — hvorfor skulde den være Anarkisten, der har Lov at gøre alt, hvad den vil, det har ingen af ens andre Lyster — „og kommer der en Gang en saadan Lyst som jeg ikke vil respektere, og min Vilje ikke vil huse, saa kvæler jeg den.“

— — —
Hver Aften gaar han ned for at kvæle den.

— — —
Dufour bliver urolig — han vil aldrig i sit Liv be-
drage Dina, aldrig heller for sin egen Skyld. Han pines
af Trang til at fortælle hende det, som han har fortalt
alt andet til Dina og søgt hendes Hjælp, og han ved,
Dina vil ogsaa finde ud af dette her. — Men — dybt i
sig selv ser han Baaden, Pigen med de lade, liggende
Lemmer — og Blikket — og han saver Luften op igen-
nem sin Strube, som om ogsaa han har Bronchitis —
sæt han saa ikke maa gaa der hver Dag, naar Susanne
beredvillig giver ham „Tid“?

Men Dina vil faa hende gift, og saa er det forbi. Et
Instinkt siger ham, at det vil gøre ham fri.

Og nu skal de have en af deres muntre Fester, Dina har inviteret Ofre. —

Nu staar hun i sit Sovekammer, Minutter har hun til at klæde sig om i, al Maden har hun lavet, Bordet er dækket, Johan Dufour tempererer Vin og brygger Coctail, og saa kommer Susanne, brusende ind i Sovekammeret for om hun skal hjælpe — hun ser ikke ud af nogen Hjælp, hun er rosenrød til Neglene, frisørindebelagt over hele Hovedet, Bukler og Bølger og flade Skildpaddenaale, pudret og toucheret under Øjnene.

Jeg troede, du vilde have den hvide paa? siger hun, Dinas nye hvide Taft, der gør hende til Rokoko fra den blonde Pande til Fødderne der er Barnenummer.

Jeg tænkte paa det, siger Dina — hun betænker sig et Øjeblik — men — det vilde være ufint — om hun fortæller Susanne, at hun har valgt sin nette Søndag Eftermiddagskjole af sort Crepe de chine, fordi hun ikke vil rivalisere, Susanne skal glimre alene, Aftenen skal være hendes, det nye Offer har hun til Bords og en anden til vis a vis . . .

Her Piger! — Dufour staar i Kjole i Døren, med en skummende Coctail-Karaffel og tre Glas — den koncentrede Drink gør hurtig sin Virkning, de begynder paa Forskud at danse. Susanne har lært af en af sine Patienter, hvordan man danser „uartigt“ — uden Luft — hun ler, let berust, fnisende nyfigen som en Backfisch.

Lær mig det, presser Dufour paa, men hun er altfor undselig, hun griber om Dina for at lære hende det, og foran Dufours Øjne, frem og tilbage, danser hun sine erotisk kolorerede Pas og Vrik, med sin Mave gylpende imod Dina og sit Blik stift ind i Dufours over Dinas Skulder — slipper med et lille kvidrende Hvin og dusker sig Pudder i Ansigtet foran Dinas Spejl.

Som en Feltherre fører Dina sin Veninde i Ilden; hun drejer Konversationen ind paa Emner, Susanne kan, minder om Historier, hun ved Susanne fortæller morsomt, og hun bliver Bordets brillerende Midtpunkt! Hun folder

sig ud, sikker paa Reserven i Ryggen, den aarvaagne Dina for Bordenden, siger hun Ord forkert, ler Dina for, som om det er sagt galt for Spøg, standser hun i et Svar, falder Dina straks ind med, at saadan mener Susanne — Al sin Viden, al sin Erfarings Debatterekunst kaster hun som en Kaabe om sin Veninde, og Susanne blomstrer op som et Aandsprodukt. Hun holder de to Ofre i Aande, hun ser næsten ikke Dufour, hans Øjne staar paa Stilke for ogsaa at drikke med hende, tre Gange løfter han for-gæves sit Glas — endelig — uventet — ligger hendes Blik, hemmeligt, under næsten helt nedfaldne Laage — noget der minder om et Rovdyr i Bur, der misser til sin Beskuer med Hovedet hvilende paa sine Forpoter — Dufour hopper næsten op og hilser dybt som en Hofmand paa sin Dronning.

Men da Dina har sørget for Kaffen, faaet alle sine Gæster i de rigtige Spor, faaet dem ordnet i Klikker, set sin Fest falde ind i det rigtige Leje, noget der en Kunst for sig, en Art usynlig Teaterinstruktion — da savner hun Dufour. Der er en af de Fremmede, der vil købe et Billede, men Værten er borte. Som et Stjernes kud suser hun gennem alle Stuerne, men maa omsider selv, i Spøg, overtage Forretningen — og idet Susanne kommer ind spørger hun — en Smule irriteret, som er der, hende selv ubevidst, Kimet af en Mistanke?

Men Susanne har været i Køkkenet, for Likørglassene havde de glemt, og Dufour kommer i det samme fra Entreen, han har været nede hos Viceværten, Lyset paa Trappen er gaaet ud. — — — Og det er Johnnie — som aldrig i de Aar, Dina har kendt ham, har løjet, aldrig vist en eneste uvederheftig Tendens . . .

— — —
Susanne var storartet i Aften, synes du ikke?

Dufour er i Seng og ligger og ser paa Dina, der ordner sit Haar foran Natbordet.

Ja, siger hun og smiler.

Hun reddede hele Aften.

Ja, siger hun og smiler igen — hun vil ikke fortælle

om sin Strategi, det vilde se ud, som om hun ikke undte sin Veninde en Sejrr.

Dufours Bryst løfter sig i et langt, tankefuldt Suk.

Og hun saa brilliant ud.

Ja, siger Dina for tredie Gang og ved ingenting om Dufours Tanke: Hun saa meget yngre ud end Dina.

Der er et gammelt Ord som siger:

Den der giver, til den tigger
skal slaaes til den ligger.

Naturligvis ringer Susanne Dagen derpaa og siger Tak for i Gaar, og det var en henrivende Aften og en vellykket Fest, men Dina er jo ogsaa en storartet Værtinde, og saa har hun en Mand, aa hun ved ikke, men hun kan sagtens, at hun har en Mand. — Og Dina staar ogsaa og faar Indtrykket af, at det er fordi hun har en Mand, at hun kan sagtens . . . og de kommer vel i Aften, Maleriet er jo ikke færdigt, og hun tror forresten, det bliver glimrende. —

Og Dufour, der staar som et Barn der skal noget, for at komme til Telefonen, tror ogsaa, Maleriet bliver vellykket, og han glæder sig til at gaa videre i Aften — og Tak selv fordi hun var saa oplagt, hun bar jo hele Aftenen, vist gjorde hun saa. — Forresten har han saa ondt i denne allesatens Tand, bare det ikke er kronisk Rodhindebetændelse, ja Tak, hvis hun har Tid, vil han gerne komme i Eftermiddag, for hvis den kan reddes, saa . . . Han staar og banker oppe paa Hjørnetanden, som vil han overbevise Telefontragten om, at det er den igen, denne uforsonlige Hjørnetand, og Telefontragten tror ham gerne, og han bukker ind i den og ler med den, at saa kommer han halv 4.

Susanne staar en Tid og tænker, da hun har ringet af. Der er en Mulighed — det er vanvittigt, og hun har ikke villet tro det — men Dufour er den naiveste Mand, hun har truffet. Det maa være, fordi han er blevet gift saa ung.

Men Dina?

Hvis Dina overlever det, kan hun blive farlig — der gaar et Gys igennem hende, Susanne har set Dina fra en Talerstol lyse to Kvinder ud som havde angrebet hende. Der er ingenting, Dina gaar af Vejen for — men hun har en Gang udtrykkelig sagt, at hendes Liv spiller paa et eneste Kort, hendes Ægteskab, brister det, gaar hun.

Susanne gaar lige til sit Skrivebord i Klinikken, laaser op og finder en Æske med Pulvere, ser den efter og laaser den inde igen.

Og nikker.

Hendes Konsultationstid er forbi, Klinikfrøkenen gaet, nu ringer det — hun lægger sit Ansigt i et stille, ømt, indviet Smil, men inden hun aabner, ændrer hun endnu en Gang Udtryk, for Johan Dufour siger udenfor Døren sit morsomme Kra Kra, der saa genialt minder om en Ravn, et lille selskabeligt Talent, som Dina plejer at le af.

Det er et Varsel om, at Dina er med.

Det er blot for lige at hilse, Dina er gaaet med op, hun skal til Bestyrelsesmøde men kommer senere igen. Susanne inviterer dem lidt ind til den Gamle, for hun har „Patient“ — hun blinker — men kommer straks.

Fra Klinikken hører hun Dina løbe ned ad Trappen, saa sidder Dufour alene hos Moderen — — — og der gaar en Tid, hvor Susanne pusler med sine Bøger og studerer sin Notebog og hvem og hvormange der har „Tid“ i Morgen, Dufour skal tro, Schnell er der, det gør ham helt tosset. — Da hun langt om længe gaar ind i Spisestuen, har han forskanset sig bag en Avis for ikke at høre alle den Gamles Historier om sin eneste Tjenesstepige, mens hun var gift, dygtig til Neglerødderne har hun gjort alting selv.

Dufour følger Susanne saa tæt, at han er ved at sparke

hende i Hælene, han mønstrer hungrigt den grønne Divan og omfavner Susanne, saa han er paa Nippet til at klemme Ribbenene sammen som en Harmonika, kysser hende, bider, suger paa hendes Hals. —

Johnnie! hvisker hun og ser til Døren — for den Gamle *kan* finde paa at komme — den Mistro, Dinas Sjæl er saa fri for som Paradiset for Hetærer, den er det ikke fri for, den Gamle har. Hun har i den senere Tid, trods Susannes Hvirvel af Simpelhed, uden Banken eller noget Tegn stukket sit graa, forpjuuskede Hoved ind ad en Dørsprække og bare set.

Asenet!

Johnnie, du maa ikke, siger Susanne og gør sig suk-kende fri, da han er ved at holde op — og hende fra Tandlægestolen sender hun ham et stort Blik.

For Dinas Skyld.

Dufour stønner.

Han gaar hen til hende og lægger sit Hoved ned paa hendes Skulder. I sin Pine græder han, og det lykkes Susanne ogsaa at græde en loyal Taare, for hun synes ogsaa, det er saa forfærdelig sørgeligt, at han er kommet til at elske hende.

Du kan jo ikke gøre for det, siger hun og klapper hans svære, tunge halvlange Haar, der er redt glat ned som en Tolstojmanke.

Saadan noget kommer jo af sig selv.

Det er en Lov.

Sammen bliver de enige om, at hvis Dina ikke var, vilde de være lykkelige!

For det med Schnell, det er jo blot — ja, altsaa det, det er — men hun kan jo ikke *tale* med Schnell, han kan jo kun elske og tale om Tænder, men Johan Dufour det er noget helt andet, hun beundrer ham saadan, oh ja og Kærlighed er Livets største Lov.

Jeg *kan* ikke forlange at skilles fra Dina, siger Dufour og ser forpint ud for sig — for det har jeg ingen Ret til. Susanne klapper igen hans Haar.

Du vilde ikke være den, du er, hvis du gjorde det,

siger hun, og Dufour falder over hende i en ekstaseagtig Kyssen, fordi hun er saadan et stort og enkelt Menneske, som hun er.

For et Syns Skyld sætter han sig i Stolen, for den Gamle kan jo komme, og Susanne rasler et Par Tænger ud af Glasskabet og gaar fast paa det bonede Gulv.

Jeg kan saa godt forstaa, at du ikke kan undvære Dina, siger hun, søgende i Skabet, med Haanden fuld af smaa skinnende Instrumenter — for Dina er jo saa dygtig! Jeg kender ingen saa dygtig som Dina — men naturligvis, det er jo ikke det, Mænd i Længden trænger til, for det er de jo selv — det er noget andet . . .

Dufour synes med Nakken at se den grønne Divan.

Ja, siger han — hæst — og med en hurtig, vild Besluttethed, som har han fundet det forløsende, siger han: Jeg vil bede Dina om . . .

Om hvad? siger Susanne sagte, hendes Hjerter hører med et op at slaa — er han allerede der — uventet — vil han bede Dina om at skilles?

Om erotisk Frihed!

Susanne staar med bøjet Hoved og triller en Vatært — for hvordan det gaar eller ikke gaar, skylder hun sin Stand at proppe en Tot Vant ned i en eller anden Tand.

Det synes jeg ogsaa, du skulde, siger hun, for Dina er saa klog, hun forstaa alting. Og naar hun ikke længere tilfredsstiller dig, er det bedre, det bliver sagt, det vil Dina selv synes, for hun er selv saa ærlig.

Hun kommer hen til ham, Dufour lægger sit Ansigt ind til hendes Kittelbryst, der hvor Lappen er.

Jeg kan ikke — holde det ud — puster han.

Jeg elsker dig — jeg elsker dig — han bider ind med sine stærke Tænder og slaar begge Armene om hendes Midie.

Men det er saa forfærdeligt — for Dina.

Susanne stryger med bløde Hænder det glatkæmmede Hoved ved sin Barm — Dina ja — hun holder jo saa meget af Dina — men han har givet Dina Lykke i 8

Aar, hvor mange har faaet det — hun vilde være glad for ét . . .

Der er noget, der pusler i Stuen ved Siden af, det rasler ved Kaminen, den Gamle vil aabenbart fyre op til den kuldskeære Dina, som er hendes Yndling — der skal jo males.

I en hørbar Konversationstone siger Susanne.

Kan du huske for mange Aar siden, du sendte mig en Hilsen fra Paris?

Nej, siger han og ser forundret ud fra sit Lomme-tørklæde, han er ved at pudse Sporene af sine Taarer bort.

Joe, siger hun lidt utaalmodig, kan du ikke buske, der stod saa morsomt om dig og mig. Jeg ved, det faldt mig ind den Gang . . .

Jo, nu du siger det. — Han famler i sin Hukommelse, men kan intet finde; for ikke at saare hende, gaar han alligevel ind paa det, det kan jo godt være, hun har Ret, hvor ved han, naar han begyndte at elske hende! Langt ude i hans Hukommelses Periferi staar der en uomgængelig Kendsgerning, at han da Dina præsenterede sin Veninde sagde „vulgær“ — og bad Dina bryde, men det vilde Dina ikke, hun var blevet optaget, saa fattig som en Ugle i det Beckske Hjem, da den elskelige Grosserer Beck levede, og da han døde, og de fik det smaat, og Dina fik det bedre, var det ikke Tiden at bryde. — — Men det staar altsammen for ham i en Erindringens Tusmørke, som Glemselens Nat snart vil favne, og da Susanne aabner en knirkende Skuffe og siger:

Jeg er nu ikke sikker paa, naar Dina faar at vide, at du har elsket mig i saa lang Tid, at hun saa ikke er stor og klog nok til at forstaa meget mere, end vi maaske drømmer om.

Saa falder det ogsaa som en beroligende Salve paa Dufours hudløse Sind, at Dina jo er saa stor og saa klog, og han vist egentlig som Susanne med en Hentydning til hans gode Hjerte, antyder, giftede sig med Dina af Medlidenhed, for da elskede han jo allerede Susanne.

Og nu har han gaaet og lidt i saa mange Aar!!!

I et Anfald af dyb, snørende Medlidenhed med sig selv, lægger han sit Hoved ned i sine Hænder og græder.

Men da Dina kommer, danser han cake walk, og Susanne trækker hende venindevorrent afsides og betror hende, at Schnell har været der, han er blevet saa sød siden Kallehave, og hun elsker ham! Hun faar en Taare til at flyde ud under Lorgnetglasset — han er den eneste Mand for hende, og det kan aldrig blive anderledes. — Ikke alle Himlens Engle vil kunne se paa Susanne, Livs-Aktrice af Guds Naade, at det hun gør her, er aftalt imellem Dufour og hende for at Dina skal blive ved at være fuldstændig tryg.

Dufour maler — eller lader saadan. Dinas Hoved er færdigt, nu maler han paa Susanne. Det synes at være en svær Opgave, for han beskuer sin Model i lange Stunder, hvor det synes, som om han er faldet i Trance. Men det er naturligvis indgaaende Studier, Kunstnere har det jo saadan, og Dina ser intet, for Dina læser, og Susanne broderer — klip, klip siger hendes lille Saks imod Mahognibordet, og hun ser paa Dufour — et lille vanført Blik, af Vemod, fordi Mile skiller deres Kærlighed. Dina er Milene, Dina som læser Hamsuns „Benoni“, med aarelang Øvelse, fordi hun har læst Biblioteker op for Dufour. Hun læser distinkt og rivende hurtigt, og hvert Øjeblik ler de, for Benoni er Hamsuns morsomste Bog, Susanne er saa taknemlig for at faa Indblik i Hamsun, hun har læst Masser, men det er stændigt gaaet igennem hende som Øl — og det har jo ogsaa fortrinsvis været Bøger som „Slangen i Kariolen“ eller alle de ukronede Dronninger . . .

En Tid filosoferer de om Emner — det er tilfældigvis Skilsmisser, som Dina er principiel Modstander af, Susanne derimod ikke. — Det hænder, hun er af en anden Mening end sin Veninde, hvem hun ellers flinkt citerer i sin Klinik, og der er de Ondskabsfulde, som kalder hende en daarlig Kopi af Dina Moe.

Nej, Dina, siger hun, nej, jeg synes rigtignok, det er det dummeste en Kone kan gøre at holde paa sin Mand, naar han ikke bryder sig om hende mere. Nej, hun skal sige: Gaa bare — for saa gaar han jo netop ikke . . . Dufour hviler sin Pensel mod Knæet og er lammet af et saadant Bibliotek af Livsvisdom — for der gaar en sort Forfærdelse igennem ham ved Tanken om, at Dina kan lade ham gaa.

Men om det skal gælde hans Liv, kan han ikke faa Bugt med sin Hunger efter Susannes grønne Divan! hun er der, hele Tiden, i sit hvide Brus, og kalder og kalder.

Hvor kan det pludselig falde ham ind i sin Tanke at overfalde Susanne som ingenting har gjort. Det er jo ham, der har overfaldet hende — plagende og tiggende, for han er saa sikker paa, saasnart han faar sit brændende Ønske opfyldt, vil hans Sygdom være overstaet med det samme. For det maa jo være en Sygdom. Hvor kan et Menneske ellers gøre Ting, der er diametralt modsat hvad han vilde gøre, hvis han var normal, Ting han ringeagter og vilde slaa enhver anden i Ansigtet for. Han synes hans Vilje og hans Æresfølelse er sat ud af Funktion og ser til — med Forfærdelse — at det er ham Johan Dufour, der lyver og spiller Kommedie for det Menneske, han selv har lært at stole paa ham og betragte ham som Gentleman? Hvad vil han med en anden Mands Elskerinde — som maaske har været mange andre Mænds lønlige Veninde? — Nej, han vil sgu ikke, han vil vise, i Djævlens Skind og Ben, at han er færdig, naar han vil være færdig.

Og mens Veninderne uddyber Emnet, finder hans Tanke Hvile i en kortvarig og indbildt Frihedsfølelse, fordi han er her, i umiddelbar Nærhed af Harpunens Ud-kastningssted. — Hjemme — eller ligegyldig hvor, sveder han Bryndens smertelige og svimlende Sved, og Harpunen haler og haler.

Men et skal staa fast — bliver hun hans, skal hun ikke holde op med Schnell — for saa har hun intet Krav paa ham! For skilles fra Dina, det . . . i et Glimt sanser

han sin Gemenhed som en fremmed Fugl i sit Dueslag og med et Smæld slaar han Tegnebrættet sammen om sit Kunstværk.

Dina og Susanne vil se?

Nej, det er noget Juks — det skal naturligvis sige, at det er Kunst, som ingen endnu maa beskue for ikke at forstyrre det hellige i sin Vorden. Men han ved selv, det er Støv! — Det forgængelige Affald fra Kunstens Esse, hvor de udødelige Værker hamres — han har jo ganske vist altid tænkt sig, det skulde blive ham, en Dufour, der hamrede de udødelige Værker og de andre Støvet.

Saa sætter han sig til at klimpre paa Klaveret.

Det dulmer.

Og med en uskolet, tungsindig Stemme synger han smaa Ballader, der rører de tre Kvinder om Bordet.

Sankte Hans! Sankte Hans
I denne Nat staar Vaaren Brud
Alle Blomster springe ud.
Alle Fugle bringe Bud.
Nu kommer
Sommer
Yndefuld og kysk og prud . . .

Dina sidder og ser paa hans Nakke, den tykke Tolstojmanke. — Aldrig som naar han synger, gaar det som en Sjælens smertelige Lykke igennem hende, hvor hun elsker ham. Hun grunder over det Under, at et Menneske i hver Bevægelse, i alt hvad det gør, er den samlede Sum af et Menneskes Glæde. Og hun kan aldrig se det, uden at hun maa sende sin ydmyge Tak ud. — At han har Fejl ved hun godt, men hvad vedkommer det Kærlighed, naar det ikke er malhonnette Ting — har han ikke selv engang, lidt standshovmodig sagt: Der er det Fortrin ved den dannede Klasse, man ved altid, hvor man har den — den har sit Tøjrsdrag, af hvad den kan gøre, og indenfor den kan man altid finde den — den gør ikke noget helt uventet. —

Med og trods hans Fejl elsker hun ham:

Livets første
Største
Elskeligste Højtidstund . . .

Synger Dufour, og Susanne hører ikke mere, hun vejer for og imod, om hun skal lade Dufour forføre sig eller holde ham hen. Efter hendes Erfaring, imod gammel Tradition, er det første det klogeste. Saa kommer han i et Afhængighedsforhold til hende, som Mænd sjælden kommer ud af, før de finder en anden. Men Dufour er ikke af dem, der nemt skifter . . . saa vil hun ogsaa holde op med Schnell — eller i hvert Fald lade saadan — for senere at kunne sige: Jeg gav Afkald paa Schnell for din Skyld.

Nu som Dronning sat paa Lykkens Trone . . . synger Dufour og nikker til Dina, der ligger tilbage i Sofaens Hjørne og ser paa ham med stenkulssorte Øjne, der skinner som den sorte Panthers, han en Dag saa i Dybet af dens Bur i Zoologisk Have. Fra sin Lykkes Bur ligger Dina der og ser paa den Mand hun elsker og tror blindt og blindt er tro, og Susannes Ringeagt kender ikke Grænse. — Hvor dum hun er! Hun som taler fra Landets Talerstole om Lykkelige og hæderlige Ægteskaber, og saa aner hun ikke engang, at der er ingenting der ødelægger hæderlige Kvinder som deres Hæderlighed. De kan ikke se for deres Hæderlighed. Og de bilder dem ind, det er en Værdi — og bliver ondartede, lyssky og bitre som Rachel Schnell, naar de ser sig distancerede af Kvinder, der i Livskampen kæmper med Kvindens eneste virkelige Vaaben, sin Gunst. Hun skal blot ikke iklæde sig Direktoireskørt og vise aabent Visir, hun skal have et Erhverv og være dydig, saa hendes Hengivelse er af Kærlighed, som Manden altid tror paa, eller af Naturfrodighed, som han altid sympatiserer med. — Hvad det paa den Maade kan støtte! Hendes Praksis havde ikke

været det, den er nu, hvis hun ikke havde haft Schnell at sende sine Kæbe-Frakturer til, og den Slags . . .

Men lad nu Dina faa den med, at Dufour vil have „erotisk Frihed“ — det skal være værdt at se, om hun staar for den. —

Drøm din Ungdom om igen
Alderdommens Sol er ene
Minderne om den . . .

Men jeg har ingen Ungdom at drømme om, naar jeg engang bliver gammel raser Dufour med alle 10 Negle i Susannes Skulder, Dina er gaaet ud for at tage Tøj paa.

Giv mig noget at drømme om, Susanne — hører du — lov!

Hvor? siger hun med en pludselig stenfast Villen ind i hans fortumlede Blik.

Her ikke — her er Moder — og hjemme hos dig?

Maaske Dina snart skal paa Tourné, hvisker han forfjamsket og ramler højt med sine Malertuber.

Susanne nikker — et Nik der er et Løfte — og idet hun glider forbi, rækker hun ham sin Mund i et langt, blødt, pressende Kys, saa aabner hun Døren fra sin Klinik til Entreen, som kommer hun der fra.

Du Dina, siger hun.

Bruger du ikke somme Tider Veronal?

Jo — Dina ser op, hun faar saa tit Medikamenter af Susanne.

Det var en af mine Patienter, en Sygeplejerske fra Rigshospitalet, som tilbød mig — Susanne gaar tilbage til sin Klinik, fulgt af Dina, for første Gang i Aar i Pels. — Jeg var lige ved at sige nej, for jeg kan ikke taale Veronal, jeg bliver helt vild, men saa kom jeg i Tanker om, at du havde sagt, du somme Tider bruger dem paa Rejse.

Hun har imens laaset sit Skrivebord op og rækker Dina Æsken med de 20 Pulvere.

Det er ren Veronal, siger hun og laaser igen.

Tak, dem er jeg glad for, siger Dina og gemmer dem, jeg bruger dem en Gang imellem i en Sovevogn, naar jeg skal tale samme Aften.

Dufour staar i sin Vinterfrakke, med Malerkassen i Rem over Skulderen og ser til, og han synes, det er saa pænt af Susanne at huske Dina med det.

Og han tænker videre, da han med Dina under Armen gaar nedad Trappen.

Oven i Købet Dina jo egentlig staar hende i Vejen.

— — —
— — —

Mænd og Høns er underlige.

DINAS SJÆL SITRER.

Og saa er det, Dufour faar sit nervøse Anfald af Bekymring — aa, han er saa nervøs — og saa bekymret —

Han ser paa sine Malerier og fortæller Dina, at værre Støv har han ikke malet, siden han var 10 Aar, og han tror ikke paa sit Talent, han bliver aldrig til noget.

Og Dina begaar den store Fejl ikke at give ham Ret — i Stedet for at sige: Kære Johan Dufour, du maler som en Kohale paa en Stalddør, hvilket har sin Rod i, at du er doven, og du bliver ingenting til. En Prædiken af den Art vilde muligvis kildret Johan Dufours sovende Ærgerrighed af Dvale — i det Sted trøster Dina ham humant og hustrueligt, trøster ham med Erfaringer fra sine kunstneriske Kampe, Angsten der er alle Kunstners Smerte og Drivfjeder, Angsten for ikke at se sine Evners Gennembrud. Det er han ikke ene om — og i Reglen gaar den forud for en Sammentrængen af alle Evners Materiel til et eller andet stort Arbejde.

Dufour *har* netop Lyst til saadan et stort Udstillingsarbejde, men han mangler at kunne tage sig sammen.

Han trænger til at gaa alene — alene med sine egne Tanker.

Han synes ikke, han er et Mandfolk, og naar han ikke er et Mandfolk kan han ikke — han ved ikke, hvad det er, han ikke kan — men han trænger til at gaa alene med sine Tanker.

Saadan gaar det en Tid.

— — —
 Og som i Tanker spørger han Dina:
 Du skal jo tale i Kerteminde, ikke?

Ja.

Ikke andre Steder?

Nej. — Men hvis du tror, det kan hjælpe dig, siger hun hurtigt opfattende, saa vil jeg gerne slaa mig ned en Tid der med mit Arbejde.

Saa er Dufour saa taknemlig, han udkaster gribende Planer om sit store Arbejde, men han har ingen Ro paa sig, hver 10 Minutter søger han ind i Dinas strenge, nipsløse Arbejdsværelse for at spørge, om hun er vred paa ham? Vred? Hun ser forundret op fra sine beskrevne Ark, Dufour er overstrømmende kærlig og omsorgsfuld, hun skal sørge for at bo paa det bedste Sted, forlange alt hvad hun har Lyst til, og er hun ikke tilfreds, skal hun skælde ud. Ja ja, siger Dina, og der er den svageste Reservation i hendes venlige Stemme, en Reservation der gør Dufour syg til Benpiberne! Aa, om hun vil være borte kun en kort Tid, tænker han, saa han kan faa dette fra sig, komme ud af det, saa hun aldrig skal behøve at vide det — aldrig — og han kan komme i Arbejde igen, ordentligt, faa gjort noget som dur og tjene noget igen. — For selv om Dina i Pengesager er det fineste Menneske paa Jorden og aldrig med en Mine har røbet, at hun bærer Huset i denne Tid, og ikke med Skyggen af et Smil har modtaget hans indtrængende Opfordringer til at leve rigtig godt — og betale med sine egne Penge — saa piner det ham til Marven! Dina er det taktfuldeste, dygtigste og elskeligste Menneske han véd, og hun elsker ham, saa hun nu ikke betænker sig paa at rejse, fordi hun forstaar, hvad kunstneriske Bekymringer er, og trænger han til Fred, skal han have Fred — aa lille lille Dina, det er saa Synd, men nu *maa* han ud af det!

Men saasart Dina er gaaet over Gaden til en Lappe-

kone for at faa hans Skjorter set efter, inden hun rejser, kimer han Telefonen ned for at faa fat i Susanne:

Dina rejser — Dina bliver borte — han har sagt, han er nervøs.

Susanne ringer op, da Dina kommer hjem, og tænk hun hører Dina vil rejse — naturligvis, naar hun mener, hun bedre kan arbejde borte fra sit Hjem, saa . . . men Johnnie dør da af Forladthed, det lille Skind, hun ler spøgefuldt i Telefonen, hun skal tage sig af ham saa godt hun kan, ja, det skal hun nok.

Det er samme Dag, Susanne betror en Patient, Skuespillerinden Fru Milli Cordt, at nu rejser Dina Moe, for hun og Dufour skal skilles — men hun maa ikke tale til et Menneske om det, og Gud siger Skuespillerinden, Dina Moe og Dufour! hun har været sammen med dem en Sommer paa Bulbjerg, det er jo Verdens lykkeligste Ægtepar, de var næsten ikke til at faa Øje paa enkeltvis — Susanne forstaar det ikke, men hun tror nu ikke, Dufour har været saa lykkelig, han har faktisk aldrig brudt sig om sin Kone — og hun holder saa meget af Dina Moe, saa det gør hende saa ondt! Uden at det egentlig kommer Sagen ved, blot fordi hun nu er i et fortroligt Hjørne og som et overflødigt Spark til en styrtet Fjende, betror hun ogsaa Fru Cordt, at Dina Moe jo har haft den rædsomme Fortid — joe, ork — hun har saamæn boet paa et Tagkammer med en Typograflærling, men naturligvis, den Gang — nu er Dina Moe jo et udmærket Menneske, nu har hun jo ogsaa en Mand til at forsørge sig — — — Men hun maa love ikke at tale om det — og klip klip siger de smaa Tænger mod det forskydelige Glasbord.

Under Tavsheds Løfte siver Rygtet ud over Landet, Dina Moe skal skilles, Dina Moe Dufour, der taler fra alle Talerstole om Ægteskabets Helligdom. — Men det med den rædsomme Fortid gaar ikke med, for nu er det ingen Nytte til, Dina Moe er saa stærk i sin Position nu, at det ikke kan dræbe hende, og saa er der jo ingen Fornøjelse ved det.

Travl og ordnende gaar Dina, med Hat paa, parat, ventende paa Bilen, Dufour har bestilt til hende. Hun drikker sin Morgenkaffe og spiser et Æg, og Dufour spiser ogsaa et Æg, fordi Dina skal rejse. — Der er stadig dette svage Spor af Reservation over Dina, en eftertænksom Indadvendthed, som faar Dufour til at bore Neglene ind i Haandfladerne for ikke at sige det, han tilsidst alligevel siger.

Er du ked af, at du skal rejse?

Og Dina ser op — der er en stille, sløret Sørgmodighed i hendes Øjne.

Jeg synes, du har gjort mig hjemløs, siger hun blot.

Saa kan han ikke mere.

Du maa ikke sige det! raaber han, og nu gør han virkelig et nervøst Indtryk, han rejser sig fra sin Stol og vrider jamrende sine Hænder, vender sig og flygter ind i sit Atelier, hvor han lægger sig saa lang han er paa Divanen og piber som et Dyr i sin Pine.

Dina staar bøjet over ham — fra Gaden tuder Bilen — hun skal tale nu i Aften.

Hvad er der i Vejen, Johan?

Hendes Hjerter banker ængsteligt, hun har kun Minutter at høre hans Skriftemaal i — og usammenhængende skildrer han sin Fortvivlelse, fordi hans Kunst er gaaet i Staa, Fortvivlelse, Fortvivlelse, fordi Dina ikke tilfredsstiller ham mere, og inde i ham raaber hans Ære sin ligesaa lidenskabelige Protest: det er Løgn, Dina, tro det ikke, jeg har ingen ingen Ret til at forsmæde dig, men jeg maa — jeg maa — hvordan skal jeg ellers kunne forlange min Frihed, og uden at have sagt dig det, kan jeg ikke — kan ikke det, som jeg maa for at komme ud af det. — Igennem sin jamrende Klagen finder han et Kompromis, det er altsammen fordi han lever saa sædeligt, det er der ingen andre Mænd der gør, skal hans Kunst blive frisk igen, maa han have Lov at skeje ud og gaa til Skøger

Og Dina staar ganske stille — som en Orm vrider Dufour sig paa Divanen — som om det er hans Lykke

og ikke Dinas, der i dette Nu slaar sin store Revne — Bilens tudende Kalden fortæller hende om hendes Pligt, hendes overrumplede Tanker jager — lynsnart fortæller Instinktet hende, at kaster hun sig nu ned, lader Vognen køre, Salen og alle Mennesker forgæves vente, bare skriger højere end han, ynkeligere, saa maa han trøste hende, her skal hun ramt i sit helligste, trøste ham

Og i samme Øjeblik er hendes Retfærdighedsfølelse der og gør hende usikker. — Hvad ved hun? Hun tog ham ung og ren som en Gudesøn — ved hun, om det er nødvendigt for Mænd at være Svin, fordi hun ikke selv behøver det og dog kan skabe Kunst — men hun er jo heller ikke nogen Mand. Har hun Lov til at staa i Vejen for hans Kunst, hun der lovede Gud da hun tog ham at gøre en Kunstner og et Menneske af ham.

Bilen tuder — kalder — og Dina lyder blot det i sig selv, hun er selvdresseret til at lyde, sin Pligt.

Naar det er nødvendigt for din Kunst, at du gaar til Skøger, siger hun, saa — gaa —

I Entréen flakser hun Pelsen om sig, badet i Taarer hjælper Dufour hende, og Dina trækker Sløret ned for sit blege Ansigt. I Bilen ser hun sine Ting efter, som hun plejer, Manuskript, Penge og Datoer — hun taler samme Aften, causerende, sit berømte Foredrag om Ægtefællers Opdragelse af hinanden, og Sætning efter Sætning er Piskeslag, der blodigt rammer hende selv. Men hun fører det til Ende, som hun har paataget sig, som man venter af hende og betaler hende for! Først da hun ligger i Hotellets Seng, trækker hun Tæppet op over sit Ansigt, hun vil ikke se og ikke ses, ikke Mørket, ikke Gud engang skal se hendes Skam!

Om Formiddagen sidder hun ved Hotelvinduet og ser ud — og fordi det er saa ligegyldigt, hvor hun gaar og er, tager hun sit Tøj paa og spadserer til „Klinten“.

Faldefærdig ved Klintens Kant staar en udgaet Pil med strittende Armstagegrene med en tynd Belægning orangegul Mos, der lyser varmt i den blege Februarsol. Vandet kommer og kommer, syngende for sig selve Evig-

hedens rolige Sang, der ikke kommer et timeligt Hjerte ved, er det nok saa lamslaet.

Dina vil ikke være elegisk, hun vil bare forstaa. Den frosne Sne springer med en tynd, sprød Lyd under hendes Fod, mens hun hvileløs og hjemløs som en Genganger krydser ind og ud i de smalle Stier. Hun vil ikke være simpel og dømme, hun vil bare se hvorfor, og hvad der skal komme efter.

Det er let at se hen til, at hun kan dø. Men det kunde hun ogsaa for 10 Aar siden, og det havde været nemmere. Der var altsaa en Grund, hvorfor hun skulde leve disse 10 Aar, saa ved hun ikke, om der nu er en Grund til, at hun skal leve 10 til.

Der maa være mere, hun skal have gjort, for at det kan veje op mod den Lidelse det er at leve

Ma'm Black gør rent oppe hos Kunstmæleren.

Hver Morgen, naar hun reder Seng, hiter hun Haar-naale, og det er saamæn mærkeligt, for nok er Herrens Haar langt, men han sætter det da'nte op i Frisure! Og saa er hans Søster der hver Dag — ja, du glade Kæfert for Søster, det var hende der var til Gilde, da Ma'm Black vadskede op, da var hun ikke saa meget Søster, som Fruens Veninde, men det har Herren glemt. Ma'm Black kan ikke indse nogen Grund til at holde en Hemmelighed i sin egen Barm, der hører den Slags ikke hjemme — og hele Kasernen, hvor Atelier-Lejlighederne ligger øverst som Svalereder, ved det med Naalene, samt Glas og Vinflasker og Kopper og Menage, som Ma'm Black hver Dag vadsker op efter de to „Sødskende“.

Og eftersom Susanne henad Aften lister op ad Trappen, aabnes alle Døre, og Hovederne stikkes ud, det ramler med smaa Barnetræsko, der har staaet paa Maatterne — over de smaa Trappereposer gaar Sludren, og med Kvinders Natur-Instinkt foragter de Manden deroppe: Nu er Konen nok igen sendt ud for at tjene til Føden, saa

har han sin . . . rendende hver evigste Dag, betror de hinanden, og de mest forlystelsessyge passer tillige paa, naar hun gaar igen.

Han mæler hende — det skal da se saadan ud, referer Ma'm Black, han mæler hende i en hvid Kittel med en hel Snes grinende Tænder, hun har dem jo ogsaa gratis — men det sku' være mig, der var Kone i det Hus, hun sku' faa noget aa grine af.

Og alle de mange forslidte Kvinder klør i Fingrene efter at „gi hende no'ed a grine af“ — Konens bedste Veninde! — Saadan en En! — Der falder Benævelser, som selv Aber, der næst Mennesket er de uanstændigste af alle Skabninger, vilde rødme over! Men der kommer en instinktiv Hustru-Solidaritet frem, som en Dag vil give Stof til en Forening — med en dømmende Myndighed i sine Hænder — for hvad ved Mænd om den svegne Hustrus mange Taarer — og vé Hamsteren i de Hænder . . .

— — —

Det er en katastrofal Elskovslyst, Dufour oplever! Naar han vildt hulkende kaster sig paa den ene Divan, kaster Susanne sig vildt hulkende paa den anden — for det er saa Synd for Dina — og paa den tredie mødes de.

Susanne folder sit Talent ud; hun er den fødte Dilikateuse, Erfaring og medfødte Evner bistaar hinanden samt alt, hvad hun i sin Klinik har hørt af Balletdamer og Fribyttersker.

Hun slaar sit Hovedslag nu.

Med Dinas Cigaretter mellem Læberne, hviler de mellem Dinas Puder, nipper til Dinas Sauterne i Dinas grønne Glas og pudser Negle med Dinas Parfume.

De drøfter, hvad der vilde ske, hvis Dina pludselig stod i Døren.

Der gaar en svimmel Lammelse igennem Johan Dufour — skønt han véd, hvor umuligt det er. Dina har jo ingen Nøgler! Han passer altid paa, at han har den ene, og Ma'm Black den anden.

Jeg tror nu, Dina godt ved det, siger Susanne forstandigt — og i al Stilhed tolererer det, for Dina er saa klog.

Der gaar et helt nyt Syn op for Johan Dufour, han har sammen med Dina set et moderne Skuespil, husker ikke Titelen og heller ikke Forfatteren, men hvis Dina var her, vidste hun det straks, om en Mand der elsker to Kvinder lige højt — og de ved det og forstaaer det — det vil sige, den ene tager sig af Dage — ædelt — uden at sige det. Bare Dina vilde forstaa, at man udmærket godt kan elske to paa en Gang.

Jeg elsker dig saa højt, at jeg ingen Fordringer stiller til dig, siger Susanne, og igen lammes Dufour af en saa overvældende Højmodighed, hans Cigaret beskriver en Bue gennem Luften, falder ned paa Dinas hvidlakerede Kommode, som den indgaar en intimere Forbindelse med lige-som de to i Puderne

Erotik har ikke noget Ansvar, docerer Susanne naturvidenskabeligt, for det er noget, der er stærkere end En selv.

Det er Naturen.

Det er saadan en frigørende let Maade at se det paa, Dufour nyder i Drag sin anden Cigaret — han elsker en Cigaret derpaa. — Naturligvis er det noget, der er stærkere end En selv! Har han ikke kæmpet imod dette her med hele sin Vilje, men det er stærkere end hans Vilje, for det er Naturen — ja, det er Naturen — naturligvis er det Naturen — og det kan han ikke gøre for.

Han henter ude fra Spisekammeret en rask Anretning af kolde Koteletter, finder Dinas Æblegelé og Dinas Servietter — for nu er han blevet sulten — hvor fortvivlet han er, glemmer han aldrig Mad. Susanne er ogsaa sulten, i Dinas Seng spiser de af Dinas Bakke som to Smaagrise af samme Trug.

Spiser med Fingrene og taler om Elskov, nøgternt som om anden Mad, og der er ikke en Splint af Dinas intime Liv og Lykke, Susanne ikke gnaver i, samtidig med at hun gnaver Koteletbenet rent, og der er ikke en Splint Dufour ikke beredvillig udleverer; Susanne undskylder Dina, hun kan jo ikke være talentfuld i alle Retninger, og naar hun ligefrem keder ham.

Det har jeg ikke sagt, siger Dufour hurtigt, et aar-tusindgammelt Husbonde-Instinkt vaagner et Glimt og værner den Kvinde, han har paataget sig at værne.

Jo, du har, paastaar Susanne.

Instinkt et er heller ikke længere — naar Susanne paa-
staar det, har han naturligvis sagt det, men glemt det igen; naar han tænker sig om, er der naturligvis noget om det! Susannes kløgtige lille Vurderingsgeni er som et Farvestof, der farver hans Hukommelse milevidt tilbage.

Det er jo deraf det hele er kommet, siger Susanne med Erfaring om Livets sande Værdier — hun lægger det afgnavede Koteletben fra sig, økonomisk spist op lige til den sidste Trevl Kød — du vilde jo ellers aldrig have været din Kone utro.

Det er jo heller ikke morsomt med en Kone, der aldrig er hjemme.

Der er tusende undskyldende Momenter — aa, det er ligesom hele Skylden egentlig er Dinas, og saadan set kan han jo ikke gøre for det mindste. Han fryser paa Ryggen og trækker en af Dinas broderede Hovedpuder ned og stopper den godt om sig, finder ogsaa en til Susanne, som forfølger sin Visdom.

Det gaar jo heller aldrig, naar en Kone er ældre end sin Mand — hun standser et Øjeblik, for det er en farlig Planke, hun betræder — i sikker Tro til Dinas Diskretion, gaar hun ud paa Planken — det kan sagtens gaa i de første Aar, men senere . . .

Hun er mæt nu og begynder at klæde sig paa, hun skal hjem med sidste Sporvogn, ellers laver den Gamle et Hus.

Jeg har lovet Dina at købe et Par Bluser, siger Dufour, kan du faa Tid at hjælpe mig i Morgen?

Susanne vil saa gerne gøre Dina denne Tjeneste og de aftaler Tiden, Dufour følger hende ned, og det er mærkeligt saa mange Døre, der paa denne Tid af Natten aabner sig bag dem, og Trappen hvisker.

Hjemme finder han Susannes Lommetørklæde under

Dinas Hovedgærde og sæt! — Hans Fortvivlelse falder ned i Hovedet paa ham som en Sten. Han gaar et Par Gange frem og tilbage og stønner med Hovedet ned i sine Hænder som i en Hætte. Han hulker, saa han selv kan høre det, og opfatter det som et tydeligt Udtryk for, hvor pinefuldt det er for en Dufour at gøre noget malpropert — og han er et Ekskrement — og tænk, at han skal være nødt til at gøre Dina Sorg, og tænk saa fortvivlet han er over det!

Det er næsten det værste.

Straks han har lagt sig, sover han de Retfærdiges Søvn — det er jo ikke altid de Retfærdige, som sover den.

Hans første Arbejde, da han næste Morgen er staaet op, er at skrive til Dina. Han har ikke hørt fra hende længe, al Trafik er standset af Snestorm, og selv om han ved det, gør det ham underlig udstødt ikke at høre fra Dina.

Mens han skriver, elsker han hende. Gennem hans mange Breve til Dina paa hendes Rejser, er hans Sjæl sammenskrevet med hendes.

„Uha, hvor det bliver en lang Uge! Jeg trænger grusomt til at rejse F i Vold, for der gror Mug paa mig. Naa, men det vilde være Synd ogsaa skriftlig at forfølge dig med mit Hyl. Jeg var jo hos Becks i Aftes, og der var jeg saa kedelig, at de gabede. Susanne havde „Patient“ en Time, i den Tid fik jeg den Gamles Tjenestepigehistorie — men det er jo pænt, af dem, at de vil tage sig af mig. Klokken 9 gik jeg hjem

Det er sandt altsammen, kun føjer han ikke til, at Susanne gik med, officielt skulde hun til Fødselsdag paa Rigshospitalet. — Men han opfatter det egentlig ikke, det er noget forbigaaende, noget som maa være afsluttet, før Dina kommer hjem. For dette med at Dina tolererer! — Nej, han kender Dina for godt, her mens han sidder og skriver til hende, og hendes Aand, ligesom en Afdøds nærmer sig ham, hendes aartusendgamle usmykkede Moral: Hold din Sti ren — han maa viske Taarerne af sine Øjne, for at de ikke skal falde forræderisk paa Brevet

Midt i det rejser han sig, holder Lommetørklædet for Ansigtet og tuder som en Hund, der sidder paa Hug foran et Hus og varsler for Lig. Han gaar frem og tilbage i sit Atelier og virrer hjælpeløst som en Fallent med det begravede Hoved, til han har grædt sig træt.

Saa skriver han igen.

Kys skal du have! Jeg kom lige til at tænke paa, at der virkelig er en, der elsker mig saa meget, som du gør, og at det er dig. Jeg maa dog være et uartigt Ord, at jeg endda kan være i daarligt Humør

Han standser igen, Pennen har lavet en lang Negerbæk tværs ned over Brevet og flygtig husker han Dinas mange smaa Overtroer, en Blækklat betyder at Brevet er velkomment, og Brevet skal være velkomment, og hvor vil han trække Vejret lettet, naar han er kommet ud af dette og kan være helt lykkelig med Dina igen —

Og træt slutter han:

Ellers er der ingenting sket, og ingen har været her, og ingen har ringet, og ingen Post er der kommet. Jeg vilde i Løbet af nogen Tid visne og uddø, dersom du ikke var til at holde Liv i mig

Det er saa sandt, det er saa forfærdelig sandt, han ligesom mister Fodfæste og føler sig ved Haarrødderne trukket op i det tomme Intet ved den blotte Tanke, at undvære Dina.

Den Dag maa jo komme, hun faar det at vide!

Hans Øjne søger efter en Krog i Loftet, hvor han kan hænge sig, men han ved godt, at han ikke har Mod til at gøre det. Han fantaserer om at „stikke af fra det hele“ og rende til Amerika, men det er Krigstid, han slipper aldrig derind. Og hvad skal han gøre! Han er saa fortvivlet, han har gravet sig ned i Mudder, saa han ikke kan faa Armene fri — og saa falder hans Tanke befriende paa Susanne, han vil tale med hende i Telefonen, men der gaar Madam Black og gør rent, saa griber han sit Brev til Dina, som skal i Postkassen, springer som en Morfinist paa Vejen til Apoteket op i en Sporvogn, og han hører allerede Susannes dulmende:

Du kan jo ikke gøre for det. Og det er forfærdelig svært at leve sammen med et Menneske som Dina, der tror, at alting kan være saa rigtigt.

Dina kom hjem.

Det var hende ikke mulig at finde de Kunstværker, Johnnie i sin Udskejer-Periode skulde have frembragt — et stort, flygtigt anlagt, Portræt af Susanne i Kittel, det var det hele. Dufour regnede det ikke selv, for hun havde jo aldrig Tid at sidde for ham. Heller ikke hans Humør var nævneværdig bedre, han var bitter, fordi han var bange — bange for Dina!

Bange! Hun saa forundret paa ham.

Ja — for du er saa hel — du er saa rigtig — med smaa arrige Kast med Hovedet tog han det i sig igen.

Jeg ved godt, det er mig der er dum; du holder af mig og du vil mig aldrig noget ondt, men jeg er ufri, jeg er ikke som andre Mænd, jeg tør ingenting.

Dina begreb ikke et Muk —

Indesneet i Kerteminde og ene med sine Tanker havde et eneste Lys rejst sig af Kaos Mørke: Hendes Kendskab til Johans Sind. Maaske havde han trængt til at røre sig, spændt inde i en Lykke, der for hende var bekvem, fordi den passede med hendes Naturs Engifte, men maaske ubekvem for ham. Saa lad ham have Friheden til at gøre, hvad han vil og staa sin Prøve, om han er kultiveret nok til at taale Frihed, han der er saa stolt af sin Slægts Kultur. Kan han antaste en almindelig Glædespige og følge hende til en laset Helsingørhule eller slæbe hende med sig til Dinas Hjem. Nej, det kan Johan Dufour ikke.

Er det det, der sidder som en Bitterhed i ham, at han ikke kan — ikke tør — for den Kultur, de sammen har talt om som en positiv Værdi?

— — —
Dina vidste det ikke.

Men hun turde ikke tage imod en Invitation eller bestemme en Aften uden først højtidelig at spørge om det passede h m? Hvad andet skulde hun gøre. Hun som havde brudt med hele sin Slægt, fordi han ønskede det, som rejste naar han ønskede og kom naar han ønskede, sad Model og klædte sig som han ønskede.

Men der var kommet en st t Uvilje op i hende mod de Aftener seksogtres hos Susanne. Heller ikke Maleriet kunde lokke hende mere: det har du jo opgivet, sagde hun blot.

Og feberhed gik Dufour frem og tilbage, ordnende med nervøse Fingre, mens Dina hvilende i sine Afslag sad og saa paa ham —

Han havde lovet Susanne, de skulde komme, og Harpunen trak — trak saa han var ved at blive sindssyg, og hans Hænder blev fugtige.

Dina vilde ikke. — Hun var hjemme, hun vilde være hjemme lidt og m rke, hun havde et Hjem. Hun forstod udmærket godt, at Johan vilde til Becks, men for en Gangs Skyld vilde hun ikke, vilde vilde vilde ikke, og intet Argument skulde faa hende til det. Interesseret sad hun og afventede, hvad han vilde foreslaa — hvilke Paa-skud han vilde finde — ud af  jenkrogene fulgte hendes Pupiller ham, noget i hende vilde ikke længere, hendes Taalmod var forbi.

Og med et krøb noget ud af hendes ubevidste Liv, en fremmed, selvstændig Parole, der vilde have hende til at sige: Skal vi ikke gaa ned til Susanne i Aften?

Hun fulgte den forundret opmærksom i sig selv — hvorfra kom den umotiverede Lyst til at sige det, hun netop ikke vilde — og som hun stred imod — forgæves fordi hun blev underlig forvirret og ilde tilpas af sin Modstand og slappedes og aandede ud, idet hun hørte sig selv sige:

Skal vi gaa ned til Susanne i Aften.

Ja, naar du har Lyst, saa sagde Dufour tjenstvillig og skyndte sig at blive færdig til at gaa.

Dina gik i en tankefuld Forundring.

Med sin vaagne Interesse for psykiske Fænomener, prøvede hun det eksperimentelt igen. Hun gik Tur med Johan, Arm i Arm, gik ad Sidevejen ned til Strandvejen, og hvor skal vi gaa hen, spurgte Dufour og standsede.

Dina rykkede til højre — ja ganske rigtig, hun maatte gaa den Vej, skønt hun, før de gik, havde sat sin Vilje ind paa, hun vilde til Charlottenlund. Nu satte hun sig for, hun vilde dreje af til Søerne — da de naaede der til, gik hun videre ned mod Susannes Gade Med en underlig Gysen dokumenterede hun for sig selv, at hans Tanke tvang hende, han suggestionerede hende overlagt.

Men hun talte ikke om det.

Ikke af nogen bevidst Grund, ledet kun af det Instinkt, der holder den Blinde fra Afgrunden. Fra de traf hinanden, var deres Hjerner sammenstemte, blev det mere og mere, og hans var den stærkeste.

Schnell og Fru Rachel kom ud til dem en Aften, og det var meget fornøjeligt, to lykkelige unge Ægtepar og en god Veninde af begge Hustruer kan jo være saa samsladrede og forstaa hver den letteste Antydning, hvor ingen andre kan forstaa noget.

Susanne var den lykkelige Skive for det muntre Vid, hun var i sit bedste Lune, hvert Øjeblik faldt Underkæben med et Tjöp, og ud af den gabende Strube gurglede en Latter, der var udmærket Mekanik. Med sine Veninder og henholdsvise Værtinder vis a vis sig, Schnell paa sin ene Side og Dufour paa den anden, tronede hun som en Bisp i en Gaaserede, lykkelig fordi Dina var hjemme igen, for saa var alting meget morsommere, og nu havde de ganske ens Bluser paa og saa ud som Søstre

Men da hun stod i Dinas Arbejdsværelse ved Siden af Johan, lagde hun skjult af sin Ryg sin Haand kælende over hans. Det var umulig, Dina ikke kunde se det — en Gang havde hun foran et Spejl puttet sin Haand intimt

ned i hans Lomme og kigget ham ind i Øjnene — og det gik alligevel, fordi Dina er nærsynet.

Susanne vil have det opdaget nu — for nu **er** det sket, Dinas Gud har bedraget hende. — Men det er besværlig med det Bæst, der bliver ved at være saa tillidsfuld.

Dufour telefonerer næste Dag og bebrejder hende hendes Uforsigtighed. — Men Susanne er ikke i Humør til at tage mod Næsvigheder, hun skal nok blive borte for Fremtiden, det skal han ikke være bange for. Saa hurtigt en Bil kan føre ham, er Dufour i Ventestuen, aa han har saadan en Tandpine, han har bidt forkert i en Krydder Klinikfrøknen faar Ordre til at vadske Glas ude i Køkkenet, og Susanne faar et Anfald af Samvittighedskval, som er aldeles forfærdende. Aner Dufour hvad det vil sige for hende at komme i Dinas Hus og bedrage hende, hun som holder saa meget af Dina, og nu vil hun ikke mere, og hvad er det dog, han har faaet hende til, hun har gjort sig til det foragteligste for hans Skyld, og naar Dina faar det at vide, mister hun sin eneste Ven, for han vil naturligvis, for det gør alle Mænd, lægge Skylden over paa hende, og helst vil hun sige Dina det selv.

Dufour indrømmer brødebetyngt det altsammen, ja, han føler sig som en Forbryder, det er ham der har gjort det, saadan som han har plaget hende, og hun kan da begribe, han aldrig vil sige andet, saadan en Pjalt er han da heller ikke, han er hende jo saa taknemlig, fordi hun har villet gøre sig til det foragteligste for hans Skyld. Men hun maa ikke sige, at hun ikke vil mere, for saa — og hun maa love ikke at sige Dina det. — Bedst er det jo, om de langsomt kan hjælpe hinanden over det — efterhaanden — for Dinas Skyld — for holde op lige pludselig, det *kan* de ikke, saa sker der noget, saa ved de ikke — og grædende, Favn i Favn enes de om, for Dinas Skyld, at blive ved lidt endnu.

Saasart Dina er rejst. —

Da han igen er gaaet, staar Susanne ærgerlig og skifter

Vat i sine Patienter, en efter en, for hun gider ingenting i Dag, Dufour er ikke mørere, end at han endnu er bange for Opdagelse. Hendes Humør faar først sit gode Huld tilbage, da Schnell ringer og melder sig, for nu er han jaloux paa Dufour, og faar hun ikke andet ud af det, er det altid noget.

— — —

Dina og Johan har spist til Middag, Dina sidder paa sit store Arbejdsbord med Benene op paa en Stol og ryger en Cigaret. Hendes Kaffekop staar ved Siden af hende paa Bordet, af og til nipper Dufour til den — men ellers trommer han uroligt og gaar og gaar. Paa det sorte Bord staar et lille Billede af ham i hans søde, smertelige Lømmelalder, i en Sølvramme som Susanne har foræret hende. Dufour ved, det er et Billede, Susanne i sin store Kærlighed har hugget for dog at have et lille Billede af ham, Dina har jo saa mange, hun har bekostet sin Elskede i Sølvramme, men ved et Uheld har den Gamle set det, og saa er det blevet til „en Overraskelse til Dina“. Der staar ved Siden af Billedet en lille nøgen, lyserød Dukke med Mavebælte og en lille kuglerund Vom, som Dina ogsaa har faaet af Susanne, men med den Klausul, at den skal staa paa hendes Bord altid; hvorfor vil hun, hemmelighedsfuldt spøgende, ikke sige, det er kun hende selv og Dufour der ved, at den har moret ham saa meget, fordi den er en tro Kopi af Susanne. — Men selv tør han ikke have den, saa har Susanne „findepaasom“ som hun selv siger, faaet den Idé at forære Dina den — med Klausul — paa den Maade har Dufour altid sine sødste Minder for Øje, for tro mod sit Løfte lader Dina den blive. Dufour har til Gengæld foræret Susanne en Diamantring, men for at hun kan gaa med den, har han faaet Dina til at give hende den — til Fødselsdag — fordi de nyder saa meget godt der i Huset . . .

Paa Bogreolen staar et Billede af Susanne, som Dufour ogsaa har anbragt der, ved Siden af hans Forældre, det

eneste Nips, der findes i Stuen — over det sorte Skab et Par Profiler i Gibs, en af Dina og en af Susanne.

Dina følger ham med Øjnene — hun ved, hvad der vil komme; hun skal tale i Aarhus og han vil bede hende blive der. Men tilbyde det vil hun ikke, han skal i det mindste have det Mod at sige det selv.

Jeg er en Pjalt, siger han pludselig — jeg dur ingenting til.

Det er de første Strøg paa Violinen, om lidt spiller han op.

Men han kan ikke mere, han maa gøre Pinen kort for sig selv, og han tager sig sammen, han føler sig som et bange Barn, der med Hænderne for Øjnene styrter gennem en mørk Stue.

Du har vel ikke Lyst til at blive boende i Aarhus — hvis du skal skrive paa din Bog, mener jeg?

Dina sidder en Tid helt stille — Dufour føler sig som i Helvede, han har mest Lyst til at lægge sit Hoved i hendes Skød og sige det altsammen, men hans Blik strejfer den tykvommede, lyserøde Dukke, der staar og strutter med Armene, og han tier.

For i den korte Tid, Dina har været hjemme, er han som en Morfinist, der ingen Morfin har faaet, og han kan kvæle hende, hvis hun prøver paa

Jeg rejser i Aften, siger Dina saa — og der er ikke en Bebrejdelse i hendes Stemme, ikke et Træk af Vrede, kun ser hun sig langsomt om i det Arbejdsrum hun elsker, et træt Hjertes Farvel til de Ting, det har knyttet sig til, og nu skal slippe. Dufour holder sig fast i Bordets Kant, svimmel af en byrdefuld Lede ved sig selv, for han kan ikke engang tage sig af Dage, dø for at redde sin Ære. Han skal blive i Dinas Hjem, plejet og passet som en Kvinde, mens Dina skal rasle fra Hotel til Hotel som en herreløs Hund.

Dina hopper ned — og fordi Dina ikke kan gaa forbi sit Hjertes Gud uden et Kærtegn, standser hun, kysser let hans Haand, der ligger paa den sorte Bordplade og gaar ind for at pakke.

Og Dufour gaar ind paa sit Atelier — lusker — som
en Hund der med Halen mellem Benene, tyvagtig lusker
bort mellem Buskene.

Dinas Sjæl vendte ikke Himmelsiden ud mere.

*Dinas Sjæl vendte ikke Himmelsiden ud mere.
Dinas Sjæl sitrede.*

HUN sidder og ser sig om i sit Hotelrum. Det er slet ikke saa slemt. — Væggenes Gobelintapet er roligt og generer ikke, mølgraa Kløverblade og blaa fem-bladede Blomster af en fordringsløs Fantasi. — I Skabets høje Spejl former sig Sengens maskinbroderede Bobinets-tæppe over flammerød Satin, det giver morsomme, støvede askegrønne Nuancer i Folderne. Det er et ordentligt, men ikke noget prangende Hotel, heller ikke imiteret, det fylder ikke sin Tombhed ud med Ting, der er værre end ingen, det imødekommer kun Menneskets Hovedsvaghed at beundre sig selv, der er rigeligt med Spejle. Gulvtæppet har samme mat brogede Ro i graat og blaat, Seng og Bord samme agtværdige Stil i brunt. Her kommer og gaar ordentlige Mennesker, intet er plettet, intet rampo-neret.

Og ingenting ler pludseligt — som i et Hjem — et lille Billede af en Situation, et Menneske, et Barn, man holder af, her sover Folk en Nat kun og gaar med sine Minder i sin Kuffert.

Dina sidder med en lille Bog foran sig.

Og længe — længe — betænker hun sig, før hun begynder at skrive.

... Hotel. Værelse Nr. 30.

Jeg har længe gerne villet genoptage min Dagbog, men jeg har ikke gjort det, fordi jeg vidste i mig selv,

det var ensbetydende med den Indrømmelse, at mit Ægteskab er strandet. — Jeg lagde min Dagbog bort den Dag, jeg giftede mig med Johnnie. — I en Dagbog løber man nemt den Fare at forraade, skrive i Stedet for at tale ud, og det vilde jeg forhindre.

Nu ved jeg saa godt, og det græder i min Sjæl, fordi jeg gør det, og jeg sidder og græder, saa mine Taarer drypper fra mine Kinder ned paa min Bluse, fordi jeg gør det — jeg ved, at jeg skriver min Sjæl fra hans.

Men det faar ikke hjælpe, jeg maa skrive for at faa min Arbejdsevne paa ret Køl — uden egentlig at vide, hvorfor jeg arbejder.

— — —
 Det er mulig, det er en Krise i vort Ægteskab. Men Johans og mit Ægteskab var bygget saadan op, at det skulde være uden Kriser, det skulde være et Ægteskab for sig.

Jeg har Veronal. Det er min stille Trøst.

Ren Veronal.

Det er Søndag — en lang Helligdag, jeg har tilbragt alene. Nu gaar formodentlig Johan ude i Skoven med Susanne.

Jeg ved ikke, om min Mand er forelsket i en anden Kvinde. Hans Retskaffenhed i alle andre Forhold forbyder mig at tro det, men hundrede smaa og store Ting raaber til Himlen, at det er saadan.

Det er i saa Fald Susanne. Jeg har kæmpet imod hans Tilbøjelighed til at sidde der og spille seksogtres hver eneste Aften med os tre Kvinder, jeg synes han blev mere og mere haabløs feminin. — Alt var til ingen Nytte. — Naar hun ringer, staar han fejsk som en Køter og tripper for at faa mig til Telefonen, at det kan være mig, der svarer ja, mig der har villet, vi skulde. —

Kan han ikke paa anden Maade, suggestionerer han mig.

Jeg har slidt for at skaffe ham og mig et Hjem, som hans Pretentioner var til, og det har vi faaet — det vil sige, han har faaet det — mit Hjem er en Kuffert og

Danmarks, Norges og Sveriges Hoteller. Han har bedt mig være borte, for at han „kunde blive et Mandfolk“.

Om han arbejdede som andre Mænd, mon det ikke vilde være en bedre Kur end at sparke mig ud?

Jeg som altid søgte bort, naar jeg skulde kaste mig med Alvor ind i et Arbejde, boede ensomt og arbejdede 18 Timer i Døgnet, fik min Mad bragt ind som til en Fange og mælede ikke et Ord. Ingen maa tro, Kunstens Muse lader sig gribe, naar man mæt og badet, med sin Cigar i Munden og alle sine Fornødenheder vel plejede en Time eller to strækker sin Haand ud! Kunstens Muse kommer, naar man har glødet sit Hjertes og sin Hjernes Esse i Time og Dagevis, trukket hende til sig med Magt og holdt hende i sin Viljes Klør, til man sank af Træthed.

Den Morgen, jeg rejste til Kertemind, bad han om sin „erotiske Frihed“ — for at blive en Mand.

Er det kun i Glædespigens Arme, Mænd bliver Mænd?

Jeg *vil* ikke være ond — jeg *vil* ikke rase op mod ham, jeg *vil* kæmpe det ud i mig selv.

Ved jeg ikke saa godt som nogen, hvor det kan gøre En forpint, jaget og skræmt, naar man ikke kan se sine Evner vokse, som de skal, som man uvilkaarlig forlanger af sig selv, at de skal, hvis man vil have Fred med sig selv. Kunst er ikke Forfængelighed, Kunst er ikke Ærgerrighed, Kunst er som Tidevandet, der stiger og falder, lydende sine egne Love.

Ved jeg, hvad Johan kæmper — er noget blufærdigere end Kunst. —

Nej, jeg ved ingenting.

Kun i alle andre Tilfælde vilde det være oplagt — naar jeg lægger sammen alt, hvad der er forandret siden Kallehave, ser hvordan Johan, der er saa karrig med sine Malerier, i Løbet af denne Tid har foræret hende en hel Samling, den mindste Fejekost, der farer hen over en af hans Tænder, straks aksler han sine Skuldre og bærer et

af sine bedste Billeder ned til hende, jeg tror, hun har nogleogtredve. —

Ja, saa ser det oplagt ud, og enhver vil raabe: Er De gal, Dina Moe, De som har saa udmærket en Forstand, at De tror, De kan meddele andre af Deres Overflod, kan De være i Tvivl?

Og jeg maa svare Ja!

For jeg har kendt min Mand i 10 Aar, og jeg har aldrig grebet ham i Løgn, aldrig i noget, som var unfair, jeg har elsket ham, fordi han var Gentleman fra Hoved til Hæl. Har jeg da Ret til at tro, han lyver nu? Jeg har kendt og været Susannes Veninde i 17 Aar, og jeg har ikke set hende begaa anden Synd end hendes ulykkelige Kærlighed til Schnell — har jeg derfor Ret til at tro om hende, hvad jeg selv, hvis jeg vilde vende Forholdet om, vilde blive dødelig saaret over? Har jeg Ret til at tænke hende ringere end Hetæren? — For selv Hetæren, har jeg hørt, respekterer sin Venindes „Ven“ — dybere ned kan man ikke komme, hvad der respekteres som Moral mellem Hetærer maa være fundamentalt.

Desuden elsker hun jo Schnell, en Kvinde kan jo ikke staa i Forhold til to Mænd samtidig.

Saa det er altsaa ikke saa nemt, som det ser ud til.

Jeg kan ikke se bedre, end at det er fundamentalt, saa langt Mennesket har en Historie, at det var gement at mistro sin Ven.

Men 10 Gange gemenere at forraade sin Ven.

— — —

Fra den Morgen, jeg tog til Kerteminde, er jeg ikke mere lykkelig.

Hvad der kommer efter, ved jeg ikke.

Der kan ske det, at mit Liv blusser op i en Allemands vild Erotik — er Livet ikke enhver Haan værd? — Jeg brugte alle mine unge Aar til at tøjle, hvad jeg ikke fandt forenelig med min Moral at slippe løs, kun i et Ægteskab er mine Drifter frie, kald det bornert og le det ud, jeg er saadan. Der kan ske det, at jeg i Sommer lægger mig til at sove — jeg ved en Klit oppe ved Bul-

bjerg, jeg har kaldt „Lønkammeret“, jeg maa et Sted hen, hvor jeg ikke findes, før Rævene har kredenset mig. Der kan ske det, at jeg lusker Livet videre, skriver mine sidste Bøger, holder mine sidste Foredrag og dør en Dag som et svagt Udtryk for det, jeg vilde have været.

Er ikke alle Udsigter lige forfærdelige?

— — —
Jeg har ligget i Knæ foran min døde Hotelseng, med Hænderne for mit Ansigt og bedt til Gud.

Herre, se i Naade ned til mig — hele min Tid, hvert eneste Sekund er en Bøn — se i Naade ned — at jeg ikke skal synes, hele min Tro var ingenting — at der er en god Mening bag det altsammen — en god Vilje, der paaskønner ens gode Vilje:

Jeg vilde for dit Ansigt et Ægteskab, der var Menne-
sker værdigt.

Herre Gud! Jeg beder for mit Liv, jeg beder for min Ære, jeg beder for min Moral, jeg beder for min Sjæl.

— — —
Dina cyclede ensom og stille i Foraarsaftenen uden for Byen.

Hun var Landets Barn, og Landet stod med sit aabne Ansigt og kendte hende for sit — et rødmende Aftenlys saa hende i Møde som en Moders Ansigt, der staar ventende udenfor Barndomshjemmet og vender sig mod Vejen, hvorfra Barnet skal komme, og hendes Øjne paa lang Afstand siger: Er du endelig der?

— — —
Taareløse og fjerne ser Dinas Øjne imod Aftenrøden — en civiliseret Mand cykler hende forbi og vender sig, som om han har set noget i hendes Øjne, en Sorg saa ensom og stor, at den er smuk.

Dina ser ned paa Stiens kanelbrune Porsriis, som stryger hende kærtegnende om Anklerne, idet hun glider forbi. — Pors som i hendes Hjemegn, med de strittende, brune Tryner, og hun hvisker barndomskammeratligt: Jeg tænkte ikke, da jeg lærte jer at kende, at det er saa

bundløst umuligt at leve hæderligt Liv, — fordi man ikke er ene om det. —

Omkring et Gadekær runder kappede Pil sig som en Krans af Kandelabre, spejlende sig i det rosenrøde Kær, Markerne er saa grønne som Plæner, Dina kører forbi en Lund af Birke paa deres hvide Støtter, en Offerlund af Søjler — i en Have ligger der en Mand og tager Læggekartofler op af en Kule i Jorden.

Jorden syner saa glad, saa forhaabningsfuld som en evig ung Moder, der venter sin nye Forløsning, som snart skal se sit nysudsprungne Foraarsbarn grønnes imod Himlen, Saarene paa de kappede Hegn ler hvide, som gør det ingenting.

Dina løfter sit Bryst og finder Hvile. Hvorfor tænker hun, hvorfor forlod jeg min Slægt og der, hvor den og jeg hører til, Landet? Jeg kunde været gift og haft Børn her og min egen Gaard, set Solen lyse sin Velsignelse over alt mit hver Morgen, og hver Aften lægge sine kærlige Straalebaand over det, før alt gaar til Hvile. — Hvad vilde jeg i Byen? — med min Tro og min Vilje til ærligt Liv! Hvad vilde jeg i et Folk, der har købt sin Sjæl hos Thorngreen.

Dina springer af sin Cycle og folder sine Hænder over Styret — hun beder ikke, hun lægger blot sit Hoved til Guds Bryst og kan i sin Træthed ikke begribe, hvorfor hun skal leve.

— — —
Der staar en københavnsk Samtale og venter — det er Dufour — han har ikke i flere Dage faaet Brev, og nu ringer han. Paa Dinas Forslag om at mødes paa Bulbjerg, svarer han kendelig oplivet: Ja, er du tosset! hvis du skriver godt, er der jo ingen Grund til at rejse hjem . . .

Med Hovedet i sine Hænder staar Dina og græder i Vindueskarmen, alle Byens Lys er slukket, i Stuen bag hende er der mørkt, Dina har grædt i Timer. Hun er altsaa i det helt underlige Tilfælde, at der ikke er et Menneske i Verden, der længes efter hende mere, saa fattig har hun aldrig været før, og hendes Fattigdom er

større end hun undertiden synes, hun kan bære den. Hun kan ikke lade være at længes efter Johnnie og efter sit Hjem, og undertiden synes hun jo ogsaa, at et Hotelværelse kunde hun opnaaet med mindre Anstrengelser, end hun har gjort sig.

Men gode Gud, tænker hun, bryd dig ikke om, hvad jeg synes, man skal jo somme Tider igennem en Tunnel, det er blot saa opslidende, naar man ikke ved, hvad der er, naar Tunnellen ender.

— — —
I fireogtyve Timer har Dina grædt.

Og umotiveret, som en Reaktion efter Fortvivlelsen, faar hun den pludselige Tro, at Johnnie kommer — som han saa ofte er kommet farende med fremstrakt Hoved og gal, som om hun har været borte for ham. Illusionen er saa stærk, at hun strækker Haanden ud og finder sit røde Toghefte

Og hun siger til sig selv, at hun vil prøve paa ikke at knække sammen, selv om han ikke kommer.

— — —
Der er ingen med 6 Toget.

Dina lader som om hun ikke husker det 6 Tog, hun arbejder som om det er hende seneste lille Liv! Hun ved, noget i hendes Indre skubber imens Skuffelsen saa dybt ind, at hun ikke kan se den. Hun sidder i sin nye blaa Kjole med kornblaa Silkestrømper og sine smaa Sko, klædt paa som en Sulamith moderne venter sin Salomo.

Men Salomo er gaaet ind i en af Dalens andre Løvhytter, for Sulamith har mange Søstre.

Ud paa Aftenen løfter hun sit Hoved, for Hotellet ligger nær ved Stationen, hun kan høre et Tog fløjte.

Nej, siger hun til sig selv og smiler, Salomo kom aldrig med Jernbanetog.

Glemme! glemme! glemme!

Arbejd, Dina, andet har Livet ikke til dig.

Jesus, hvor er det svært.

Ved Midnatstid brænder Feberen i lys Lue fra hendes Ansigt, Forskrevethed, Skuffelse, Kulde — hvad ved hun

— i den mørke Nat vaagner hun, fordi et Tog fløjter, Klokkeren er 4, det er det første Tog fra København.

Hun trækker sig op i Sengen — med Nakken hvilende mod det høje Fodstykke. Døre gaar, Mennesker taler dæmpet og anvises Rum, og Dina fantaserer, at han kommer, hun sover ind i sin vante Stilling med sit Ansigt til hans Hals, og alt det onde har aldrig været . . .

Da hun ikke kan suge mere af denne Fantasi, staar hun op og arbejder, det er paa Hældningen med deres Penge . . .

Midt i det standser hun og med Albuen hvilende mod Bordet, tænker hun over, hvad hun har sagt i et af sine Foredrag, at Troskab er et Spørgsmaal om Kultur, af Naturen er Mennesket polygam. — Men hun mindes Hustruene, der har sagt, med Stemmer som Piskesmæld, at Troskab er et Spørgsmaal om Frygt! Der skulde ingen-ting være i Vejen for, at hun skulde kunne gøre Johan ligesaa stejle bange for sin Stemmes Piskesmæld.

Men det er ikke den Troskab, hun bryder sig om.

Nej, hun vil lade Johnnie tumle sig i Frihed og se, om han er kultiveret nok til at taale det.

Det er til syvende og sidst al Friheds Løsen, Kultur eller ikke Kultur til at taale den.

Uden Kultur er Frihed et Dødspring ud i hvadsomhelst. Kultur er den naturlige Modsætning til Helvede, Modsætningen mellem at være Menneske af Frygt eller være Menneske, fordi man er det. Begge Veje fører til Rom.

Det gaar paany som en Tryghed op for Dina, at Johan er saa stolt af sin Dufourske Kultur, den maa kunne bære ham over Sumpe, der er uforenelige med hans Ære. Hun har ingen Ret til at fornærme ham i sin Tanke, han har ikke igennem 10 Aar paa noget Punkt givet hende Grund til at tro, han var en Sjovert.

Og nu vil hun hjem.

Er Krisen ikke forbi, kan hun jo rejse igen.

Dufour er nervøsere end nogen Sinde.

Han har modtaget Dina med en stormende Glæde, og hurtigt falder han hen igen. Kunstværker er det smaat med.

Der sker ingenting, ingen Forklaring imellem dem, de spøger og ler, som de er vant til, men hans Øjne tier med sit, og Dinas tie med sit, og det ved de begge. De har været sammen med Susanne hver Dag — paa Grund af den Suggestion, der tvinger Dina til mod sit Ønske at sige: Skal vi gaa . . .

Dufour forstaar ingenting, igennem en Taage sanser han, at han jages, drives hen mod en Afslutning, en Katastrofe, han fremfor alt vil undgaa. Skønt han ved, det udelukkende er Dinas Tillid til hans Ære, alt endnu hviler paa, maa han fordre den ud indtil det overmenneskelige; han maa søge tæt ind til Susanne som fordem til Dina, han maa staa og stirre paa hende, som om han er lam i sin Hjerne, ventende paa at hun skal se paa ham, han maa vente anspændt som en Tjener for at kunne række hende Ild til en Cigaret, han maa som i Vildelse danse sin Pligtdans med Dina for skyndsomst at skyde som en Pil gennem Mængden og finde Susanne for at sjæle ud med hende, han maa drikke en lønlig Skaal med hende og med sin Haand finde hendes Knæ under Bordet — han maa — maa — det er som om hans Forstand sover under en Hætte.

Han har ikke Tid til at kysse Dina til Farvel, naar han hver Eftermiddag stønnende skyller ned ad Trappen. Den Gamle er paa Landet; indtil Schnell kommer, er den grønne Divan hans! Det er som en Feber berøver ham Bevidstheden — og alligevel — paa Trappereposen vender han sig og ser opad, lige ind i Dinas Øjne, der er fuldkommen tavse.

Han standser — det gaar som blankt Staal igennem ham: Ved du, om det Blik er Dinas Farvel — ved du, om Dina værdiger dig et Ord inden hun dør? — Og der er tusinde Ting i ham, der brydes, han vil tilbage og tage Dina beskyttende ind til sig.

Men Dina er jo saa stærk, Dina behøver ingen til at beskytte sig — og maaske ved hun det hele, som Susanne siger, og har ondt af ham, fordi han jo ikke kan gøre for det.

Og borte er han.

I den store øde Lejlighed lyder Susannes Koneskridt saa forræderisk tunge i de store Støvler, Dufour ryster, hver Gang Klokken ringer, for sæt Dina — skønt han godt ved, det er langt under Dinas Værdighed at udspionere hans Veje! De mest kompromitterende Breve kunde ligge i Aarevis i hans Tegnebog, Dina vilde aldrig se dem. Og i et Anfald af Rørelse over Dinas ubegrænsede Tro paa hans Ære, græder han, og Susanne græder straks med.

Men har man Lov — Susanne maa tage de vaade Lorgnetglas under Behandling i sit Lommetørklæde — har man Lov at være saa tillidsfuld? Er det ikke mere, end Mennesker kan staa for. Er det ikke for en stor Del Dinas Tillid, der har gjort, at det er kommet saa vidt med dem — hun maa jo da have kunnet se — og er hun saa ikke den nærmeste til at gribe ind.

Dufour synes ogsaa, gennem sine Taarer, at Dinas Tillid har været en daarlig Fangevogter, og Susanne snøfter ned i sit Lommetørklæde, at Gud give, hun var vel ude af det, og Gud give, hun aldrig havde . . . det er saa nemt for Dina at gaa der og bare være tillidsfuld og lade de andre Stakler om Resten, hele Tiden har hun haabet paa, at Dina skulde tage Affære.

Dufour synes ogsaa, det er saa nemt for Dina bare at gaa der og være tillidsfuld, og han har ogsaa hele Tiden haabet paa, at Dina skulde tage Affære.

Det er Dinas Skyld.

Han kommer i Tanker om, hvad han før i Tiden saa stejlt hævdede, at *vil* man leve lykkeligt og holde af hinanden til sin Død, saa *kan* man! — og hvor er hans Vilje? — smulret hen. —

Er det ikke det bedste Bevis paa, at Mennesker ingen Vilje har?

Jo, siger Susanne, det er jo det, hun altid har sagt, men

var det ikke i et Tilfælde som dette, at Dina skulde være noget for sin Mand — Dina som er saa klog — og som har Vilje for 10.

Det synes Dufour ogsaa, og han er aldeles ulykkelig over, at han har en Kone, der aldrig har været noget for ham.

Susanne er ulykkelig, fordi Johnnie er ulykkelig, fordi han har elsket hende fra det første Øjeblik, han saa hende. — Hvis det bare var en flygtig Forelskelse, saa var det jo saa nemt, og Dufour synes ogsaa, at hvis det bare var en flygtig Forelskelse, saa var det jo saa nemt, men han har elsket Susanne altid, det er det, som er det forfærdelige.

Susanne trøster ham saa godt hun kan, han skal se, han har jo før været lykkelig med Dina, han bliver nok lykkelig med Dina igen, og det gør ingenting med hende —

Dufour mener ikke, han en Gang til kan blive, hvad han aldrig har været, men han er mest fortvivlet for Susannes Skyld, for hvorfor skulde det dog ikke gøre noget med hende Han vil bære hende ind i det ensomme Sovekammer, Mand som han jo er i Forholdet til denne svage Kvinde, men hun vejer for meget, fra Tærsklen maa han lade hende gaa Resten selv, og det kan hun ogsaa

Kommer I i Aften? aander hun ud gennem Dørsprækken, da han gaar, en tækkelig Tandlæge at se til, i blaa Serges Nederdel, mørkeblaa Silkebluse, hjerteudringet, med 6 smaa Læg paa Skuldrene og en hvid nedfaldende Blondekrave.

Han nikker — og løber. —

For en Gangs Skyld er det svært. Dufour taler hen i Vejret om, hvad de skal i Aften, det synes ikke at virke forvirrende paa hans Begreber, at man *kan* blive hjemme, naar man har et Hjem. — Borcks er kørt ud i Bil, har han set, og Harris og hans Kone er ikke spændende — og hvad vil du? spørger Dinas tavse, stædigt ventende Blik.

Han tør ikke tvinge hendes Tanker, noget i hendes

Blik varsler Eksplosion — han foreslaar sin Broder Math, som han ved, ikke er hjemme — og endelig derfra telefonerer han dem ned til Susanne.

Men han gør det ikke med Glæde; denne Dinas Tavshed er som Forløberen for en Eruption, og han er bange. Dina er saa uberegnelig — der gaar Gys igennem ham for, hvad Dina i sin Tavshed kan falde paa at gøre. Hvert Skridt, han gaar, er som paa bristende Is, han ved ikke, hvad Øjeblik han staar Ansigt til Ansigt med noget sket forfærdeligt. Hun kan tage sig af Dage — hun kan skyde ham ned som den Køter, han vitterlig er — hun kan som en venlig og legende Panter invitere tæt med Venner og midt i sine Venners Kredss pege Susanne ud — se paa hende — hende der — er hun ikke en liflig Livets Udgave — hendes Vej gaar over Hustruers døde Lykke. —

Og Dufour tager efter Vejret.

Dina er et Spring!

En Tiger, naar hun først er dér, parat til Død og Klør, uforfærdet for alle Følger lige til Løkken om sin stærke Hals.

Han kan ikke holde det ud! Han dør af denne dage-lange Spænding, og nu maa der en Ende paa det, i Guds Navn, Susanne faar at sørge, heldigvis beholdt hun jo Schnell.

Ogsaa piner det ham, at hans Historie er saa banal — en Mand, der bedrager sin Kone, det er det hele, ikke engang skeje ud paa en original Maade formaar han.

Den Aften arbejder Dina, efter at de er kommet hjem, og Dufour faar et Anfald af Flid og gaar ind og flytter to Pensler, kommer tilbage og opdager Dato over Dinas Papir. —

Skriver du Breve?

Nej.

Er det din Dagbog?

Ja.

Hun ser ikke op — og han tør ligesom ikke gaa til

Ro, før hun kommer, Luften mellem dem bliver tyndere af den Dagbog, føler han, det er, som om hun i den forraader ham, skriver sig ud af sin Tillid, sin Tro paa hans Ære og Vilje til Ære, skriver sig fra ham.

Og den hvide Rædsel lammer ham, for hvad er hans Liv uden Dina, økonomisk, aandeligt, socialt og hæderligt.

Han ved ikke hvordan eller hvorfor, men han plages af Skinsyge paa den Dagbog, som han en Gang var skinsyg paa Dinas Slægt. Han har derimod aldrig været skinsyg paa Mænd, han vidste det var overflødigt. — Han føler pludselig hele sin Kærligheds Ejendomskrav, Vilje til at besidde Dina alene, hele hendes Sjæl, Dina med Hud og Haar. Han opfatter hele hendes Værdi, som hun sidder der, med bøjet Hoved og skriver flittigt — en ensom lukket Dina, der maaske i dette Øjeblik koldt kritiserende skriver, at hun desværre er gift med en doven letsindig Person — skriver maaske, systematisk og ordentlig som Dina er, alle hans Hokusfokus for at faa dem ned til Susanne i Dag.

Lille Fnus, er du ikke træt? siger han med sin milde og ømme Stemme og bruger et af sine hundrede Kælenavne fra gammel Tid.

Hun ser op — Kulden i hendes Blik sløres over i noget uendelig tankefuld bedrøvet, det er hans Stemme og det gamle Kælenavn, der smelter hendes Sind.

Er du vred paa mig, du er saa tavs? spørger han.
Dina smiler.

Jeg er jo blevet noget tavsere.

Og han tør ikke spørge, hvorfor hun er blevet tavsere. Han aner kun, han ved det gennem den Forbindelse, der altid ordløs har været mellem Dinas Hjerne og hans, at hun bag et Harnisk af daglig Smaasnak, lidt Smil og lidt Ro, blødende udkæmper en Revolution i sig selv, dræber Tomme for Tomme hans Uundværlighed for sit Liv, gør det, han ved for Dina er værre end Døden, vikler sig ud af sin Lykke.

Fnus, siger han, og hans Stemme bæver, han hælder sig forover mod det tunge Bord — Fnus, du maa ikke

være vred paa mig, det er det eneste, jeg ikke kan holde ud — vent nu bare rolig lidt

Hun bøjer sig stille ned over sin Bog og lukker den sammen — og for hundredeogtyvende Gang lover han som en Mand, at nu, nu, nu skal det være forbi.

Tænk at begynde et nyt og dejligt Liv med Dina.

Og fordi deres sammenstemte Hjerner uden Ord om Tingen selv, i den sene stille Nat taler sammen om det, der er det væsentligste, svarer Dufour paa Dinas Tanke.

Du skal aldrig miste mig, Dina, ikke før du selv spar-ker mig ud — og det ved jeg, du aldrig gør.

For vi kan aldrig undvære hinanden.

Det bliver staaende imellem dem som et edeligt Løfte, en Bro over alt hvad der kan ske, at de er gift, de hører sammen, er levede sammen, har en Verden af pletfrit Aandsliv, som de har faaet af hinanden — og om det bæver i sin Grundvold skal det holde sammen.

For første Gang i lang Tid sover Dina igen ind i sin Yndlingsstilling med sit Ansigt ind mod hans Hals og sin Arm omkring ham. Mens Dufour venter paa det lille Kny, hvori hun vaagner for at vende sig fra ham, ser han hen til den Fred, den Lettelse og Herlighed, naar han har alt det bag sig og kan begynde et nyt og dejligt Liv med Dina.

DINAS SJÆL RYSTER I SIN GRUNDVOLD.

SAA ung som en Backfisch staar Dyrehaven med Pinse-solen over sig.

Dufour og Dina er bedt til Middag paa Skodsborg — hos Venner, som allerede er flyttet ud.

Mens Dina cykler ved hans Side i sin hvide Kjole med blaa Silkeskøder, og sin brede Brudetyllshat med blaa Klunker ned fra Skyggen, sidder Dufour behersket af en eneste Tanke: hvordan han skal faa Dina bort igen. Bort en Tid, før han skal til Bulbjerg — for Susanne har i denne Uge, Dina har været hjemme, iklædt sig en Toga af Jomfruelighed, som er ved at gøre ham gal. Hun paa- staar, det er kun fordi Dina er hjemme, det piner hende saadan, for hun holder saa meget af Dina.

Om han skulde se Dina sidde frysende i Regnen, tagløs ude paa Marken, Susannes Toga er værre —

Han ved ikke af, at han staar ved Balconens Ræk- værk og spejder ud som et Barn, der skal se sin første Kolumbine — endelig — idet han vinkende ned, gengælder hendes intime Blik, ser han hende se til Siden, han vender sig og ser — ind i Dinas — et Blik som Glas, et De- tektivblik, der har set, og i Tavshed konstaterer. Han faar Hovedpine i samme Nu — Lyst til at flygte — han har Indtrykket af Tordenskyer, der klemmer ham imellem sig, af to Kræfter, der i denne Time vil mødes — og halvbevidst sanser han sig selv som et Intet, et Fnug i

i en Malstrøm, hvirvlet op af Helvedes to stærkeste Kræfter, to Kvinder,

Dyret og Kulturen skal kæmpe om hans Sjæl.

Dinas Blik følger dem, hvor de gaar og staar — et Blik, der samler paa Kendsgerninger. Det forfjamsker selv Susanne saa meget, at hun ikke som ellers tør betro hende sine sidste kærlighedsfulde Oplevelser med Schnell.

Overfor Dufour er hun stadig svøbt i sin Uberørtheds Toga, hun undviger ham med en tankefuld Kyskhed og stiller sig op ved Rækværket stirrende ud over det blanke, pinsesmilende Øresund. — Bag hende staar Dufour — og stirrer stift ned paa hendes bløde, rundformede Underdel i den tynde, sommerlyse Kjole — og som en Drøm, der toner bort af hans Bevidsthed, toner bort alt omkring ham, det blaa Sund derude, Solen, det samlede Selskab, Dina, Verden, alt — han er kun et Minde, et Minde med aaben Mund og døde Øjne.

Ude i Atmosfæren lyder Klang af Flasker og Glas og hans Værts Stemme, som det første, han hører efter en Narkose:

Naa, Dufour, hvis Deres Malerøje har beruset sig nok i Naturens Vidundere, vil De saa have en Whisky?

Idet han løfter sit Glas, ser han Dinas Kind, den er bleg, som om hun fryser, af gammel Vane spørger han straks, omsorgsfuldt:

Skal jeg ikke hente din Pelskrave, Dina?

Nej, siger hun uden at se paa ham.

Jamen du fryser, siger han for at faa fat paa hendes Blik.

Hun svarer ham ikke — ser ikke paa ham — og siger ingenting til nogen, den smilende, konversable Dina er gaaet i Staa over et eller andet.

Men saa længe Susanne holder ham ud fra sig, kan intet Indtryk naa til hans Erkendelse, bliver hun ved ret længe, tvinger hun ham til at begaa Dumheder. Under hele Middagen er hun optaget af at tale om kronisk Perisementitis samt om smaa Præmolarer og Kæbefraktur med sin Bordherre Schnell; det lyder af faglig Alvor og

Kyndighed og kun en passant drikker hun en Skaal med Dufour, men hendes Blik er som en anden pæn, ældre Piges, naar hun hilser paa en Venindes Mand. Dufour véd ikke, om han skal splintre sit Glas imod Væggen — vis à vis ham sidder Dina med Værten, Dufour hilser paa hende, idet hans Blik passerer — og et Øjeblik vaagner han af sin sjælelige Søvn, fordi Dinas Blik heller ikke ser ham, Dina, hvis Øjne plejer at straalet blødt som en dyb Sø i Sol, naar de møder hans

Aldrig saa snart er Middagen forbi, før Susanne ensom iler gennem den lange Gang tilbage til Privatrømmene og Balconen. Dufour ved ikke, han lunter efter, før han hører Skridt, vender sig og ser Schnell, der ogsaa kommer luntende i samme tankefulde Tempo, som Hundene i Maj. Begge standser de og betragter med botanisk Forstaaelse hver sin Urtepotte i hver sit Vindue, mens Dina tyst som en Genganger gaar forbi —

Sommeriet og spøgefuld gaar Passiaren under Dyrehavens lyse Løv; idet Dufour gaar op paa Siden af Susanne opnaar han — ikke det Blik, han vildt hungrer efter, det der slutter paany og paany den lønlige Kontakt dem imellem, han opnaar kun en hurtig, bydende Replik.

Faa at vide, hvad der er med Dina, hun taler ikke til mig.

Aa, hvor det er besværligt, Dufour føler sig fristet til at kaste Nakken tilbage og skribe sin Vaande ud, to Kvinder maler ham til Mel imellem sig, og han ejer ikke Værge. Han maa frem, hvor Dina gaar Side om Side med Fru Rachel Schnell, paa den gamle Dufourske Maade klynger han sig ind til Dina, med sin Arm ejendomsintimt i hendes og hurtigt hvisker han:

Er der noget, du er vred paa mig for?

Vred!?

Der er kun Forundring i de løftede Øjne.

Hvad skulde jeg være vred for?

Som altid skriver Dina, før hun gaar til Ro — i denne Dagbog, som paa sin Side gør Dufour ligesaa bespændt som alt det øvrige, fordi hans Hjerne siger ham, at Dina skriver om ham. . . .

Ak, kun en Splint af en Bemærkning sprænger den tynde Hinde, et uoverlagt Suk, da Dina har lagt sig, blot et Par hvileløse Ord:

Jeg tror, jeg bliver gal.

Da vender Dufour sig om imod hende, og han jamrer som en overnervøs Patient:

Jeg er det, jeg er det, jeg har været det længe.

Dina har ogsaa vendt sig, støttet paa sin Albue ser hun paa ham, ingen af dem véd mere, hvad de gør, deres Beherskelse, der har holdt hinanden omklamret, falder paa samme Tid.

Er du forelsket i Susanne? spørger Dina.

Ja, siger Dufour, ude af sig selv — ja — du maa hellere vide det — du maa hellere vide det hele.

Det hele! siger Dina — og hendes Øjne bliver store i Stuens Mørke — hun aabner sin Mund, og saa véd hun uden flere Ord — det hele!

I et Nu sidder hun oprejst, paa Spring ud af Sengen, hendes Blik søger Medicinhylden borte ved Vinduets Lysning, hvor Veronalen staar, længe før hendes Fødder kan naa saa langt, vil hun flygte.

Dina vil flygte — ind i Døden — før hun rigtig har fattet! Instinktet, det evigt rigtige, viger for et Bjerg af Snavs, hun dog aldrig kan komme over.

Dufour har naaet hende i et faldende Spring, viklet ind i Lagner, paa Gulvet kæmper de mod hinanden, i Sommernattens Skumring.

Hvorfor kan du ikke lade mig dø, klager hun, stadig med sit hypnotiserede Blik paa Medicinhylden — Dufours rystende Stemme søger at berolige.

I en hel Time kæmper Dufour frysende med Dina; han har faaet hende i Seng igen, men hendes Aandedrag som Krampe holder sig, i hendes Lemmer er der al hendes Protest mod hans rent fysiske Overmagt, i de

store Øjne staar den Sindssyges lurende Venten paa, at han skal gaa — et Minut blot — mindre — — — en eneste Gang forsøger han at hente noget Vand — men han har Øjne i Nakken — han tager hende i Armene bag fra, da hun springer ud.

Dina, lille Dina — stakkels lille Dina, hvisker han kyssende, du, som er saa stor og saa klog, kan du ikke se det, som det er — en erotisk Afstikker — det er jo ikke andet. — Kan du ikke forstaa det? — Det er dig, jeg elsker — og du véd jo godt, jeg kan aldrig undvære dig. — Aa, du véd ikke, hvordan jeg har haft det — jeg har været saa fortvivlet — det var en erotisk Besættelse, som nu er forbi — og det vilde være forbi i de nærmeste Maaneder, selv om du ikke havde faaet noget at vide.

Jeg troede jo, du vidste det — og tolererede — jeg kunde ikke gøre for det, det var stærkere end mig. — Aa, Dina, det var Synd imod dig, for du troede saa fast — men — ja, jeg véd ikke, Dina, om man har Lov til at sætte sig saadan til Rette paa Tillid

Et Glimt i Dinas Øjne, og han trækker i Land, firer for at faa Trodsen af hendes Lemmer, den lurende Venten til at falde.

Bare du ikke havde blandet dig i det, saa var det gaaet over af sig selv.

Det er som om disse svage, men umiskendelige Bebrejdelser vækker Dina til Livet, til Forsvar for sig selv — men den omsætter sig i en forstærket Vilje til at dø! En eneste Tanke til Forsvar viser hende i et Glimt hele Haabløsheden, hele Ruinen — der er intet at bygge op med, intet i hende og intet i ham.

Men tilsidst er hun træt — af sin Protest mod at leve — modstræbende løfter hun sin Fod fra Charons befriende Baad og træder tilbage til Livet, uden Glæde, uden Lyst, uden at kunne begribe, hvorfor hun ikke kan faa Lov at dø.

Vil du ikke hjælpe mig, lille Dina, beder han, grædende, ned over hendes Bryst, jeg tror, vi kan faa det saa godt som aldrig før.

Dina ser til Siden — ind mod Stuen, hvor hendes Dagbog ligger — Nej, siger hendes Instinkt, og i sit Hjerte tror hun ikke, hvad tusinde Hustruer har troet under det samme Skriftemaal — Naar Verdens skønneste Porcellæn er slaaet itu, kan det klinkes, men det kan aldrig mere faa sin Værdi.

Vil du ikke hjælpe mig, Dina, du, som er saa fin, jeg véd ingen i Verden saa fin og forstandig som du, hjælp mig til at blive et Menneske igen.

Saa lægger hun sin Haand over sin Pande og sukker; hun husker, hvad hun lovede Gud, da hun tog ham, ung og uberørt af Verden og troende som en ung Apostel — at aldrig ved hende skulde han tage Skade paa sin Sjæl — og alt hvad hun formaaede skulde hun gøre for at faa en Kunstner og et Menneske af ham.

Har hun gjort det daarligt — saa — i Guds Navn — maa hun begynde forfra.

Dufour tager Haanden fra hendes Pande, kysser den, og hans Taarer falder ned i hendes Haar.

Lille, stakkels Dina, det var du altfor god til — han gemmer sig ned ved Siden af hende og stopper Tæppet varmt bag om sin Ryg, for han er blevet gennemkold, han ligger med hendes Arm og Haand inde i sin. — Men synes du alligevel ikke, Dina, at det er en Sejr for vores fælles Kærlighed, det virkelige Samliv imellem os, at det stod sejrende over dette Besættelsesforhold til Susanne, for jeg har hele Tiden sagt hende, at jeg holdt af dig, og kunde ikke skilles fra dig, og det kunde aldrig blive andet eller mere end Erotik imellem hende og mig. —

Lysere, gladere bliver han ved:

Nu skal du se, hvor vi skal faa det godt, lille Fnus, aa, jeg synes, det er ingen Sag nu, jeg har faaet det sagt.

Der er noget i Tonen, der slaar Dina — noget for ham fremmed — noget, der lyder af overstaaede Prygl, og saa gør det ikke noget mere. Men hun er træt nu, og den Ørken, hun ser frem imod, er intet værd af Tanker for eller imod.

Nu er det mig, som skal til at bære, siger han stort

og haabefuldt. Nu skal du bare se. Nu skal du til at have det godt, nu overtager jeg vort Liv, lad nu mig, saa skal du se — han trykker hende tættere til sig og kysser hendes Skulder gennem Natkjolen — jeg vidste jo, du var stærk.

Johan Dufour begynder at bære.

Tidlig om Morgenens er det Susannes Stilling, han maa ordne — for Dina maa endelig ikke tænke anderledes om Susanne end før, for Susanne holder saa meget af hende.

Af mig! siger Dina og ser paa ham med Undren — og hun føjer stille til: ja, det har hun bevist.

Saadan maa du ikke se paa det, siger Dufour bebrej-dende, husk, det er min Skyld, du véd ikke, hvordan jeg har været — som jeg har plaget — hvor nødig hun vilde, og kun for min Skyld

Dina ryster paa Hovedet.

Vi Kvinder véd, hvor Haren har sin Gang, vi kender hinanden, siger hun med sin kolde, mørke Stemme. Aa, jeg kan saa tydelig følge, hvordan I har sjælet hinanden op. Den ene har sagt: aa, jeg synes det er saa Synd for Dina! Og den anden har sagt: aa, jeg synes, det er saa Synd for Dina. Og saa har hver for sig set paa hinanden og tænkt: Gud, sikke dog en Engel, det Men-neske er, som synes, det er saa Synd for Dina, hvor kan jeg andet end elske saadan en Engel, uanset om det er saa Synd for Dina.

Trods alle Selvbeskyldninger møder Dufour en Mur, Dina vil ikke se Susanne mere.

Da er det som om Dufour kæmper for sit Liv.

Med Hænderne for sit Ansigt gaar han jamrende frem og tilbage, det er forfærdeligt, og han kan ikke holde det ud — at han skal være Skyld i, at hun mister sin eneste Ven, Dina, som hun holder saa meget af, lade hende staa alene med Skammen — for Rygtet skal snart — naar hun ikke maa komme mere — og han er en Forbryder.

Der er ingenting, der rører Dina — før han ophovnet af Graad ligger foran hende — han *kan* ikke holde ud ikke at se Susanne en eneste Gang mere — hvis det skal være brudt, pludseligt — saa — ved han ikke, om han maaske en Dag ligefrem ikke kan lade være at gaa Men hvis han maa faa Lov til langsomt han tier for Dinas tavse Blik ned paa ham og jamrende krymper han sig som en Hund.

Dina, siger han skælvende, jeg staar til Regnskab for hendes Rygte, og saa gør du det ogsaa, for vi to er solidariske.

Saa traf han endelig.

En Tid efter, da hun har tiet længe, siger Dina:

Jeg synes du sagde, nu vilde du til at bære.

Du lovede at hjælpe mig, siger han rask. —

— — —

Tre Mennesker sidder omkring Spisestuebordet. Dina vilde aldrig have troet, man kan faa regulær Kvalme, en næsten ubeherskelig Trang til at kaste op ved Synet af et Menneske. Hun sidder for Bordenden, Susanne og Dufour ligeoverfor hinanden, Dufour strækker grædende sine Hænder ud, en til hver.

Aa, jer to, som jeg holder saa meget af — og saa skal jeg gøre jer

Susanne begynder ogsaa straks at græde, hun dukker sig ned over sit Lommetørklæde og hikker.

Dina sidder med haarde modstræbende Øjne og ser paa Susanne.

Synes du ikke, det havde været paa sin Plads, om du havde givet mig et Vink, da du saa, Johan var forelsket i dig?

Hun svarer rask, trods sin Græden:

Hvor kunde jeg forraade Johan, der var min Ven.

Hun knytter straks Kontakten mellem ham og sig og modtager hans taknemlige Blik.

Jeg troede, jeg var din Ven, siger Dina.

Susanne tier, Dufour kommer hende straks til Hjælp, lidenskabeligt.

Jamen jeg havde jo sagt Susanne, at du havde givet mig min erotiske Frihed.

Ja — til at gaa til Skøger!

Susanne dukker sig dybere over sit fugtige Lomme-tørklæde.

Jeg har gjort mig til en Skøge for Johans Skyld! siger hun med en Ydmyghed, der lammer ham og gør ham so-lidarisk med hende.

Og Dina forstaar — hun er Kvinde som den anden — hun forstaar i samme Nu Rækkevidden af sin Fjendes Styrke, et Engleharnisk kun en Kvinde kan ombælte sig med, og den Mands Øjne er ikke født endnu, der kan se igennem det.

Hun forstaar ogsaa den skjulte, kyniske Frækhed, da Susanne grædende og smerteligt siger:

Jeg har ikke taget noget fra dig.

I det Øjeblik véd Dina, at Johan giver hende Ret — uden at gøre sig Begreb om Meningen i, hvad hun siger, giver han hende Ret. Der findes ingen Moral-Forvirring saa stor, at han ikke vil synes, hun har lysende Ret, og Dina forstaar, det er ikke første Gang, Susanne Beck har været stævnet til „Opgør“. Hendes Stof er koldblodig tilrettelagt. Denne ærbare Skamløshed kan ingen Mand opfatte, denne kvindelige Givensighen i sin Forførthed gør en Mand sejersberuset som en Hjort, der staar værgende foran sine Hinder.

Og da hun knust og grædende — aldrig har Tøk grædt tørrere Taarer — gaar, gaar hun som den Sejrende! Dinas Instinkt siger hende det — hun gaar med Dufours ømme Hjerter, hun gaar som den svage Kvinde, der har ofret alt for sin Kærlighed lige til sin Ære.

Dina?

Dina er jo saa stærk!

Hun véd det — vil hun i dette afgørende Øjeblik vinde den, hun elsker, tilbage, maa hun græde — græde højere end den anden.

Men hun kan ikke.

Hun kan ikke græde en hyklerisk Taare.

Og i det Øjeblik bøjer hun sit Hoved og erkender sit Nederlag — fordi der er for meget Mand i hende.

Der vil komme mange Nederlag efter dette — hun ser det paa Dufour, der staar tvinende som en Skoledreng og hverken vêd ud eller ind.

Du bære! tænker Dina.

STORMEN svinger sig om Bulbjerg.

Det mest majestætiske Sted i Danmark!

For Bjergets Fod ligger Verden og Havet milevidt knælende, Havet i en blaa flammet Halvmaane og Landet, lige til Lundsford og Tømmerby Kirke, til Thorup og Fjerritslev ligesaa bølgende, ligesaa forvittret i Klokkelyngrødt, i Klitters hvide Ansigt og den tætte Klittag der bølger som Haar.

Intet Hus, ingen By, ikke Færdsel og ikke Fugle, det store Hotel ligger ensomt oppe paa Bjerget, et beboet Sømærke, og Stormen synger sin Hvinen og Jamren om dets hvide Hjørner. — Ved Morgentid kommer Ansigterne til Ruderne og ser ud — og se Moder, det har sneet i Nat, er der et Barn der siger — Havets skumpiskede Bælte under Bjerget ser ud som Sne, og den pibende Træk gennem Vinduessprækken er kold som en Vinter.

Under Sandnæshage ligger strandet en Skonnert, den har knækket sit Ror under Norges Kyst, og som en skamskudt Svale er den suset paa Strømmen gennem alle Nattens Timer, og nu ligger den her. — Paa Bjergets anden Side gaar den brede Strand i en Tungespids ud i Skumbæltet, der har ogsaa ligget en Skonnert i Havstokken, og Kysten gik ud og saa paa den, sløg sin Arm om den og blev der, den Tungespids er Skonnertens Grav!

Vejret stiger.

Bølgerne løber skummende ind, som hvide Slør der svinger op om Strandens Skulder, og i en Regn af løse

Perler risler ad Skulderen tilbage til Havets blaa Parket. Stranden ligger et Øjeblik blank, som et antikt Spejl, der viser Himlens tankefulde, skyede Ansigt. Havet bobler som de kogende Kilder, langt ude springer Bølgerne som Rækker af dresserede Manegedyr højt for en indbildt Forhindring, og amfiteatralsk løfter Sandet sig som et Publikum der ser til. — Foran Strandens Skulder rejser de de hvide Skumbringer i det sidste Spring, en enkelt kaad løfter sig sprudende af Rækken, Skarreklit toner op som den flyvende Hollænder, Dødssejleren, der bruser paa Skummet.

Stadig stiger Vejret.

Det er som et Slag der kæmpes, et Ragnarok der gaar imod Verdens Jord, Mængde efter Mængde af skummende hvidt Kavalleri, der kastes frem af en Hærfører-vilje uden Nølen — en tordnende Front der maa over Ryggen paa hinanden for at komme tidnok frem — et Verdensregiment i Harnisk, en Krigshær af flydende Bly! som Projektiler skyder Skumbølgen imod Land, Jorden er i Fare — — — og fra den anden Side kommer Himlen, den rejser sig i Skyer, der strømmer imod Havet, og af Kampen fødes Gusen, der gaar til Marv og Ben. —

Vejret falder imod Middag — uroligt — hektisk endnu — Solen kommer og gaar, som en Svøbe af Ild, og Skyen gaar efter og læger. Inde i Land, mellem Klitter og Moser med Blaabær og dueblaa Enzianer er Varmen tropisk. Fluerne summer, Marehalmen staar stille og peger Fingre mod Øst, Havet knurrer endnu, dets Aande den kølige Brise, mildner Klitternes ørkenhede og stumme Ildovn, smaa blaa Sommerfugle som flyvende Blomsterblade og Insekter med Vinger som fintsleben Rubin vaagner af Stormens Dvale og fimrer uden Maal i Solen . . .

Mod Aften er det stille.

Højt oppe paa Bjerget lyder Havets Kogen fra alle Sider, den sølverne Klittag stilner for de salte Aftenstrøg, Lunds fjord i det fjerne ser ud som en Maanestens-Skaal, der vindes ind i Slør og svinder, alt Landet ligger for

Bjergets Fod, milevidt blaadugget af den synkende Nat, gudestore Penselbaner striber Himlen fra Horisont til Zenith. Som store hvide Kometer med lange Slørhaler glider Skumbølgerne mod Land, lysende sin Bane over Havets granitblaa Firmament — helt ude i Luftens Dyb lægger Hav og Himmel Bryst imod Bryst, lige blege og blaa, som Pastel og Vinterrim og Taager; fra den fjerne Sal klinger Chopins Præludier.

Brinkerne vender Gavlene mørkt mod Dalen, Aanderne sværmer galdrende paa Trolldsting, det gamle Plateau for Flintvaaben, hvor Blod og Død ristedes i Runer — Hansthalm Fyr og Hirtshals Fyr krydser i Natten Klinger over Bjerget. —

— — —
Her har Dina og Johan Dufour levet deres lykkelige Tid, Aar efter Aar, og her skal det vise sig, om Verdens skøreste og skønneste Porcellæn, menneskelig Lykke, én Gang ituslaaet, kan faa sin oprindelige Værdi igen.

Johan Dufour har sparket til Dinas Liv, i sikker Tro til, at hun var stærk nok til at blive sparket til og endda staa paa Benene.

Gudbedre det, mod sit Ønske og sin Vilje er Dina stærk nok, fjorten Dage efter sin Glædes Sammenbrud, sidder hun paa Bulbjerg og arbejder.

Arbejder virkeligt.

Fordi det at leve, for Dina er ensbetydende med at arbejde.

Hun maa staa saa meget fastere paa sine Ben, fordi hun ogsaa skal holde Johan Dufour oppe.

Dette her med at bære . . .!

Det har han glemt.

Han er saa fortvivlet.

Dina betragter ham som syg, og behandler ham som syg — han maa være syg for at kunne sige, pointere i fuldt Alvor til Dina:

Jeg ved, Susanne er ikke vred paa dig, men gerne vil være din Ven, naar vi til Efteraaret kommer tilbage.

Saa ejendommeligt kan kun en syg Hjerne ræsonnere.

Det er blevet den sidste Aftale, før de rejste, at Dina vil gaa ind paa at træffe Susanne en Gang endnu, for at de kan „tale om det“, naar de alle tre er blevet rolige. Til Gengæld har Johan Dufour givet sit Æresord paa ikke paany bag Dinas Ryg at opsøge eller korrespondere med Susanne! — En Gang har han udbedt sig Lov og faaet det, til at gaa ned til Susanne for at sige Farvel til hende, og Dina kan følge hendes Indflydelse, høre hendes lille goddædige Stemme forsikre, at hun slet ikke er vred paa Dina — ikke det mindste vred paa Dina, hun kan saa godt forstaa Dina — og Johan er paany faldet ned fra Skyerne over et saadant Dyb af Hjerte — tænk, hun er ikke det mindste vred paa Dina, fordi hun er kommet til at knuse Dinas Liv.

Og dette Dyb af Hjerte vil Dina ikke indrømme og vurdere efter Fortjeneste; det forundrer Johan Dufour, for Dina er jo dog saa klog, det maa ligefrem være Mangel paa god Vilje hos hende, det forbitrer ham og gør ham fortvivlet, og hans Opfindsomhed med at finde paa Bebrejdelser overfor Dina er abnorm.

Han bebrejder hende, at hun satte sig „bredt og mangeligt“ til Rette paa Tillid! — Efter at han for ikke et Aar tilbage docerede for hende det utilbørlige i Skinsyge som en krænkende Mistillid til sin Ægtefælle! Han bebrejder hende, at hun løftede deres Samliv op i Skyerne, og gjorde ham til en Art Halvgud, og det kunde han ikke taale — Og Dina gaar ved hans Side ad den græsgroede Redningsvej mellem Klitterne og udenfor kurrer Havet — det er sandt, indrømmer hun, hun vilde for Guds Ansigt et Ægteskab, der var Mennesker værdigt; men hvis kun ikke husker fejl, vilde han det samme.

Han bebrejder hende, at hun ikke saa, han ikke var lykkelig, hun har aldrig forstaaet ham — og hans Opfattelsesevne faar slet ikke fat i det for Dina besynderlige i, at han aldrig har talt om, hvad det var hun skulde forstaa — Han som straks de blev gift, viljefast greb ind

i hendes Karakters Natur: at tie! det maatte hun ikke, fordi det var ødelæggende for to Menneskers Samliv. Dina indsaa, han havde Ret og betvang sin Natur. —

Og nu bebrejder han hende, at *han* gjorde *det*, han forbød hende.

Dina ryster paa Hovedet.

Syge Mænd er som dødt Vejr, de lammer ens Forstand.

Han bebrejder hende, at hun er for gammel, det kan sagtens gaa de første Aar . . . Dina tier, og Johan vælter sig som en Hugorm bidt af sin egen Gift, om i den stride Klittag og kalder højt grædende sig selv ved Navne, der faar Redningsvejen til at skjule sig i Klitterne af Skam.

Han bebrejder hende at hun ikke greb ind noget før — og inden Ordene er opslugt af Havets Kurren bebrejder han hende, at hun greb ind i det, for det var ellers gaaet over af sig selv, og hun havde ikke behøvet at vide det.

Dina sidder i Klitten og brækker de stride Græs mellem sine Fingre. Hvad ved jeg da nu? siger hun — naar ved jeg, om min Mand nu staar i Forhold til en eller anden, og jeg „behøver“ ikke at faa det at vide, før det er forbi — og saa behøver jeg heller ikke at vide det.

Aa nej — hun strækker sin Strube mod Himlen — det er for snavset, jeg kan ikke holde det ud!

Johan kommer krybende over det rislende Sand og stive Græs, han omfavner og græder ned over hendes Knæ.

Dina, jeg er syg — jeg maa jo være gal, kan du nok forstaa, bær over med mig lidt endnu, jeg kan ikke undvære dig, jeg kan ikke leve uden dig! — Han falder med sit Ansigt plat ned i Græsset og hulker, og Dina lægger hans Hoved til sit Bryst og vugger ham som et sygt og urimeligt Barn.

Han lider af Grædesyge. Over Dina, over Susanne og over sig selv.

Mest over sig selv.

Han bebrejder Dina, at han ikke blev noget Mandfolk, for hun tog Magten og Pladsen, og Dina indrømmer ogsaa, at det virkelig ogsaa er lumpent af hende, at han suggestionerede hende til at ville som han — Dufour kan ikke saa godt lide at blive mindet om, hvor ofte han har suggestioneret Dina, og det plager ham, at han har indrømmet det.

Han bebrejder hende, at Hustruer ikke er blufærdige, og Dina kan saa godt forstaa, det er meget blufærdigere at staa i Forhold til to andres Mænd samtidig. Men det saarer Dufour i den Grad, at der gaar en hel Dag, hvor han ikke vil bebrejde Dina noget, for hun forstaa ham ikke.

Men han tilgiver. Og han bebrejder Dina, at Hustruer ikke dyrker dette Raffinement med Amor-Permissioner og lyslille Stjernetaager, Dina indser ganske, han har Ret, der er en Del Hustruer, som ganske forsømmer at fremvise denne deres manglende Tomme for *sine* Veninders Mænd. Han bebrejder hende, at hun giftede sig med ham før han var forelsket, det vil sige: sansebetaget — „for det er jo det eneste . . .“. — Hvor han har denne sjælfulde Livsvurdering fra, er Dina intet Øjeblik i Tvivl om.

Han bebrejder hende, at hun saa naivt kunde tro, de kunde være lykkelige Ægtefæller et helt Liv, „for det er der ingen der kan“! Forandring er ligesaa nødvendig for Erotikken som Forandring af Kost er nødvendig for Maven, og det forstaa Susanne saa godt, Susanne er virkelig saa klog, naar man taler med hende, — alene altsaa.

Og Dina siger:

Jamen er det ikke at flytte Kærligheden noget stærkt over i det spiselige? — Det var ikke det, vi i sin Tid vilde bygge paa.

Nej, men det var Fejlen, siger Dufour ivrigt, vi troede, vi kunde leve hele vort Ægteskab oppe i Skyerne.

Er Skyerne: Ordholdenhed, Selvbeherskelse og Respekt for sin egen Lov? Blev du lykkeligere, da du dalede ned i Løgn?

Løgn — hvad er Løgn? — det er noget, man ikke kan gøre for.

I dette Afmagtens Sneglehus kryber Johan Dufour hurtig og saarbart ind, og der kan Dina ikke følge ham. — Og krybende ud igen, bebrejder han hende, at hun tog sig det saa nær, da hun fik det at vide, hvortil Dina samstemmende nikker:

Aa nej, hvorfor spiste jeg ikke en Chocolate Praliné.

Jeg kan alt i alt forstaa, det maa være mig, der er skejet ud og ikke dig.

Dina er nødt til at tage ham i Spøgeform, for han er syg. Han trænger til Lægedom for sine stakkels vilde Nerver. Han reagerer hurtigt og frygteligt, saasnart han tror hende vred, han bliver vanvittig og faar Krampegraad og vil dø, naar han ser hende græde. Dina indser, hun maa skrive sig til Hvile — ene med sig selv — og lade ham falde i Ro over hendes smilende Ansigt og idelige Forsikringer, at hun vil bære over med ham.

Og langsomt — i Sneglefjed — kommer han ud af sin Deprimeretheds Hule, mens Dina kryber dybere ind i sin. Over Høje, forbi Klitternes Sandflanker, over Lunds-fjordens blege Maaneskive ser hun hver Dag over mod sit Hjem — sin Slægt — den hun gav Johan samtidig med, at han gav hende Susanne til Medhustru.

Det er ikke nogen let Syg, Dina har med at gøre.

Men hun maa være taalmodig. — Hvis hun vidste, hans fysiske Organisme tilført et fremmed Element, en ødelæggende Gift, saa vilde hun — opdraget i et udelukkende materielt Aarhundrede og Barn af et materielt Folk — af sig selv forstaa, at den Ulykkelige maa være unormal og ikke kan behandles som en Sund. Fordi hun ogsaa har nogen Sans for de aandelige Faktorer i Livet,

saa kan hun opfatte, at der er tilført hans aandelige Organisme en Gift, som gør ham unormal i Karakteren, og derefter maa hun behandle ham.

Hun kan forstaa, han maa have haft det ondt — hans aandelige Organisme blev paa et Aar indpodet Maksimum af Giften, og den maa ryste, Døden nær, før den kan op-suge det i sig.

Hun behandler ham efter sin bedste Forstand — alene — fordi Samfundet jo ikke har Specialister i andet end Kød — syge Karakterer, syg Moral maa man kvaksalverere med selv, som man bedst kan.

Hun maa først sætte sig ind i, at det er et helt andet Menneske, hun har med at gøre end den Johan Dufour, hun er vant til — et andet Sind hun har at operere med, andre Anskuelser! Ræsonnementer som forbløffer hende.

Johan Dufour har i og for sig intet Indtryk af, at der er sket noget — Han har haft en Elskerinde, ja, men det har jo alle Mænd, de fleste har flere, og de fleste Hustruer værner sig til det, som Rachel Schnell, og egentlig er det kun forkert, som Dina ser paa det, det er det eneste, som gør det beklageligt . . .

Der er kommet Konfliktstof mellem Dina og Johan Dufour, som ikke var før, Divergenser i Betragtning af den samme Ting, hvor de før var enige — Der er nye Elementer i ham, som er ham tilført, og nu da der intet er, der behøver at skjules, toner de rent Flag.

Erotik er noget for sig, mener Johan Dufour, noget som gaar sine egne Veje, og ingen kan gøre for — for man har jo ingen Vilje, naar det kommer til Stykket. Og der er ingen, der er tro — ingen — saa er det jo svært at se, at han skal behøve at gaa og være det eneste tro Individ i Verden.

Han foreslaar Dina at tage en Elsker — for at det kan balancere!

Dina staar stille midt imellem Redningsvejens dybe sandede Spor, hun staar i sine hvide Sko, sin hvide Kjole

og sin hvide Hætte over sit lyse Haar som en Lots Hustru i Salt.

Som har hun set ind i en Ødelæggelse, der i et Nu forvandler hende til en Støtte!

Han er gal, tænker hun og gaar igen, beroliget, for en Gals Indfald er jo, hvad det er.

Vejen gror opad, og Havet snelyser foran dem i sin brede Skum-Brømme, milevidt ryster Jorden paa sit Hoved, og Klittagshaaret bølger med løbende Skygger og Lys, Himlens Skyer er gaaet i Drift som en forladt Eskadre — ud for dem runder Landtungen frem i Brændingen, dybt i dens Skærver og Sand sover den døde Skonnert.

Johan Dufour gaar og foreslaar Ordninger af deres Forhold, naar de til Efteraaret kommer tilbage — Ordninger som han kan tænke sig — til Eksempel at han beholder Susanne — og Dina ogsaa — og Susanne beholder Schnell, for saa har hun intet Krav paa Johan Dufour, og Schnell beholder sin Kone og Fru Rachel eventuelt, hvad hun har Lyst til. Og naar de alle kommer sammen, er det jo saa udmærket, for saa vil ingen tænke sig noget.

Dina gaar saa ubeskrivelig stille, som naar man gaar forbi et Sindssygehospital og har hørt, at en af de Forrykte er sluppet ud — ved man hvad Øjeblik den pludselig dukker op, og hvad kan den ikke finde paa.

Synes du, det er rigtigt, spørger hun i en indladende Tone.

Ja.

Jamen hvorfor maa Folk ikke tænke sig noget, naar du synes, det er rigtigt?

Johan Dufour hører paa Tonefaldet, at Dina ikke finder det saa rigtigt som han selv, og naturligvis han „forlanger“ det ikke, naar Dina ikke synes det, saa —

Og idet de atter dukker ned i Vejens Hulning, og Klitternes Øde slaar sammen om dem, i Læ, Sol og Stille, med kun Havkoget durende bag Sandryggen, for-

nemmer Johan Dufour dybt inde fra sig selv en Agtelse for Dina, der et Øjeblik gør ham usikker.

Jeg ved jo godt, du er helt anderledes, siger han, du er det reneste og klogeste i Verden og jeg beundrer dig, du er retskaffen, og du er fin i Pengesager, og jeg ved godt, jeg kunde aldrig ønske mig nogen bedre Kone; jeg ser op til din moralske Stabilitet, jeg respekterer din Retfærdighedsfølelse, jeg beundrer din Dømmeevne — jeg ved det godt altsammen.

Dina ser paa ham fra Siden.

Blot saasart jeg nærmer mig Susanne, ser jeg helt forkert, smiler hun.

Ja, siger han undrende, det kan jeg heller ikke forstaa.

De er naaet op til Havets Ansigt igen, og Dina ser ikke Johan Dufour mere, hun er kommet til at tænke paa alt det, han ser hos hende, alt hvad hun langsomt, bevidst villende, har arbejdet frem i sig selv, for der var Stof i hende til et helt andet Menneske — og det forekommer hende i et Glimt ufortjent tragisk, at hun dog skal se sit Liv knust.

Knust af en Susanne.

Ved hendes Side gaar Dufour som en Mellemtung mellem en Drukken og en Blind, hans Skuldre luder, hans Hoved er bøjet.

Jeg kan ikke forstaa, siger han, at du som altid forsvarer Kvinder, kan se anderledes paa Susanne, fordi hun har Driftsliv.

Dina ryster paa Hovedet.

Kære Johan, siger hun som om hun taler til en mindreaarig, prøv paa at forstaa, at Susannes Driftsliv ikke vedkommer mig — Men det vedkommer mig, at jeg har en Ven, til denne Ven betror jeg alt, hvad jeg ejer, mens jeg rejser ud, og Vennen formøbler til egen Forlystelse hele mit Eje — og saa forlanger man, at jeg skal se helt ens paa denne Ven før og efter.

Jamen det kan hun jo ikke gøre for, siger Dufour og

naaer hermed endelig til at rykke Dina ud af sit causerende Taalmod's Leje, hun standser, tager fat i hans Jakkeopslag. —

Ikke gøre for — nej, men hun gaar ikke ind i en Forretning og stjæler, og hun gaar ikke ud paa Gaden og myrder. For det ved hun, Loven forbyder, hun faar Tugthus for det ene og Vandogbrød for det andet, foruden offentlig Vanære! Men derimod kan hun saa rolig gaa ind i sin Venindes Hus og stjæle hendes Lykke, for det faar hun ingenting for, ikke engang offentlig Vanære — tværtimod — for det er jo saa „den store Kærlighed“, selv om hun har dem parvis.

Jeg kan ikke forstaa, du kan have saa meget imod hende, siger Dufour tankefuldt undrende, hun holder saa meget af dig?

Jamen Beviset, siger Dina stridig, Beviset! — i alle andre Forhold spørger du selv om Beviset for en Paa-stand. Susanne beviste sin store Kærlighed til mig ved at gøre mig saa ulykkelig, som jeg kan blive. Og hun kan ikke undskylde sig med, at hun ikke vidste, hvad hun gjorde, for hun vidste bedre end nogen, at mit Ægteskab var min højeste Lykke.

Jamen det kan hun jo ikke gøre for, siger Dufour — utaalmodig, for Dina er da ogsaa saa tungnem.

Og Dina gaar igen — gaar. —

Haabløst, siger hun til sig selv, haabløst endnu — intet er saa svært for en Mand som at skelne det konstruerede Offerlam fra det virkelige.

Taalmod Taalmod og igen Taalmod! — prædiker Dina for sig selv, og hun maa løfte sig i al sin Viljes Sele for at arbejde, saa fortvivlet hendes Sind er. — Taalmod — Taalmod — Manden er syg. Hun er pint af Fornedrethedsfølelse, fordi hun ikke gaar. —

Men hun kan ikke gaa fra en syg Mand.

Blot hun slåar paa det, faar Dufour hysteriske Anfald, og Dina smiler igen, smiler over et kogende Krater af Desperation og Fortvivlelse.

Hun sidder alene paa deres Værelse og ser paa Havet og græder saa ene, som græder hun i sin Kiste.

Selv om hun har de bedste Forsætter til at faa deres Samliv paa Fode, hvad skal hun bygge det paa?

Naar hun ikke tror ham længere end til Tænderne — og knapt nok det — for ogsaa de har været under Susannes Behandling! Kan hun faa Bugt med den Karaktergift, hun har indpodet ham? — standset Sygdommen inden han uheldelig gaar sin karakterlige Død i-Møde?

Taalmod, Dina — du som har været Sygeplejerske rundt for hele din Slægt, du som har plejet Johnnie med alle hans Urimeligheder, naar han havde Halsbylder og vendte Benene i Vejret af Pine, — kan du tænke dig at give op, fordi hans Sygdom nu sidder i hans Karakter? Kan du ikke sige til dig selv som de Hellige, der vil føre en Sjæl tilbage til Gud, at du vil vinde et Menneske tilbage til Samfundet?

Med begge Albuer paa Bordet sidder hun forgrædt og stirrer ud paa Havet gennem det skimlede Vindue, sandsløret af Stormen. — Hvor kan et Menneske drive et saa afsindigt Spil med sig selv, han siger, og Dina tror, han mener det, at han *kan* ikke undvære hende, hans Liv er bundet til hendes, og han kan ikke forstaa bedre, end naar han med hele sin Menneskelighed hører Dina til, saa har det ikke været andet end „en erotisk Besættelse“ og spiller ingen Rolle.

Men — havde han lidt sig selv næsten til Vanvid, hvis ikke hans eget inderste Menneske saa andet og mere deri end en Besættelse? Han vidste selv, det var et Fald — det med ingen „Rolle at spille“ fik han fra en anden . . .

Solen synker som et gyldent Øje i Havet.

Dina synes, der er et uendelig lille, blegt Haab i det fjerne — men hun er saa træt. Der er slukket et Lys

som tændtes for 8 Aar siden, hun kan godt leve uden det Lys, for det gjorde hun før, men det var det, der kastede Glans over hendes Tilværelse.

Det lille blege Haab forsvandt som en Lysbøje i Bølgerne den Dag, Johan Dufour kom hjem fra Thisted, og hans Hjerne sladrede til Dinas.

Han havde brudt sit Æresord.

Bag Dinas Ryg korresponderede han og Susanne.

Han saa i Dinas Ansigt at alt faldt — som et Slag i aabent Ansigt virkede hans magtesløse Ja — saa skyndte han sig at gaa, flygtede for Virkningen ind til sit Staffeli — og vidste ikke hvad han gjorde, hvad han maalede, hvilke Pensler han holdt i sin Haand, sansede kun Virkningen i hendes hvide Ansigt — og flygtede tilbage igen for hellere at se hende virkeligt end se hende i Syner.

Hun er borte.

Pisket af Syner støvede han Dale ned og Bjerge op — stirrer fra de højeste Toppe og ser Havet enzianblaat som et eneste Tæppe uden Plet, milevidt ind over Klitter, Lyng og Mose — hvad er Dina i dette vilde ensomme udstrakte Terræn — ligesaa nemt finde et Visitkort! . . .

Og som om de trods alt maa finde hinanden, øjner han hende ude ad Thorup Strand til som en enlig Lysestage paa Redningsvejens grønne Bælte.

Hendes Øjne møder fra, da han i Løb naar hende, sanseløs for alt andet mellem Himmel og Jord — kulsorte Øjne der flammer af Harmes og Graads, hun vil ikke beherske sig mere, hun vil ikke, vil ikke, vil ikke, hun skriger det ud over Klitternes Bjerge og Dale, at hun finder sig selv for god til at være gift med en Sjøver.

Naturligvis begynder Dufour at græde, men det oppirrer hende, saa hun i et Anfald af kvælende Graad raaber ud af sin strakte Strube: Ja, nu græder du for at jeg skal trøste dig, men jeg vil ikke, jeg har ingenting at trøste med.

Han faar hende gemt ned i en af Klitternes tusinde

Sandhuler og jamrende ligger han for hendes Fødder og erkender, at han er det laveste, han ved.

Men han kan ikke gøre for det.

Haanlig vælter hun ham væk fra sine Knæ, haanlig hulker hun ned mod hans Ansigt.

En underlig Lyst at skole dig selv til en karakterlig og moralsk Undermaaler — en Uansvarlig som en Abe!

Længe ligger Dufour og græder i Sandet, først da Dina foreslaar ham at gaa — ikke skilles, for det er hendes Principper imod, et Ægteskabsløfte er for hende bindende, selv om det ikke er det for ham — Men han kan gaa, saa de ikke behøver at pine hinanden, da kaster han sig som en Gal ind til hende, han kan ikke, hun slaar ham ihjel, hvis hun siger, han skal gaa.

Og han skal komme over det, hvis hun blot vil hjælpe ham.

Ikke et Øjeblik har han for Alvor troet, Dina vil lade ham gaa — af Angst for Sensation! ingen Lykke er saa udskreget som deres, og de Skadefro vil danse som Heksene paa Sankt Hans.

Og da Baalet er brændt ud, og de trætte, Arm i Arm, et bestandig lige lykkeligt Ægtepar for Verden gaar hjem ad Redningsvejen, begynder Johan Dufour at ty til sin sidste Resource.

Han suggestionerer.

Han tvinger Dinas Vilje til at bøje sig for det Argument, at han hellere maa skrive i Ny og Næ til Susanne end fristes til at gøre det bag hendes Ryg.

For han kan bedre arbejde saa — og Dina maa gerne se Susannes Breve.

Rystende af Nervøsitet følger han i hendes Minespil, om hun aner hvor denne hendes Eftergivenhed overfor det aabenbare Brud paa Aftalen kom fra? —

Men hun gør det ikke — hun er blot besnæret af, at han saa „bedre kan arbejde“.

Arbejde er Dinas Lægedom for alt, den eneste Vej til sjælelig og legemlig Sundhed.

— — —

Johan Dufour gaar et Skridt videre. Han forsøger at tvinge hendes Vilje til at godkende allerede nu, at de til Efteraaret kommer sammen med Susanne — som før — for den stakkels Susannes Rygtes Skyld — og saa fordi hun saa forfærdelig nødig vil miste Dina som sin Ven. —

De sidder ude paa Pynten og hører de tordendumpe Brag, naar Rullestensmuren i Brændingen styrter sammen eller de store, rolige Bølger brækker mod Skarreklit.

Dina ser ikke ud til at være modtagelig for Dufours elegiske Grunde — saa flytter han sit Emne som Rullestenene i Havstokken — fromladen mener han, at det er den eneste Maade han, og ogsaa Susanne, kan komme over deres Besættelse: at afvikle langsomt. Men skal han tvinge sig til ikke at se hende, saa er han bange for . . .

Dina ser paa ham — lige paa.

Du er saa bleg, siger hun. —

Det er sandt, Dufour er bleg, kronisk grøn, for hans Mave er i en bindegal Forfatning, og trods Dinas Protester fylder han den ihærdig med alt det, Maver normalt ikke kan taale, Hummer, røget Aal, fede Salater og Brændevin.

Naar de altsaa nu kommer sammen med Susanne igen . . .

Saa siger Dina blidt bekymret:

Johan, jeg tror, du bliver nødt til at tage ind paa en Nerveklinik, hvor du kommer under fysisk Tugt, for det trænger du mest af alt til.

Kan du se, hvor Skarreklit ligner en hollandsk Træsko?

Dina følger Dufour ned ad Bjerget, han gaar med Cycle og Malersager, han vil til Fæggesund og male. Det er 2den Juli, den Dag Susannes Ferie begynder.

Omkring dem runder sig en skyløs, blaa Himmel, blaa som Havet, vid og stor som det.

De er saa godt sammentalte nu, at Dufour maa lægge sin Cycle i Grøften mellem Klokkelyng og Græs og fortsætte.

Det er Susanne. —

Susanne og Susanne og Susanne.

Dina vil ikke se hende som en forført Perlehøne, og det kan han ikke begribe.

Og Dina kan ikke begribe, at han ikke ved, Susanne ikke i nogen Fremtid eksisterer for hende mere.

En ilde Lugt!

Et hæsligt Minde!

Det er alt!

Susanne *er* ikke mere.

Dufour ligger og ser op i det almægtige blaa Dyb.

Saasnart du er bevidst, ved jeg hvor jeg har dig, siger han og ved ikke, han blotter sin Viljes Gaade. Men Dina sidder og ser ned paa en Tot smaa smukke Græs, hun har ordnet i sin Haand.

Saasnart jeg har reflekteret ja, tænker hun, saa kan han faa mig til at reflektere efter sin Diktat — Men der er en elementær Følelse i mig, han ikke behersker, for det gør jeg ikke engang selv; og denne elementære Følelse, som den saarede Kvinde i mig bliver ved at nære, den kan han ikke faa Bugt med.

Du kan faa mig til at tilgive med min Forstand, siger hun, du kan aldrig faa mig til at tilgive med min Følelse. — Forresten lider jeg undertiden af en pinlig stærk Trang til at dræbe hende.

Dufour gyser uvilkaarligt, men saa ser han koldt paa Himlen. — Aa, Tugthuset —!

Tugthuset! ler Dina haanlig, jeg er ikke Spor af bange for Tugthuset.

Jamen, siger han, og det er, som om han vil lokke hende ud paa en Glidebane for at se, hvor langt hun glider. Du er jo netop det, jeg forstaar ved et udmærket Samfundsmedlem; der er ingen Trang i dig til at skeje ud, du respekterer Lovene, og du følger dem, fordi du respekterer dem.

Dina stryger sine Græs over Haaret.

Du har Ret, siger hun, det falder mig ikke svært at leve efter Samfundets Love, for jeg har villet det — men jeg kunde godt slaa ihjel!

Det er sandt — hun smiler lunefuldt, som kommer og gaar Fantasierne som Skyer over hendes Tankes Firmament. Der er Forbryderblod i mig. Jeg har altid følt i mig en bunden Trang til at gøre noget halsbrækkende lovløst, saasom at myrde et Menneske, der i tilstrækkelig Grad har traadt min Ejendom og min moralske Bevidsthed for nær. Jeg ved ikke, om jeg har gjort det, eller jeg skal gøre det. — Jeg kan fornemme mig selv som en Tiger der en Gang har smagt Menneskekød og glemt det igen — og ved at lugte et Menneske mindes om Fortiden.

Hun løfter sit Hoved og ser op mod den store, vide Himmel.

Det er som om jeg, inden jeg dør, skal gøre noget ad Hedehusene til lovstridigt — som om det er min Skæbne, der venter sin Fuldbyrkelse.

Dufour ligger ganske stille, han har altid vidst om Helvedesiden i Dina, han bryder sig ikke om at se den udadvendt. Han ligger og lytter til Havet, der kommer ind med en Lyd, som vil det save hele Landet igennem paa Tværs. — Og om han selv savedes igennem med, maa han tale om det usalige Emne, at Susanne vil saa gerne komme sammen med Dina — Hvad skal han gøre, hvad skal han i al Verden gøre, han har lovet Susanne ikke at lade hende i Stikken — og den grønne Divan . . .

Dina ler.

Det er saa rimeligt! Da jeg tog mig af Susanne for at skaffe hende en Ægtefælle, hun kunde være glad for, førte jeg hende sammen med Mennesker, hvør hun før udelukkende omgikkes Proletariat.

Og hun opførte sig som en Hund i et Spil Kegler! siger hun sagligt, hun passede ikke i Menneskers Kreds, hun førte sine Proletarvaner med sig. Jeg kan endnu se gamle Professor Abildgaards Blik, da Susanne tabte Un-

derkæben — hver Gang Susanne tabte Underkæben i et af sine Grin, gåbete Professor Abildgaard — han maa have taget fejl, antager jeg og troet, hun var søvsnig.

Hun ler, og Dufour ler med.

Han ler virkelig.

For første Gang lyser der et Glimt af Humor i hans Blik over denne Mø der ikke er Mø, denne Stakkel der ikke er Stakkel, denne Forførte der ikke er forført.

Og fortrolig og tryg fordi Dina er i Lune følger han en Vane, som er Dina ufattelig, han sætter hende ind i sit Samliv med Susanne, han beskriver detaljeret indtil det pinlige, som svælger han i sine Minder! — At han gaar med Træsko over Dinas saarede Sind, lad gaa med det, det er hun saa vant til, men at han med en Stupiditet der faar Haarene til at rejse sig paa hendes Hoved fortæller hende — hende — sine Erfaringer og Oplevelser i den praktiske Erotik — lige til sin første forfjamskede Nat med Susanne — og som et Bevis paa denne jomfruelige Kvindes herlige Forstaaelsesfuldhed citerer han ordret hendes Trøstens Ord til hans generte Afmagt: Er det noget at bryde dig om, saa kan du en anden Gang.

Dina har sluppet sine Græs og med Haanden griber hun ind i sit Bryst — i et Nu staar alt i hende stille — saa bryder hendes humoristiske Sans som en Fugl ud af hendes Fortvivlelses Bur og stiger til Himlen.

Det er godt, du kan le, siger han glad og lettet, jeg er saa glad over, at du vil hjælpe mig.

Farvel, siger hun, nu vil jeg ikke med længere.

Fra Højen vinker hun. — Solen spiller paa hans Cycle som paa et Klaviatur, med Fare for at brække sin Hals vender han sig igen paa den smalle Sti og vinker tilbage. —

Langsomt gaar hun hjemad — slentrende.

Dinas Sind er blevet stille. Hun er kommet ind i en Ligegyldighed, som er farlig. Hun føler sig slaet ihjel. Kun Pligtmennesket i hende holder haardnakket ud. Hun kan ikke kaste sig ind i sit kunstneriske Kald, for hun føler ikke noget Kald mere, hun kan ikke rejse sin Evne

og missionere for en bedre Moral, for hun tror ikke paa Moral hos nogen.

Det er ikke Lykken alene, Susanne har taget fra hende.

Hun kommer til at se for sig Fru Rachel Schnell paa Kallehave Hotel, de dryppende Taarer og rystende Hænder om det vaade Moll, i 10 Aar har hun kæmpet for sit Ægteskab, og Status quo er opretholdt — skal hun selv, som Fru Schnell, kæmpe i 10 Aar og ende som en Statuette af Kynisme?

Hun husker Susannes smertelig undskyldende: Jeg var kun 20 Aar, og hvad tænker man — — — nu er hun 35, hun synes ikke at være kommet videre, hvad Tænkningen angaar siden da, eftersom Historien har gentaget sig.

Dina vender sig og ser den Vej, han er kørt — forundret ryster hun paa Hovedet — han maa altsaa være gal! — I en gammel, erfaren Hetæres Situationsro ser han Sjælsstorhed.

En Skærsommernatsdrøms komiske Mysterium er evigt som Livet.

I Dinas Sind er to Faktorer begyndt at kæmpe — det er blot de første svage Varsler om en Kamp hun skal kæmpe ud med sig selv — det turde blive den værste. — Hun ser sig pludselig om, som en korporlig jaget — til alle Sider ligger hun i Strid, nu ogsaa med sig selv.

Det er hendes Forstand, der ikke vil mere.

Naar du skal være ærlig, siger hendes Forstand, saa tror du, han er kørt til Fæggesund nu for at møde sin Elskerinde og igen bag din Ryg bedrage dig.

Du tror ham altsaa ikke — og du vil aldrig komme til at tro ham! Du ved godt, at en Mand der en Gang har skejet ud er som en Hest, der er løbet løbsk — en eneste Gang og den regnes værdiløs mellem Hestehandlere i al Fremtid; den gaar billig, for den er ingenting værd.

Du kan aldrig forhindre, han tager Elskerinder igen. Vil du med stadig Fare for dit Liv køre med et løbsk Dyr, der har Kræfter til at trække dig, hvorhen det skal være, du kender hans Evne til at suggestionere dig.

Dinas Følelse strider mod hendes Forstand.

Den vil ikke slippe Johan Dufour, fordi den ikke kan. — Det er sandt, at hun er begyndt at føle Lede for hans besynderlig afstumpede Følelsesliv, hans senile Taktløshed, det er sandt, at de kan tale og tale og dog kun med Haneffed nærme sig en Forstaaelse af hinandens Synspunkter, og det vil tage tusende Aar, før de finder sammen igen, skal det blive saadan ved.

Og alligevel siger hendes Følelse:

Jeg tog imod ham saa ung som han var, og jeg staa overfor Gud og min Samvittighed til Regnskab for, at han bliver et Menneske, en Kunstner og lykkelig. Jeg kan undskylde mig med, at han kom under et andet Menneskes Indflydelse, og jeg vidste det ikke — men nu jeg ved det, er der intet, der undskylder mig, om jeg ikke tager min Forpligtelse op.

Og hendes Forstand siger:

Det gaar dig som den, hvis Elskede er død og som ikke vil have Liget ud af Huset, fordi den gruer for det forfærdelige Øde, der da bliver — du synes, saa længe han gaar omkring dig, ser du ikke saa knugende tydeligt, hvor dit Liv er hærget, og hvor ene du er.

Midt i Bakken, i Vejens dybe Sand staa hun stille, med Hænderne for sit Ansigt.

Ja. Ja.

Men hendes Følelse holder ikke op med sit Forsvar.

Det har været svært for ham! Han kom ud for det farligste Dyr af alle, den erotiske Hamster — tilogmed en 35aarig — da er hun ikke Sommerfuglestøv og Drømme, da er hun i sidste Termin, og hendes Drift bliver Rovdrift, Ære, Hensyn, Moral, Blufærdighed drukner i den Driftens Allarm, hun fortumler ham med — De Tider er forbi, da man forførte en Kvinde — det er

sværere for en Mand at være sin Hustru tro end at gaa tørskoet gennem Havet.

Som du vil, siger Forstanden, det er dig selv, det kommer til at gaa ud over, jeg har aldrig lagt Skjul paa hans Fejl, og jeg gør det heller ikke nu.

Og jeg har altid elsket ham med alle hans Fejl, siger Dina og hendes Øjne blændes af Taarer.

— — —
Dufour har virkelig malet i Fæggesund.

Det er, fordi han ikke længere er alene om alt det pinlige, fortæller han oplivet, han kan lyse sin Hjerne i Helle, fordi hun har sagt, hun vil hjælpe ham, fordi hun kan forstaa, han har haft det ondt og ikke fordømmer ham men vil prøve paa at klare det for ham.

Han gaar i Bad, og Dina staar stille og ser efter ham.

Ja — tryk som et Barn begynder han at tage Livet op og begynde sin Kunst, Dina klarer det nok for ham — det har hun altid gjort — det var bare at faa hende til det.

Dinas Sorg?

Hun ryster paa Hovedet.

Det er endnu ikke gaaet op for nogen, at Dina trænger til Hjælp.

Og med et sky Blik om sig, ned til Vandet, hvor han er gaaet — ud omkring til Hotellets Gæster, men de er gaaet hver til sit — glider Dina som en lille Albinosnog igennem den høje Klittag og finder sin Grædeklit. Sammenrullet som en Lommeklud græder hun en lydløs, lukket Graad inde i sine hule Hænder.

Da Dufour kommer forfrisket fra Bad og Middagsklokken ringer, staar hun ude paa Pynten og ler. —

Jeg har stillet alle dine Flasker paa Række derinde, siger hun, Rødvin for din Mave, Jern for din Vilje, Fosfor for din Hjerne og Bromnatrium for dine Nerver.

Langsomt gaar den kølige Sommer ved Havet.

Lyngen springer ud, paa dens røde Bund ligger Klitterne strøet saa hvide som Skeletter, som et vældigt Panorama over en Slagmark fra Hedenold. Den stride Klittag risler i Solen som Manker af oksyderede Sølvstraa duvende for Vinden. Stranden er bred og rød som et Flodleje og svinger udenom Lild, hjortetakkede Tangblade og kornblaa Muslinger har Havet under Stormen gylpet ind, Søstjerner som Turkiser, Rav, og Props fra forliste Skibe . . .

Dagene gaar.

Som en Sindssygelæge taalmodig spejder efter det første Glimt af bevidst Forstand hos sin Patient, lytter Dina efter det første Tegn paa en bevidst Moral spirende frem af Johan Dufours sammenstyrtede Menneske.

Som fra fjerne Egne kommer hans første Erindring om de Tider, da han vilde have Dina — og tog hende — via hendes Broder, der var hans Akademi-Kammerat — og der var godt at være hos Dina — saa hældte han alle de andre ud og blev selv.

Aa jo, det gaar op for ham.

Det gaar ogsaa op for ham, at det ikke var Martyrium altsammen. Han mindes Steder de mødtes, naar de kom hver sin Vej fra — han mindes Nætter han har ligget med Uhret i Haanden og i sin Tanke hørt den Stempel-takt, der dukkeduk, dukkeduk, bærer Dina hjem til ham. Han husker sig selv siddende paa Trappereposen øverst oppe, spændt og henrykt ventende paa det Øjeblik, Dina bøjer om — ser op — og faar Øje paa ham — og kommer hun fra selve Lofoten, træt saa hun kryber, skinner hendes Øjne idet hun ser, og Johan falder ned ad Trappen i Armene paa hende.

Jo, han har vist alligevel elsket Dina.

— — —
Johan Dufour kan ligesom begynde at skimte!

Kun skimte.

Han kan godt indse nu, Susanne Beck lyver — men han kan ikke indse, det gør noget! Han kan ogsaa se,

hun med koldt Blod bedrager Schnell, men han bedrager jo ogsaa hende, og lad gaa ogsaa, at hun har bedraget Dina som sin Ven, men hun har udtrykkelig skrevet i et af sine Breve, at hun ikke har tænkt paa at gøre Dina noget ondt, saa . . .

Der er tilført ham Bakterien Moral insanity — Dina ved, den foreligger i en Sidelinje i Susannes Familie. — Det er mulig, han har været disponeret, men alle Mennesker er vel, ligesom med Tuberkulose, mere eller mindre disponerede, ogsaa til moralsk Opløsning.

Dina haaber paa Modstandsevnen i hans nedarvede Dufourske Æresbegreber, med Taalmod og Varsomhed skal hun forhaabentlig opleve hans Helbredelse.

Maaske, maaske ikke.

Der ligger utvivlsomt en Fare, hun ikke er blind for i hendes egen humane Forstaaen op og ned og ud og ind, indtil Pointen er tabt i et Virvar af Synsmaader — mens Lægen sætter sig ind i det mærkelige Tilfælde, studerer og konferer med Kolleger om det, graver man Graven til den Døde.

Undertiden falder det hende ind, at Johan jo forsvarer den Kvinde, hvis Gunst han har nydt, og er det ikke, set fra Susannes Side pænere, end om han nyder alt, hvad han kan faa, og derpaa stiller hende fra sig som et ækelt Ord, han ikke kendes ved?

Atter Humanitet. Humanitet indtil det løber ud i, at det egentlig er Dina, der har forbrudt sig ved at forlange Forræderi af ham — pyh — Humanitet har gjort Livet saa indviklet — at ville det rigtige for alle Parter, set fra alle Sider er ligesaa vildsomt som at fange Skyerne ind og give dem Navne.

Det er ikke umulig, hendes og Johans Forhold nu havde været paa Fode, hvis hun havde støttet hans svækkede Vilje med et kategorisk Valg: hende eller mig. Men hun skulde være saa „stor“ saa „klog“, saa „forstaaende“.

Han siger det selv: hvis du havde stillet mig Valget, saa ved jeg godt, at jeg tudende havde kastet mig om Halsen paa dig.

Og hvad kunde der saa være sket?

At han bag hendes Ryg havde søgt Susanne?

Det gør han jo alligevel. —

Aa, hvorfor har hun forladt sit Livs Princip, det der har baaret hende frem: Haardt imod haardt og lad det svageste splintre?

Suggestion?

Der er Øjeblikke, hvor Dina synker — synker i sit ødelagte Liv som i et Hængedynd, hun aldrig kan komme op af.

Ikke tænker, ikke forstaar.

Blot ligger under for et Fortvivlelsens Øde, fordi ingen, intet Menneske har en hjælpende Haand for hende.

Dufour faar Breve fra Susanne, smaa bedrøvede Epistler, bogstaverede forkert, om hendes Besvimelsesanfald og hendes Overanstrengthed og Graad. Hun „kan ikke samle Tankerne“ og „Johan, sig til Dina dersom hun kan taale at høre Tale om mig nu, at jeg længes saa ofte efter hende, efter at tale med hende og sige hende, at jeg aldrig med min gode Vilje har gjort eller vil gøre hende Fortræd — det er jo det fortvivlede ved det, jeg er skabt til at gøre andre Mennesker Ondt, ogsaa dem, jeg allernødigt vil det . . .

Kvinde som Dina er selv, forstaar hun, hvor hvert Ord er tilrettelagt for ham — og virker nøjagtigt som de skal, Dufour faar efter hvert Brev Anfald af Selvbebrejdelser over al den Sorg, han har gjort Susanne — tænk at hun gaar og længes efter Dina og tænk, at hun græder — og hun besvimer ogsaa —

Hvert Brev river prompte ned, hvad Dina bygger op, og Dufour bliver ondskabsfuld paa Dina saa langt han tør — det er kun til en vis Grad, han tør — derefter bliver han elegisk og paany deprimeret.

I den tidlige Morgen sidder Dina og arbejder. —

Dufour sover.

Han plejer at sove, til Stuepigen kommer med Kaffe. Som et lyseblaad, ringet Sneglehus kupler Himlen sig,

Dagen er kommet krybende ud af den som af sit Hus for Natten, Lundsford aabner sit sirlige blaa Øje og blinker til Havets Sølvbækken. Med Brisen fra det aabne Vindue bæres Duften af Mjødurt, der staar i en Krukke i Karmen, Dina har plukket dem i Gaar. —

Hendes Øjne svider af Søvnighed. Men hun har givet sig selv det for om Aftenen, Klokkeslettet hun skal staa op og begynde at arbejde — hun har set sig selv, som i Søvne næsten, strække sine lange nøgne Ben ud af Sengen, og i sin Søvnighed interesseret følge, hvor hele hendes Organisme lyder en Vilje!

Og hun sidder og begriber ikke dette, at man ikke kan gøre for — alt kan man gøre for — er man et Viljevrag, er det Selvvanrøgt og intet andet.

Og som hun sidder her med Hovedet i sin Haand og ser paa ham der sover, kommer det hende for, at Dufour, lige fra de kom fra Kallehave, har været som en doven hysterisk Kone, en Mand har sit Hyre med at holde Styr paa samtidig med at skaffe Udkommet! — Ak, han vil jo saa nødig gøre Dina Fortræd, og han vil saa nødig gøre Susanne Fortræd, og han sover i Haabet om, at Dina nok finder en Udvej, saa han ikke gør nogen af dem Fortræd, for saa gør han sig selv Fortræd, og det nænner han ikke.

Ved Siden af sit Arbejde har Dina taget denne Op-gave op.

Skønt hun saa godt kan forudse, at hun gaar her og kvæler sin egen Sorg for at holde ham oppe, mens Susanne græder — og Johans ømme Hjerte vil en Dag røres af denne Graad og kvindelige Svaghed, og en Dag maa han gaa til hendes stakkels, sørgende Hjerte, og det gør ikke saa nøje med Dina, for hun er jo saa stærk.

Med eet kan hun ikke holde det ud mere. — Stille gaar hun, over Græsset og ud paa Pynten og ser ned paa Havets Perlemor, med smaa ømme Lyde kysser det Strandens Læbe, og Dina gaar som en Flue ad Bjergets Kind ned imod det. Verden sover og Synden sover, Dina gaar for at finde Gud. Nattens milde Regn har saet

Snegle over Græsset som et Perlefald, Dina knæler og ser dem, de følsomt bløde Legemer, graa som det visnende Græs, med de vejrende Følehorn og det stumme Fosteransigt gaar hver enkelt med sin Byrde.

En Tid følger hun Strandens fugtigfaste Sand, Bølgerne løber i Tunger ind og griber efter hende, som vil de lege — killingkaade — forkælede af Brisens Damehaand. Det er slet ikke dem, der har haft med Skonerten at gøre, den der nu ligger som et slagtet Dyr paa Siden, mens Vandet vasker den ind i Bugen, og Masterne stritter som skrabede Ribben.

En fremmed Maler staar paa Stranden, og Dina sukker.

I en Klitkløft, der er smal som en Aalruse, lægger hun sig med sine smaa Glæder, en Snegl der ligner et Landhandlerbolsche og en Østersskal ikke større end en Daler men blank som Spejl og i den en lille invalid Søstjerne, med en blomsterblaa Rabat langs Armene og blaat Hoved i Midten. Hun ligger saa stille, at det skræmte Liv i Klittens Jungle kommer tilbage, Sneglen ser sig om med sin Fostermine, en glad lille Edderkop omfavner hver eneste Lyngmidie og løber igen, mens dybt inde fra Stovildtet kommer, et Insekt, sort og brandgult, med en naaletynd Tange mellem For- og Bagkrop — den kommer med Stovildts Ro og gaar igen, bort i denne Skov af stride, graa Stammer.

Dina trykker sig sammen som en lukket Kogle; som det mygeste Barn kæmper hun med sin Ulykkes Byrde — Fra Kløften kan hun se Vandet — derude hvor Skonertens Kaptejn sprang fra sit Vrag og stred sig til Land imod Strømmen.

Hun kan ikke springe. Hun er lænket til sit Ægteskabs Vrag — af sin Pligt.

Hun maa blive til det hele gaar under.

Solon var den største af alle jordiske Talenter, det var ham, der advarede mod at prise sig lykkelig, før man er død.

Det gjorde jeg, siger Dina til Græsstraene, jeg gjorde

det, for jeg var dum. Jeg priste mig lykkelig, for jeg havde en Mand.

Dina bliver liggende, der er ingenting, hun vil mere, hvis Verden nu blot vilde glemme hende, vilde hun med Lethed glemme den. Hun bryder sig ikke om at se Johan Dufour mere, ind i sine Hænders lukkede Skaal parlamenterer hun med Gud om at tage hende nu — for det er ikke godt at vide, hvad hun kan blive til — en Bakterie kan vel ogsaa angribe hende! — Efterhaanden bliver hun mat af Sult og døser hen, og Timerne gaar, hun ser det vældige Plateau af Lyng og Klitter for sig, ser Sandryggene som benhvide Skeletter og sig selv lige-saa benhvid, fredelig og henrivende død. Flygtig memorerer hendes Tanke, at Johan Dufour har sagt, hvis hun døde, vilde hans Liv være tomt for Resten, men hun er helt rolig for, han vilde glemme hende paa to Maaneder. — Hun ved udmærket godt, at Livet gaar og leder efter hende, for det har Brug for hende endnu, aa det kan plage hende meget mere, hun har blot skulket sig Lov til at falde sammen, hun trænger i Øjeblikket ikke til at græde, hun trænger blot til at give op . . .

Græsset nikker og prøver en lille barnlig Leg med at prikke hende i Ansigtet, Luften bliver kold, og Dina kan over Stranden se Havgusen komme, den staar dernede som et Opløb af Taager og gaar saa i Drift henover hende, Skummet begynder at springe i Havstokken, Vejret maa have ændret Opfattelse op ad Dagen, Skyer og Blæst skurer Perlemorsglansen af Havet . . .

Dufour ser Dina fra Hotellet, da hun kommer, og han springer ud af Vinduet for at møde hende — overalt har han søgt, og han er lige kommet hjem.

Men Dina, siger han, du har jo ingen Morgenkaffe faaet.

Nej.

Hvad er der, Fnus?

Det gamle Kælenavn faar Taarerne op i hendes Øjne

— men hun siger i en ligefrem og træt Tone som en, der er gaaet fra et Spil.

Jeg har ikke Lyst mere.

Og for hundredeogtyvende Gang knækker Dufour som en Tommestok, og hvor er han dog fortvivlet!

Der begynder at komme Øjeblikke, hvor Johan Dufour er modtagelig for elementære Begreber!

Han kan efterhaanden se Misbrug af Dinas Tillid — at det er temmelig uklædeligt at jage sin Hustru ud, fordi man er „nervøs“, naar denne Nervøsitet bestaar i at bruge hendes Hjem til erotiske Møder med hendes gode og trofaste Veninde! — Det er ikke helt godt! Han vrider og vender sig, han vil nødig, aa saa nødig indrømme, og der er jo bestandig noget, man ikke kan gøre for. Men et vil han i hvert Fald staa ved som aabenbart Misbrug, det er at købe Diamantring til sin Elskerinde og ved Overrumpling faa sin Kone til at forære hende den.

Det ser virkelig ud, som han ærligt, om end mandigt modstræbende, skammer sig. — Han kan ogsaa se aabenbar Vanrøgt af deres fælles Interesser, naar Dina skaffer til Husets Behov, mens det bedste af, hvad han maler, overgaar til Susanne som Honorar. Der indfinder sig ogsaa en vaagnende Forstaaelse af, at det nærmer sig den kriminelle Streg, naar han suggestionerer et Menneske — i dette Tilfælde sin Kone — til at gøre, hvad han ved, hun ellers ikke vil — og har Ret til ikke at ville.

Det er heller ikke godt at give sit Æresord den ene Dag og bryde det den næste — ogsaa i dette Tilfælde skammer han sig modstræbende og vilde gerne tale om noget andet.

Med Susanne gaar det langsommere.

For det første er hun saa ulykkelig. Og hun holder saa meget af dem begge to, hun har saadan en smuk Tankegang. Vistnok har hun taget sin Venindes Mand, i to Tilfælde, til sin Elsker, men det er jo fordi de har

bedt hende om det, det er ikke noget, hun kan gøre for — naar Dufour er naaet hertil, lukker hans normale Opfattelsesevne sig sammen som en Musling, og med rivende Hast styrter han . . . han husker godt selv, Susanne lovede Dina at „tage sig af ham,“ naar Dina skulde paa Tourné, men det gjorde hun virkelig ogsaa — saa godt hun altsaa kunde, hun har jo saa mange andre Patienter og saa meget andet at passe! Og hun skjulte sit Forhold til ham i det længste ved overfor Dina at græde Taarer over sit eneste Kærlighedsforhold til Schnell — jamen det gjorde hun for Dinas Skyld — for ikke at gøre Dina ked af det — det er da saa indlysende. Hun var jo saa fortvivlet over det for Dinas Skyld! At hun vedblev med sit Forhold til sin anden Elsker — ja, han vil saa gerne give Dina Ret i, at en Kvinde, der staar i Forhold til to Mænd samtidig, er Prostitueret — undtagen Susanne altsaa, for det var jo ham, der havde bedt hende om at blive ved med Schnell — for ikke at have nogen Forpligtelse . . .

Og det fornærmede hende slet ikke? spørger Dina.

Næ!

Dufour ser stolt paa hende — der kan Dina selv se, Susanne er slet ikke saadan, Susanne ved godt, Erotik er noget for sig.

Saa bryder Dina af. Naar han har talt sig ind denne Erotikkens cul de sac, kan ingen Magt i Verden faa ham ud. Og som alle Forrykte, der har Hallucinationer, irriterer det ham, at Dina ikke kan se, ligesom han ser.

Saa lader Dina ham hvile en Tid igen.

Paa deres mange Ture ad de stride, milelange Stier, tager de Emnet op paany — det staaende Stridsemne imellem dem, for og imod Susanne.

Du siger selv, Johan, at du respekterer mig, fordi jeg aldrig har brudt et Løfte, og du aldrig har hørt mig lyve?

Dufour svarer varmt:

Jamen du er ogsaa noget for dig selv.

Jamen du respekterer jo i og for sig hende ligesaa-

meget, skønt du ved, hun lyver, bedrager og bryder Løfter, hvad er så Forskellen?

Dufour tier.

Hvorfor er du knyttet til mig for Værdiers Skyld, du beundrer, naar du hænger ligesaa fast ved hende, skønt hun mangler disse Værdier? — En uforsigtig Ytring af Dina. —

Og det bliver staaende usagt imellem dem.

Fordi hun har andre.

Værdier der ikke kan nævnes.

— — —
Trods alt begynder Dufour at komme til Sans og Samling. Den dybe Ro paa det beboede Sømærke gør noget, de lange Ture og normal Sengetid hjælper til. Han gaar sandfærdig op i sit Arbejde, Dina læser for ham, sammen drøfter de hendes Manuskript, de finder nye Emner, nye Interesser, nye Mennesker og nyt Humør.

Dufour kan opfatte, at et Samfunds Bestaaen naturligvis for en Del er afhængig af, at man ved sig nogenlunde sikker for hinanden. Og da Mennesker jo ikke af Naturen er nogen særlig fin Bonitet, har man opfundet et System, der hedder Love og som skitse-mæssig markerer de Ting, man ikke saa gerne maa. — Dina har vænnet sig til populær Fremstillingsform, naar hun taler med Johan. — Man maa ikke saa gerne gaa til Middag hos sin Ven og luske hans Sølvservice med sig hjem. Det klæder ikke. Desuden kan han ikke længe blive ved at invitere til Middag, hvis hans Venner altid stjæler hans Service — og de kan ikke komme til Middag hos ham, medmindre han stjæler fra dem igen. — Da dette vilde medføre megen Tidsspilde og maaske ogsaa nogen Misfornøjelse, har man opfundet en gensidig Forsikring, et Forbund der er gaaet ind paa at lade hver have sine Ejendele i Fred, det kaldes et Samfund, og den som bryder det, karakteriserer sig selv som en daarlig Person, der ikke er værdig til at være med i Selskabet. Vel, Johan — altsaa — naar Susanne og du og jeg hører til dette gensidigt forsikrede Selskab, hvor vi er gaaet ind

paa, hver for sin egen Skyld, ikke at bestjæle hinanden, saa beviser Susanne, at hun er af daarlig Bonitet, naar hun alligevel stjæler, ikke mine Sølvskeer, for dem har jeg ingen af, men dig som jeg har og som jeg betragter som en større Værdi end Sølvskeer — gør du ikke selv det?

Jamen. Susanne har ikke stjaalet, siger Dufour, det var mig, der hængte over hende, til hun gav efter.

Vel, siger Dina, uforstyrrelig smilende, sæt Sølvskeerne falder ned i hendes Lomme, og hun opdager dem der, vil hun da ikke straks tænke — hvis hun duer altsaa. — Ih, det er jo Dinas Ejendom, hvad skal jeg dog med dem! Sikke dog no'en elendige Skeer, at de løber efter mig! Hvad har jeg gjort, at de har Ret til at tro, jeg er en Tyv, der vil tage dem med mig hjem? Jeg vil straks sige til min Ven, Dina, pas godt paa dit Eje, det har en Tilbøjelighed til at rende væk, det har saamæn ogsaa fornærmet mig med at mænge sig ind paa mine Lommer! Men jeg hører til det Selskab, der ikke stjæler, hverken Sølvskeer eller noget andet og selv kræver, at mit er mit.

Jeg har aldrig vidst, jeg var en Sølvske, siger Dufour og ler.

Det kan ogsaa godt være, du kun er Plet, siger Dina og ler ogsaa, fordi han kaster sig over hende og munker hende.

Jeg er forresten ikke helt Idiot, siger han saa, du kan godt tale til mig, som om jeg er konfirmeret.

Der gaar Ting i Leje imellem dem som var før, deres Æmhed gaar over i en heftigere Form paany.

Dina er gaaet ind paa — hun ved ikke, om det er Suggestion eller ej — at hun vil tage mod Susanne — for hendes Rygtes Skyld — og for at de kan „afvikle“ langsomt og „Venskabet“ stille kan glide ud uden Panik. Til Gengæld har hun begges Æresord paa, at de ikke under nogen Form sjæler erotisk bag hendes Ryg, Dina forlanger at skaanes for mere Løgn og mere Bedrageri!

Naar hun er til at tale med, har hun Krav paa at slippe for Gemenhed.

Og de maa ikke gøre hinanden Fortræd, Dina og Johan! De har haft saa meget fint og godt sammen, saa megen Lykke og saa megen Udvikling, at de maa kunne komme udenom det Proletarskær at se deres Samliv forsimplet gennem onde Ord.

Og de maa ikke gaa fra hinanden, før de begge kan taale det.

Det sidste synes for Johan Dufour det væsentligste! Han klynger sig til det! de maa ikke forlade hinanden, før de begge kan taale det.

Med det Løfte — og han ved, Dina bryder aldrig et Løfte — har han ligesom garderet sig.

Det er ganske klare Aftaler.

Og alligevel er Dina tung og ængstelig i sit Sind, naar hun ser frem mod København!

Hvis de kunde rejse bort — et Aar eller to — eller bosætte sig en Tid i Jylland, udenfor Susannes Indflydelse, saa ved hun nu, at Johan Dufour *kan* frigøres for sin Bakterie i Karakteren.

De kører over Heder og Klit bort fra Havet, der ser efter dem, saa langt det kan øjne, de var de sidste to smaa Mennesker, det havde at lege med.

DINAS SJÆL KRÆNGEDE OVER.

DINA og Johan Dufour kom hjem. Samme Aften tog han „med Dinas Billigelse“ ud for at tale med Susanne i Charlottenlund, hvor hun endnu laa paa Landet.

Dina vidste det først, da han var taget af Sted, at hendes Vilje havde sagt ja til noget, hendes Følelse med Hænder og Fødder nægtede.

Og Scenerne mellem Johan Dufour og hans Hustru blev talrige og kom efter hinanden saa tæt som Blodspor i Sneen.

Dufours Tænder, der Somren igennem havde været ved udmærket Helbred, taalte ikke det mildere Klima i København, de begyndte straks at skrante.

Og Susanne var en ivrig Tandlæge i sit Kald og gav ham „Tid“ daglig; hun skrev hans Navn med en fin lille Pen i sin Notebog, hvor der stod saa megen anden „Tid“.

Johan Dufours Staffeli staar indpakket endnu, og det Store paa Hjul staar støvet i Krogen.

De har været paa deres første Visit hos Susanne — og naar Dina rører hendes Haand, har hun en Følelse, som om alle Hudens Porer kniber sig som Munde sammen, ikke et Atom levende Liv af Dinas kender eller vil til Døden kende et Atom Susanne Beck.

Men hun taler venligt og glad til Susanne og den gamle Frue; for hun vil. Hun holder sin Del af Aftalen.

Intet Menneske kan se, at der er Bjerge af Væmmelse, Himmeldyb af Foragt, der skiller hende fra hendes tidligere „Veninde“, hendes Mands Vilje har paatvunget hende.

Alene faar Dufour sin Tand vatteret, han sænker sit Blik bundløst i Susannes og spørger vibrerende og skyldfølt, om *hvordan* hun har det.

Men Susanne har det saa godt — hun skruer virksomt Stolen op, lægger forretningsmæssigt hans Hoved til sit Kittelbryst og pilker rundt mellem Tænderne. — Jo, hun har det saa godt nu, for hun er i Sommer kommet Schnell saa nær, som de aldrig har været, og han er saa sød. — Og Susanne er saa glad, Dina og Johan er blevet saa gode Venner — for hun *har* jo været saa bange — paa Dufours Vegne, at han ikke trods al god Vilje kunde gennemføre — han med hans Erotik — skal han købe paa Gaderne, kan det ligesaa godt ende med, han bliver fortrukken og sidder paa Knejper og forfalder. — Men saa god som han er, tror hun godt, han kan ofre sit Liv for Dina; der er ikke mange Mænd, der vilde gøre ham det efter

Da han er færdig og rejser sig, siger han bønfoldende: Saa kommer jeg i Morgen, ikke?

Jeg véd skam ikke, — hun samler ferm sine Ting sammen, — mener du, at jeg kan komme hos jer? — for ellers tror jeg, du kommer til at blive borte — jeg har jo ikke andet end mit Rygte, véd du, tager du ogsaa det fra mig, saa

Johan Dufour vil lade sig halshugge, før han vil opgive at se Susanne i Dinas Hjem.

Du kan ikke komme hjem i Aften? spørger han.

Nej Tak, siger hun blidt, jeg skal til Schnells.

Du er ikke vred paa mig, vel? spørger han forsagt og tager hendes Haand.

Nej, kæreste Johan. —

Hun ser sødt paa ham, med det Blik, noget i ham tørster efter! Uvilkaarlig griber han efter hende — men nu er hun jo kommet Schnell saa nær

— — —
 Paa deres Vej hjemad refererer han, og Dina smiler
 bittert.

Et Intermezzo for hende — en Ruin for mig.
 Dufour er skummel.

Jeg sagde det for at glæde dig, siger han stødt.
 I sin Arbejdsstue ser Dina sig om.

Jeg havde tænkt mig, du havde Takt nok til selv at
 rense min Stue for alle de Billeder af Susanne, du har
 strøet over den.

Dufour ser sig om.

Jamen, siger han, Folk kan jo tænke noget, hvis . . .
 Dina stirrer paa ham.

Men mig?!

Det forstaar han ikke.

Men den luende Obstruktion i Dinas Øjne og hendes
 Forlyden med, hvad hun har i Sinde at skrive under dem
 alle, faar ham et Par Dage efter til at flytte dem bort —
 baade Portrættet, Profilen i Gibs og den lille, lyserøde,
 rundvommede Dukke paa Dinas Bord.

Men jeg vil sige dig, havde du gjort det, var jeg gaaet
 med det samme.

Han ser i Dinas løftede og stive Blik, at hun angrer,
 hun ikke gjorde det, og han skynder sig at tage hende i
 Armene og kysse hende og være saa fortvivlet

Med flyvende Faner er de brudt op fra deres, trods
 alt, saa skønne Sommer ved Havet, for at slaa Lejr paa
 en Vulkan!

— — —
 Dufour telefonerer som en Gal for bag Dinas Ryg at
 svejse Susanne ind i ethvert Arrangement; hans Hjerne
 sladrer, og Dina ser det, i lyse Flammer ramler de sammen.

Det kan ikke nytte, siger hun, at du lusker og tvinger
 med din Tanke, for jeg vil ikke. Du kan sige, naar du
 ønsker at se hende, men jeg vil ikke se dig fornedret
 med Løgn og Lumskeri. Prøv ikke paa det, for jeg tager
 haardt hver eneste Gang, du gør det.

Og naturligvis svarer Dufour med at rase op mod

Dina, fordi han er bange for hende! Hun er det eneste Menneske i Verden, han er bange for! Og han bryder sig ikke mere om at male, og det er hendes Skyld — og Øjeblikket efter bønfalder han hende under Taarer og Kys om at lade det være usagt, hun kan jo ikke gøre for, han intet Talent har.

Fordi Bølgerne bryder over Skæret, de netop vilde undgaa: onde Ord, tager Dufour til Helsingør for at male Kronborg. Der er et lille, blankt Fyrværkeri i Dinas Øjne, da *han* rejser, og hun bliver hjemme . . . Et Par Dage kun, saa er han tilbage igen, og han ser ud, som om han sejler med sig selv som Lig i Lasten — for han har malet og malet, fortæller han Dina, men han staar og véd ingenting, og han udsveder Erotik, saa Vandet driver af ham, og han maa tørre og tørre sig i Ansigtet, til han bliver ildrød.

Og denne Hjørnetand. —

Han kommer i Tanker om, at Susanne har givet ham „Tid“ i Dag, og borte er han.

De har ikke været en Maaned i København, før han har saaret Dina som Kvinde med en Plumshed, der faar hende til at adskille deres Sovekamre — for Dina „virker jo ikke ligefrem elektricerende“ paa hans Erotik, fortæller han, og han kan naturligvis opofre sit Liv for . . . men det kan ligesaa godt ende med, han bliver fordrukken og sidder paa Knejer, hvis han ikke . . .

Det er slet ikke, fordi han vil krænke Dina; han taber blot momentvis ud af sin Hukommelse, at hun er et Menneske. Afvekslende hader han hende, fordi hun staar hans Ønsker i Vejen, afvekslende kan han aldrig undvære hende!

Og Dina, der stirrer paa ham som paa et Fænomen, der delvis væmmer, delvis vækker hendes Medynk, og som hun, afmægtig under hans Vilje til ikke at ville slippe, ikke kan komme bort fra — for Dufour vil ikke slippe hende — det dæmrrer for hende, at det delvis er af Angst for sit Udkomme.

Aftalen er brudt, hver Dag gaar han til Susanne, og

Dina kan sige sig selv, det er ikke uden nogen Art Opmuntring, Johan svimler og faar røde Pletter paa Kinderne. Hun gør intet Forsøg paa at følge hans Veje, det er haabløst, hun véd, han er fuldkommen uvederhæftig nu. Der findes ingen Løgn saa dundrende, at han gaar af Vejen for den, hvis den kan føre ham til Susanne, der findes intet Forræderi, ingen Lumpenhed, han ikke paa paa Hovedet fuldbyrder!

I enkelte lyse Øjeblikke er han slaaet af sin bundløse Demoralisation, men næsten i samme Nu trækker Besættelsen atter Sløret for hans normale Begreb, og han beder Dina hjælpe ham med at faa Susanne til Elskerinde igen, for naar Dina lukker sit Sovekammer af, har hun jo ingen Ret til . . . og dybt forurettet bebrejder han Dina, at hun ikke gik ind paa den Ordning straks, før de rejste, nu er Susanne helt gaaet over til Schnell . . .

Der kommer og gaar smaa, blaa Lyn i Dinas Øjne, der følger ham, og Johan Dufour kan føle dem. Der er vedblivende imellem dem denne frygtelige Hjernens Samstemthed, der trodser alt! Hun véd, naar han lyver, og han véd, hendes onde Instinkter er vaagne, og han er bange. Han lader sig rulle ned foran hende og ligger paa Maven paa Tæppet opløst i Hulken — saa løfter Dina sin Kjole og træder over ham, højt, for ikke at røre ham; Modbydeligheden, der præger hendes Bevægelse, er saa formidabel, at Dufour ser den med Nakken og kommer til sig selv.

Hun føler sig saa forfærdelig degraderet, siden han har grædt og fremtvunget, at Susanne paany kommer og gaar i Huset; Dina dækker hende overfor Verden, og Dina selv staar Fadder til hans Forsøg paa at komme i Forhold til hende paany. —

Men hun begynder at smile — og causere selv over deres skyhøje Ægteskab; og de smaa, blaa Flammer hopper i hendes Øjne — hun har Lyst til en lille privat Sammenkomst med Susanne en Gang ved Lejlighed.

Men det vil Susanne ikke saa gerne — endnu — hun er saa oprevet, fortæller Dufour, og Dina betror ham i

forstandige Ord, som om han er et andet normalt Menneske, at hendes Følelse og hendes Forstand kæmper. Min Følelse vil ikke slippe dig, siger hun, men min Forstand vil, den siger mig dagligt, at du intet er for mig mere, jeg vilde paa mange Maader faa det bedre, jeg vilde kun have mig selv at forsørge — der er intet, jeg mere respekterer i dig, min Forstand har udskilt sig.

Det er saa grov en Effekt, at han kan forstaa den, han staar længe og luder

— — —
Rovdyret i Dina ligger paa Spring.

Aa, men hun er saa venlig.

Hun og Dufour og Susanne sidder i en af de lange Boggievogne, det er Søndag, den er fyldt som en Aale-ruse. De skal til Hørsholm til Susannes gifte Søster.

Dina sidder alene.

Vis à vis hinanden sidder Susanne og Dufour, og mens de ikke tror, Dina kan se dem for den Pølle af Mennesker, der staar i Gangen, sænker Susanne sit dybe, lange opmuntrende Blik og et lille indviet Smil i Dufours — og som bidt fra Siden drejer hun Hovedet og møder under en Albue Dinas Øjne! Vidtløftig skuer Susanne udover det yndige Sjælland, hun har næsten slet ikke sjælet med sin Venindes Ægtefælle, Herregud, naar han sidder ligeoverfor hende, kan hun ligefrem jo ikke undgaa

Der er ikke nogen let og uskyldig Stemning i det Hørsholmske Hjem — indtil Dina, oh, det er jo sket saa ofte, i et Sideværelse har en lille privat Sludder med sin Veninde, Susanne.

Og har Dina et eneste Øjeblik troet, Susanne paa To-mandshaand „holder saa meget af hende“ eller finder, det „er saa Synd for Dina“, saa forbløffes hun saa meget stærkere over den viljefaste Demaskering, der øjeblikkelig møder hende. Foran sig har hun en koldsindig, maalt-bevidst Tyv, der har taget alt hendes, og som agter at beholde det.

Vidste du ikke, hvad Johan var for mig? At hele min Tilværelse hvilede paa ham?

Til det siger Susanne intet.

Og kaldte du dig ikke i Tide og Utide min Ven og Søster og yndede til Overflod at tage dig af alt mit, naar jeg var borte?

Hun siger stadig ingenting, aimable og rolig sidder hun i sin erotiske Sikkerhed, denne Tête à tête keder hende let, et Kliniksmil gaar en enkelt Gang hen over hendes Mund, og Lyset fra Vinduet spejler hvide Pletter i hendes Lorgnetglas. Her er ingen pibrende Taare over hvor „forfærdelig ondt det gør hende“, det er ikke nogen Mand, nun har overfor sig, det lille Puslespil med Hjerter er ikke nødvendigt.

Endelig falder hun ind og siger:

Johan har fortalt mig, at han har elsket mig saa længe, han kan huske.

Desværre er Johan blevet en Løgner, hans første Indtryk, da han saa dig, var, at du var vulgær.

Susanne trækker paa Skulderen.

Han har fortalt mig, at han aldrig har brudt sig om dig.

Dina tier under denne aimable Brutalitet, og Susanne fortsætter; hun drejer ind paa Dinas og Dufours intimeste Samliv med et kritisk Kendskab, en Vurderen, der lammer Dina; hendes Tanker standser overfor det utrolige, at en Mand kan udlevere sit og sin Hustrus Privatliv til sin Elskerinde, mens hun i fire Maaneder for hele Verden har skjult hans Skam.

Hvad har du tænkt dig, dette skal føre til, siger hun, vigende bort fra et Emne, hun ikke kan diskutere med nogen overhovedet — Johan kommer paa Ladegaarden, hvis han bliver ved med daglig at løbe hos dig?

Det véd jeg ikke — Susanne luller med Hovedet — han kommer saamæn ogsaa paa Ladegaarden, hvis han ikke maa komme til mig! Hun behersker sig ikke helt mere, en lys Triumf smiler i hendes Blik, forbi Dina, ud i Haven, hvor Johan travler mellem visne Blade, urolig som en Hyrde, hvis eneste Lam er i Fare.

Dina har ogsaa set ham — og hun ser stift paa sin Fjende.

Har Johan ogsaa fortalt dig, at jeg er blevet ond?

Næ, siger Susanne — bestandig aimable.

Saa er det bedst, du faar det at vide. Du har gjort Johan til en Immoralist, en Stakket — og vil du ikke slippe ham, slipper jeg min onde Vilje løs over dig.

Der gaar et Sus af Angstens Vinge henover dette kolde, blege, feminine Dyrs Ansigt, saa skynder hun sig for ikke at tabe Têten.

Ja, den frygter jeg ikke.

Det er heller ikke derfor, jeg siger det — Dina rejser sig — jeg siger det for min egen Skyld, min onde Vilje har været ude før og ikke uden Resultat.

Susanne rejser sig ogsaa.

Hvad vil du da gøre mig?

Det skal jeg sige dig den Dag, jeg har knust dig, for det vil jeg gøre.

Som to Dæmoner staar de overfor hinanden — lige stærke — lige hensynsløse — saa planter Dina sine Øjne tæt op foran Susannes, og de Øjne faar Susanne til at dukke sig og begynde at græde. —

Dinas Sjæl vendte Helvedesiden ud.

DINAS SJÆL VENDTE HELVEDESIDEN UD

DUFOUR har fundet en tom Kupé — trods Dinas Protester, for de tre er ikke ved det Sind, at det er raadeligt at være alene — men Toget fløjter, paa Hovedet ramler de ind, Dina i Kupeens fjerneste Hjørne, Dufour og Susanne hver i sit, vis-à-vis.

Med Dufour overfor sig finder Susanne sit Mod igen, de ser paa hinanden, deres Øjne er et Forbund.

Det var dog S til hyggelig Udflugt! hvæser Dufour — over mod Dina — hvad er egentlig din Mening?

Hvis du siger et eneste Ord, gaar jeg ud.

Hun har grebet sit Hækletøj, det ryster mellem hendes Hænder som i Jordskælv, men det giver Afløb. Toget holder endnu. De to sidder bristefærdige for at kaste sig over hende — et Stykke af den store Tragedie er spærret inde i en Baas af Træ og bæres fra et Sted til et andet, Livet er fuldt af Komik. En Mand og hans Elskerinde er ved at rive Hovedet af hans Hustru, fordi hun ikke synes om, at de bedriver Elskov med hinanden i hendes Soverum — det er nu engang noget, Hustruer ikke kan lide, hvis saa Skylden er.

Men nu gaar Toget, Dina kan ikke slippe bort, og i Ly af sin Elsker og Beskytter folder Susane sig ud.

Vil du ikke sige mig, hvad jeg har gjort dig i Dag.
Dina hækler.

Vil du ikke svare? siger Dufour skolemestrøst.

Jeg vil være i Fred, hækler Dina.

Og paa faa Minutter hvirvler Kupeen fuld af Ordenes groveste Effekter, flere Snese pragtfulde Hunkatte river og hvæser om hinanden, en eneste Hankat søger at kaste sig imellem og rives med. — Men i hvert Fald, en Kendsgerning er urokkelig, Johan Dufour er tro paa sin Elskerindes Parti, han trøster, beroliger, opflammer hende — som det ogsaa er fra hende, Indledningen kommer; hun siger over mod Dufour:

Dina vil altsaa ødelægge mig, hvis jeg ikke vil smide dig ud af Huset.

Og da hun har faaet hans stumme Forargelse over denne grundløse og uretfærdige Ondskab, vender hun sig til Dina igen.

Jeg har ingenting at bebrejde mig, jeg har holdt vores Aftale, som vi blev enige om.

Nej, siger Dina, du har givet Johan „Tid“ hver Dag. Saa henvend dig til ham.

Nej, jeg adresserer det, hvorhen det skal adresseres. For jeg véd, du lyver. Har du glemt, hvor du i Foraaret med Øjnene fulde af Taarer tilsvor mig din Kærlighed til Schnell for at dække over, at du stod i Forhold ogsaa til min Mand.

Men nu kniber det for Susanne, hun griber et nemt, men utaknemligt Vaaben.

Det er Løgn!

Og Dina siger flammende: Det er sandt.

Det er Løgn!

Det er sandt.

Midt imellem dem, oprejst, staar Johan Dufour, tyssende, forskræmt, som en Mand altid er forskræmt, naar Kvinder skændes.

Jeg véd det fra Johan selv, siger Dina, og det gør et Øjeblik Susanne magtesløs, hun skifter Vaaben — ikke noget bedre — og hikker.

Det er det gemeneste — gemeneste! —

Og det siger du, som har to Elskere samtidig! glammer Dina.

Det maa være i total Forfjamskelse, Susanne nu svarer:
Ja, det regner jeg ikke.

Og Dina snapper hende.

Nej, jeg vil gerne tro, *det* regner *du* ikke!

Saa taber Susanne helt Balancen, hun raaber meningsløst flere Gange i Træk, som en Unge fra Gaden:

Hold Kæft — Hold Kæft — — — —

Dufour udbreder Armene beskyttende over sin Elskede, maaske ogsaa for at standse Ordstrømmens mindre pyntelige Former, og nu begynder *han* — han trøster, beroliger —

Bryd dig ikke om, hvad hun siger, Susanne, hun er saa ond, hun er saa ond, for hun vil ha', jeg skal elske hende, hun vil med Djævlens Vold og Magt ha', jeg skal elske hende!

Det lammer virkelig Dina, og inden hun endnu sanser, er Susanne kommet til Kræfter, i forbitret Forurettigelse begynder hun ved Begyndelsen:

Hvorfor overfalder du mig?

Dina hækler igen.

Hvorfor vil du ikke ha', jeg maa gaa til Susanne? spørger Dufour forundret og forurettet, som om Dina modsætter sig, at han køber sine Cigarer i den Kiosk, hvor han netop har Lyst til at købe dem.

Fordi du kommer paa Ladegaarden.

Men nu vaagner Dufours mandige Stolthed, han siger haanlig:

Aa, du skal ikke være bange, den Smule Føde og Klæder, du skal have, skal du nok faa.

Saa ser Dina op fra sit Hækletøj — og hendes Finfølelse med Penge lukker hendes Mund, igennem en taaget Undren konstaterer hun paany, at Johan Dufour er gal.

Nye Mennesker fylder Kupeen — i Hellerup staar Dufour ud, han vil gaa hjem, formodentlig fordi han er ved at sprænges af uforløst Ondskab. Han tager en smeltende Afsked med sin Elskerinde Udenfor Kupédøren lægger han sin Haand paa hendes bløde Klinikhaand, et

ømt Tryk, der beder undskylde, at Livet imellem Stunder er tungt for den forstaaende Kvinde, og Toget gaar.

Ad Alleen gaar Johan og Dina hjem i Efteraarets vaade, sørgmodige Mørke.

Dufour fraader som et hedt Strygejern under en Vandpost. Han hamrer med sin Stok — en Stok med Sølvhoved, han har faaet af Dina — i den asfalterede Promenade, han svulmer i Ansigtet som en Faaresyg og klemmer hendes Arm blaa og grøn, mens han hvæser — hvæser:

Du piner mig — du piner mig, Tomme for Tomme.

Dina staar ogsaa — hun staar og gaar ganske som han — hun er kold som Mekanik — logisk og ligetil — hun har hæklet sig til Ro.

Du har aldrig set mig hidsig, fraader han og ramler med Stokken — men nu skal du faa det at se, du skal faa noget helt andet at se af mig, du kender mig ikke.

Vil du slaa?

Hendes svale Ro plager ham, fordi han ikke kan eksplodere, han kan ikke gøre mere Spektakel, end han gør, han kan ikke hvæse værre, han kan ikke finde paa ondere Ting at sige, og slaa hende tør han ikke.

Du tror, jeg er Idiot, hvæser han og gaar, fordi det jo er det eneste, han kan gøre — og som hans lidenskabsløse Skygge gaar hun ogsaa.

Hvad vil du med saadan en Idiot! skriger han saa højt han kan.

Ingenting. Jeg venter blot paa, du skal gaa.

Han standser, og han slaar igen med Stokken, saa det skramler i den stille, vaade Nat under alle de ludende Kroner.

Jeg har set en hel ny Side af dig, raaber han støjende, jeg vidste ikke, du var simpel.

Undskyld, siger Dina og gaar med støtte Skridt paa Asfaltstien, men det var ikke mig, der delikaterede Samtalen med det nydelige Ord: Hold Kæft! det maa du adressere der hen, hvor det kom fra.

Du har aldrig set mig hidsig, larmer han igen abnormt med Stokken, og Dina ser flygtig til Siden.

Næ, det er en helt ny Side af dig, jeg ser.

Paa Højdepunktet af sin kogende Paroxysme slaar han hvert Ord fast i Asfalten.

Du har *aldrig* — han slaar det fast — gjort noget for at forstaa mig — han slaar ogsaa *forstaa* fast — du har aldrig gjort *noget* for at hjælpe mig! Nu i denne Tid, hvor jeg har haft det svært, har du prøvet et eneste Sekund paa at sætte dig ind i . . . han hamrer Resten af Meningen, som han ikke kan finde Ord for, ned i den klagløse Asfalt.

Hvis du kan tie stille et Minut, siger Dina monotont, saa maa jeg maaske minde dig om, at jeg i 4 Maaneder har gjort intet andet end sætte mig ind i *dine* Følelser, forstaa din Erotik, finde den mildeste Form for *dig* at komme i Ro! Jeg nægtede dig ikke at se Susanne igen, fordi du saa gerne vilde, det andre krænkede Hustruer vilde have gjort.

Han tier og gaar, pustende som en ung Gris i sin Sti, det dæmmer i hans tilintetgjorte Hukommelse, at der er noget om det, Dina siger. Men hans Paroxysme er ikke brændt ud endnu.

Aa, jeg skulde være rendt fra dig for længe siden.

Jamen saa kan du jo gøre det nu.

Han stønner!

Aa, du piner mig — for du véd godt, jeg kan ikke.

Hvad kan du ikke?

Gaa!

Hvorfor ikke?

Der er stille et Øjeblik, saa siger han, som taler han ud af sit Inderstes Diktat:

Fordi jeg holder af dig.

Da lægger Dina sin Nakke tilbage og ler — en Latter, som Gud hører, for der mangler ingen Tone af menneskelig Smerte i den.

Nej, siger hun, kan du raabe til din Elskerinde i min

Nærværelse: „hun vil jeg skal elske hende, hun vil med Djævlens Vold og Magt, jeg skal elske hende“, saa er jeg saa forhaanet

Dufour standser hende i et Skrig af Forbitrelse — med en fjern Klang af Klage og Skam.

Du vil altid staa retfærdig, naar jeg i Heftighed har sagt noget uoverlagt! du vil herske! du vil ha' Magten!

Prøv paa at faa en ganske lille Rude i din Egoismes grænseløs tykke Mur og se, om du kan faa Øje paa, hvad jeg har lidt! — Dina gaar med løftet Hoved og faste Skridt igennem Flagermusemørket.

Dufour kommer efter, og hans Hjerne er som et urede Garnnøgle.

Dina og Fru Rachel Schnell sidder overfor hinanden i Atelieret, Fru Schnell en liljeren, smagfuld Statuette, Dina indfalden og tynd som en Backfisch nu.

De kan forstaa, jeg er spændt — De telefonerede — jeg maatte straks! — Endnu sidder den nervøse Skælven hende i Nerverne, som stammer fra de Aar, hun aldrig vidste sig sikker.

Nu tror jeg, De faar Deres Mand igen, Fru Schnell — endelig.

Det mener De ikke — der er mere Rædsel end Glæde over denne Mulighed; i 10 Aar har hun kæmpet for sit Hjems Ubesmittethed, indtil hun gav op, og nu passer Besmittetheden hende, det passer hende at have Aftagere til hvilken Side hver anden Gang og lade dem gnistre sammen, mens hun i sin kapriciøse Slankhed, uigennemtrængelig og sleben som Krystal gouterer deres Lidelser.

Susanne har faaet en anden, siger Dina.

En anden! Skyheden er endnu i Fru Schnells Blik; hun aner, det er horrible Ting, for det er alt, hvad der staar i Forbindelse med Susanne Becks underjordiske Liv; det, det gælder om, er kun, om det paany berører hende, om hun skal paa Brædderne igen og spille op mod sin Fjende.

Det er *min* Mand!

Det er umuligt — hun —

Dinas forgræmmede Træk bevidner det umulige, saa siger Fru Schnell blot:

Deres Veninde!

Tankefuld ser Fru Schnell ned for sig. — Hun sjæler for Øjeblikket med min Mand som aldrig før, siger hun, og saa er hun dydsiret: „Min Moder passer saadan paa, jeg kommer tidlig hjem“ — Jeg kan forstaa, der maa megen Blufærdighed og mange Ord til at dække over, hvad hun nu har for.

Hvordan fik De det at vide?

Jeg spurgte.

At De turde! siger Fru Schnell — gribe ind i det!

Dina forstaaer hende ikke, men hun aner en Livets bundløse Uvederheftighed, hun aldrig i sin Landlighed har drømt om, et Menneskenes Puslespil med at lade som de ikke tror, hvad de tror, og ikke véd, hvad de véd, for ud fra uanede Standpunkter at føre de dræbende Hug mod hinanden. Et ærligt Ord, et Greb i Tingenes Bringe er en skæbnesvanger Blottelse, Snigmord for Snigmord er de lige Kræfter.

Kan De huske Kallehave, siger Dina, fra den Tid er det begyndt.

Fru Schnell nikker.

Da hun var for blufærdig til at gaa i Vandet, ja — men have alle vore Mænd paa Rad . . . hun ser paa Dinas ludende, ligesom saa forbaarne Skuldre.

Hvor jeg synes, det er Synd — naar nu endelig en Gang noget er rigtig smukt! — Der er dog Mænd nok, som før har været paa Svinestierne! Men jeg tror, hun har særlig Sans netop for de reneste.

Ja, for de er de naiveste, siger Dina bittert.

Og deres Hustruer lettest at bedrage, følger Fru Schnell erfarent til.

Forresten — Dina bøjer sig, for at Fru Schnell ikke skal se hendes Taarer — saa har hun intet levnet mig,

mit Ægteskab var Bedrag lige fra Begyndelsen, Johan har aldrig elsket mig

Naa, den ogsaa, siger Fru Schnell, som ikke har flere Taarer at græde — jeg fik den for 10 Aar siden! Saa har De nok ogsaa ødelagt Deres Mands Liv? — jeg kan tænke det! — og De har aldrig forstaaet ham — og Susanne holder saa meget af Dem — — — Han har vel ikke anbefalet Dem at tage en Elsker, det gjorde Harry? Ogsaa det —

Fru Schnell sukker dybt.

Skal De nu kæmpe i 10 Aar?

Nej, siger Dina.

Jeg kan heller ikke tro det — for Deres Mand er jo ikke dum.

Aa, det har vist ikke noget med det at gøre — Johan véd bogstavelig talt ikke, hvad han gør, han lover paa Æresord og bryder og glemmer.

Jeg kender det — der flyder Lig af Karakterer i hendes Kølvand — hendes Ofre og hendes Ofres Ofre! — Fru Schnell taler soigneret, med den Korrekthed, som kommer, naar nogen har set Lastens Spøgelse igennem lige til Rygmarven. — Susanne Beck idiotiserer Mænd og desillusionerer Kvinder, hun er det Smitstof, Samfundet skylder sin Opløsning, siger hun filosoferende.

Hun ser forskende paa Dina, sørgelig sikker paa, at Smitten før eller senere vil naa hende ogsaa. — Saa siger hun hjerteligt, med en instinktiv Hustru-Solidaritet, der forbinder dem:

Raad over mig, Fru Dufour — de sjæler lige for Øjnene af mig for Tiden, Susanne lægger sig tilbage i Stolen — og ser — et Blik ind i min Mands Øjne — det er et Blik som en pludselig Afklædning — det er mere end det — og min Mand maaber, og hans Fingre famler blinde henad Bordet! — I denne Tid maa han dyrke hende meget, for han er mere end sædvanlig ondskabsfuld imod mig. Hvordan hun bærer sig ad, er mig en Gaade, men hun kan faa Mænd, saa de er en Prøvelse for deres Hustruer!

Dina tænker paa Kupeen og nikker — en Tid ser hun ned, med sin Skospids flytter hun en Perle, der er dryppet fra Fru Rachels Hat, hendes Mund aabner og lukker sig, Dina er ikke endnu vant til at tale privat med andre end Dufour.

Véd De, Fru Schnell, jeg har saadan en Lyst til at skyde hende — ikke saa meget for at faa Bugt med hende, men fordi —

Hun ser ud med et langt, kampklart Blik, hendes hvide Pande lyser.

Jeg har Lyst til at føre min egen Sag, jeg har Lyst til offentlig at forsvare Hustruen overfor Konkubinen. For Hustruen er den svageste. Hun har paa Forhaand Uret. Alene det, at hun er Hustru beviser, at hun er et stygt Menneske, der tager Pladsen op for en anden. Sin Mands Beskyttelse har hun ikke mere, og Tidsaanden, Loven og Litteraturen tager mere og mere Parti for Elskerinden. Hun er sympatetisk alene i Kraft af, at hun er Elskerinde.

Dina Moe! — Fru Schnell lægger sin behandskede Haand over Dinas — véd De, hvad jeg gør? Jeg lader for det første, som om jeg ingenting véd, for saa kan jeg bedst hjælpe Dem! Jeg har tilfældig truffet Dem — i en Sporvogn — og lad saa mig om Resten; jeg skal med Diskretion og Vidtløftighed passiare om Deres fantasifulde Indfald og nye Emner — og jeg skal faa Susanne saa alvorlig bange for sit Liv — det er jo ogsaa saa samfundsnyttigt. — Men slipper hun virkelig for Alvor Deres Mand, saa kommer han hurtigt paa ret Køl igen.

Lad hende saa nøjes med min — der er intet mere at ødelægge.

Fru Schnell har fundet ud af det for alle Parter.

Dina tænker ikke saa nøje over det, hun staar ved Vinduet timevis, hendes Fantasi har taget Magten, i sin Tanke har hun skudt, og hun plaiderer.

Det regner og stormer.

Dagen før har et vildt Sus af Fugleslagsmaal kaldt hende til Ruden, en Sværm af Stære har opdaget Gaar-

dens store Rønnebærtræ og paa en Time var Træet som skuret for hvert eneste rødt Farveatom.

Nu hænger de gulnede Blade forsagte og dingler i Vinden som en Epileptikers Fingre, undertiden dirrer og vibrerer Træet, som staar det ude i en usynlig Strøm, der risler sine glasklare Bølger bort hen om det. Langs Gesimsen, i Ly af Tagrenden, løber Spurvvene som smaa vimse Mus, putter sig ind i Hjørner og fordriver Tiden med at hakke lidt i Kalken. — Stadig lyder dette evige Plask fra Tagrenderne, som har det fattige Kvarter faaet Springvand.

Naar Træet staar stille, fimmrer alligevel Bladene, det ser ud, som om de taler sammen, uden at Dina kan høre Stemmerne, de ryster energisk paa Hovedet, de forsikrer — de er som et ivrigt Auditorium, der diskuterer efter at have tiet for længe til et interessant Foredrag, hvert enkelt lille Blad har sin urokkelige lille Mening — og om en Tid er der ingen tilbage — deres urokkelige lille Mening er gledet bort paa den usynlige Strøm.

Dufour kommer og gaar, urolig som altid, naar Dina tier.

Hun staar med begge Albuerne i den høje Vindueskarm og vender Ryggen til Stuen, hun ryster let under sit lønlige Forsvar.

Er Mord paa et Menneskes Lykke ikke mere end Mord paa Mennesket selv? — Efterhaanden som man opdagede, at Mennesker var svært villige til med Giftstoffer at stjæle hinandens Liv, gjorde man Køb af Gift afhængig af Recept. Nu man har opdaget, at Mennesker er svært villige til at stjæle hinandens Lykke, nu gør man ingenting. — Saa kødædende en Race er Menneskeheden endnu, at den sætter Materien over Aanden! Livet maa ikke berøves En, men Lykken! Oh, hvad er en Lykke! — Det kan man ikke tage og føle paa, man kan ikke ryge det, ikke spise det, ikke drikke det og smaske med Tungen, altsaa er det ikke.

Jeg har skudt min Mands Elskerinde, ja — men har Staten Ret til at blande sig i noget, der er en Privatsag mellem hende og mig? Naar den ikke fandt sig beret-

tiget til at blande sig i Aarsagen, har den da Ret til at blande sig i Virkningen? Jeg har gennem et Drab forsvaret mine vitale Interesser, som er mit Ægteskab, paa dets ideelle Bevarelse har jeg sat mit Liv ind, og da Staten intet gør for at forsvare disse mine Interesser, udover min rørlige Ejendom, der intet er i Sammenligning med mit Ægteskab, saa har Staten ingen Ret til at dømme mig, idet jeg selv forsvarer, efter min Evne og Samvittighed, det Staten har glemt. Jeg forlanger mig selv frikendt ud fra Overbevisningen om min moralske Ret. — Saa stærk er min Overbevisning, at jeg raader andre til at gøre det samme — siden det synes, at Mennesket frygter en Kugle mere end Gud! Indfør Selvtægten, og Lovgivere vil begynde at indse Nødvendigheden af at udvide Loven til flere Ting, end hvad der kan vejes paa Slagtervægt

Dina standser sin ordløse Forsvarstale, Dufour kommer hen ved Siden af hende, lægger Armen hen over hendes Skuldre, tæt sammen som de tusinde Gange før, staar de og ser ud.

Hvad ser du paa, Dina?

Hun viser ham Gesimsen med de musegraa Fugle — i den overfyldte Tagrende falder Draaberne, hver Draabe ser ud som et Næb, der pikker ned i Vandets sitrende Hud

— — —

Ved Morgen staar hun der igen.

Det har tordnet hele Natten, Skibe er drevet ind i Sundet og er gaaede paa Grund, og Sømænd har surret sig fast i Rigningen og Orkanen er forbi. Dina ser paa Rønnen, den ser ud som om, ikke en iskold Orkan, men en natlig Ild er faret over den, Bladenes Fingre har i krympende Smerte grebet om hinanden og er brændt deforme; som Stumper af sammenkrøllet Papir hænger de endnu ved Stilken, i den stille Morgen ser de ud som Lig efter en Brand. — Og da en lille levende Spurv hopper ned paa de gyngende Grene og sidder og kigger

og drejer sin fjedrede Fuglehals, ser den ud som en Opsynsmand paa en Tomt . . .

Det er den erotiske Hamster, der har givet Spinde-siden sit Renommé, tænker Dina. For hendes Skyld maa alle Kvinder bøje deres Hoved for hvert Angreb fra den første den bedste Konfirmand, der ikke véd, hvad han taler om, men altid tiltror sig Ret til at sige Kvinde med Betoning af Foragt — skønt hans Forstand ikke er større, end han faa Aar efter ligger som et karakterligt Vrag i Dybet af hendes Bundgarn.

De kan tælles, de Mænd, som har set igennem hende — Ibsen gjorde det i „Rebekka“, Maupassant i Baronesse Samoris, Hauptmann i Danserinden; for Strindberg var hun hele Kvindekønnet, Weininger brugte 900 Sider for at skildre hende og døde af det.

Og hende tror Samfundet ikke, det behøver at beskytte sig imod —

Dina finder Sorti'en til sin Forsvarstale.

I Aartusinder har Mænd sagt, at Kvinden var en Gaade — en Gaade, som ingen Mand kunde tyde. Og dog dømmer I disse Gaaders indbyrdes Forhold, dømmer hvor I intet véd om disse Gaadefuldes Bevæggrunde.

Lad Kvinder dømme Kvinder — vi forstaar hinanden — vi frygter hinanden — vi lader os aldrig vildlede af hinanden.

Jeg vil dømmes af en Jury af Hustruer.

Dina bringer Johan Dufour Morgenkaffe, han er ikke staaet op endnu. Paa Bakken ligger et Brev.

De kender begge Haandskriften.

Dina vender sig i Døren.

Maa jeg minde dig om, at du har givet dit Æresord paa, at her ikke skal komme Breve fra hende, ikke telefoneres, og at du ikke oftere bruger mit Hjem som Aftrædelsesværelse.

Jeg kan da ikke gøre for . . . febrilsk lægger han Brevet for at læse det i Enrum, og Dina gaar. —

Et Par Timer efter ligger han endnu nede under Dynen og tuder, for han forstaar det ikke. Endnu i Gaar var Susanne saa god imod ham og forsikrede ham, at hun virkelig ikke vilde bryde sit Venskab med ham, fordi et hysterisk Kvindemenneske — nu er Susanne virkelig endelig bleven vred paa Dina — ikke synes om det. Og hvis han var fri og kunde gifte sig med hende, er der ingen, hun elsker saa højt . . .

Og her staar kort og godt, at hun ikke vil se ham mere.

Hvad er der sket?

Har Dina foretaget sig noget, han ikke véd om? Hvad har hun staaet og tænkt paa i disse Dage, hun ikke har villet sige noget?

Er Susanne bange?

Er det derfor?

Han ligner en forgrædt Backfisch, der har haft sin første Sorg og tror, det er Verdens største, men han kan ikke vise Dina den, for hun er ikke hjemme, og hvor er hun nu og hvad gør hun?

I Helvede, hvad gaar hun og gør!

Han kan forstaa, Susanne er bange, for det er han selv, han véd sig aldrig rolig, naar han ikke véd, hvor Dina er, han har tigget hende om at sige, hvor hun gaar hen, for han kan ikke holde det ud.

Nej, han kan ikke holde det ud.

Han maa have Dina til at love, hun ikke vil gøre Susanne Fortræd — ellers —

Det staar taaget for ham, at det stunder mod Eksplosion igen —

Dina kommer hjem og laver Frokost, de har ingen Pige, for de har næsten ingen Penge, han prøver at være hundsk og arrig, men det er det eneste, der aldrig gaar; paa hans Bemærkning:

Er du bange, jeg render fra dig — det gør jeg ikke saa længe, du opfører dig ordentlig.

Svarer Dina ganske vist ingenting, men gør Frokosten færdig, som hun er begyndt paa, spiser i den uhyggelige Fæstningstavshed, der plager ham, rydder af Bordet og udskiller ham ordløst Time efter Time. Imellem en Kvinde, der tier, og en Kvinde, der ikke vil se ham, føler han sig som ophedet Glas, og han kan ikke springe, og han véd ikke, hvad der foregaar. I Løbet af et Par Dage ligner han en Lilje, der har faaet kogende Vand, og i sin forfærdelige Forpinthed tyer han ind til Dina, som tager imod ham, gynger hans Hoved og hører paa hans Nøds-Udbrud, at han ikke kan holde ud at leve.

Det har jeg ikke kunnet længe, og jeg lever dog, siger hun og kysser hans Tinding, som om han er et ganske lille Barn.

Han begynder at male og bliver igen onskabsfuld — og det er ham en Lidelse til Neglerødderne, at hans Ondskab intet Afløb kan faa, han faar pludselige Blodopstigninger, idet den grønne Divan stiger frem for hans Tanke, og han véd, Susanne elsker ham og intet hellere vil — i Syner af lyslilla Silkebaand, Drømme af Blonder og Kød hopper den grønne Divan som en Kabaret-Danser i Luften foran ham.

Susanne har i tilgivelig Ophidselse sagt, at Dina fik det forkert at vide — ellers havde hun taget Veronalen, og de havde haft Fred.

Fred?

Skal dette her blive ved hele hans Liv, saa — saa vil han ogsaa ønske, Dina havde taget Veronalen.

Hvorfor gør hun det ikke, naar hun siger, hun ikke kan holde ud at leve. — Og naturligvis er det hans Fejl, Dina har engang bedt ham, hvis han opdagede, han ikke elskede hende mere, ganske stille at tage hende af Dage. Det vil være det kærligste, han kan gøre, og hun vil aldrig fra den anden Verden sende ham en eneste bebrejdende Tanke.

Ja, det skulde han have gjort — og om han — nu — Han kan ikke, hvor meget han saa prøver at ville hende til det, faa hende til at love ikke at gøre Susanne For-

træd. Hun ved det nemlig, og hun flyr i Flint, saasnart hun mærker det. —

Men — — — —

Midt i det kaster han sig eksplosivt paa sin Divan i Ateliet, forfærdet fordi noget i ham vil have ham til at ville Dina død — og er han ikke ryggesløs, Dina, som aldrig — men hvorfor vil hun ikke love — og det vil jo være allerbedst for hende selv at være død — — — —

— — — — — Dina véd ikke, hvorfor hun nu ikke kan bære sin Ulykke mere, hun ræsonnerer heller ikke over det, hun kan blot ikke, hun vil til Aarhus og dø der, paa det Hotel, hvor hun har boet, hvor de kender hende og vil lade hende sove, naar hun beder om det. Hun kan ikke komme hurtigt nok af Sted, for Johan plager hende; han kender hendes Beslutning om at tage til Aarhus, han sætter sig ikke imod det, men hun véd ikke om noget rører sig i ham, fordi hun skal bort fra sit Hjem igen. I hvert Fald kan hun ikke holde det ud, hun har bedt ham gaa, men det vil han ikke, han har ingen Ret til at gaa, siger han, saa længe det er Dina en Sorg, i Følge deres Aftale paa Bulbjerg.

Det lyder saa kønt — og saa gaar og gaar og gaar han, render som en hysterisk Kongeløve op og ned ad Gulvet, og saa stønner han! — Han prøver at stønne hende træt. Saa trommer han — med en Haand eller dem begge to — han smaasparker uafsladelig, eller han løfter sin Underkop og trommer ned paa Dugen.

Trommerom, trommerom — har du ikke snart faaet nok? — trommerom, trommerom, kan du høre, hvor jeg har faaet nok — trommerom — vil du ikke snart af Sted? — Trommerom — trom — trom — hvornaar kan jeg komme ned til den grønne Divan? Trom

Ja ja, nu skal du faa din Frihed siger Dina inde i sig selv, og det eneste, hun husker at pakke, er Æsken med sin Veronal, alt, hvad der ellers kommer i Kufferten, kommer der af Vane — — — — —

— — — — I sit Værelse paa Hotellet vaagner hun. Ved Gud, siger hun og tager sig op i Haaret og ser under Haanden, som prøver hun at se igennem noget — det lyder afsindigt, men jeg føler det, som om jeg er sluppet ud af Johans hypnotiske Vilje, der vilde tvinge mig til at dø snarest mulig. — Jeg var saa sær! — Var jeg blevet hjemme sammen med ham en Uge til, saa havde jeg gjort det! Det laa over mig som en Vilje, et Tryk — jeg synes, jeg joges fra alle Sider, stærkere og stærkere, ind i den Krog, Selvmordet. Johan trommede, trommede, trommede, sparkede, klappede med Skeer, vrikkede med Kroppen paa sin Stol, vrikkede med sine Kopper — fra hans hele Krop sang noget ud — noget, som jeg antog for hans Nervøsitet, men nu paa Afstand kan forstaa, var hans Energi, hans Vilje til at ville hende, om det saa skal gaa over min Grav.

Da han fulgte mig til Skibet, og jeg gik og tænkte kun paa et eneste, hvordan jeg skulde ordne mig her, med Stuepigen og mit Værelse, og jeg saa i Tanken mig selv tage Pulver efter Pulver, spurgte han pludselig: Kan du slet ikke tænke dig noget andet? — Vilde han give mig en Udvej? Haabede han i sidste Øjeblik, jeg skulde acceptere et af hans Forslag?

Naar jeg ser tilbage til min sidste Tid i København, saa ser jeg den som en mystisk, underjordisk Kamp imellem Sjæle — Johans Sjæl brød med hele sin Vilje paa for at faa mig til at give op! Da det ikke lykkedes, gjorde den trommerom, trommerom, trom Forsøg paa at ville mig ihjel!

Naar jeg tænker mig ham! — siddende paa en Stol — halvt slængt paa skraa — den ene Haand trommer paa Stoleryggen, den anden paa Stolearmen, Blikket stift stirrende, Foden klapper op og ned — Taa og Hæl — Taa og Hæl — som om han sidder ned og stepper — hans Overkrop løfter sig som en Fugl, der vil lette — og det blev ved, varierende, fra han stod op til han lagde sig. —

Fra alle de enerverende Bevægelser udgik der som et Fluidum af Vilje, der besatte mig! — Trommerom trom — dø, dø, dø — trommerom — naar du ikke vil give Plads — trom, trommerom, trommerom — paa anden Maade, saa dø — dø — dø — trommerom — trom — trom.

Og jeg var besat, jeg maatte dø.

— — —

Saasnart Dina sidder stille, begynder hendes Hoved at mumle. — I et Øjeblik er der inde bag Hovedskallen en Verden for sig, en umaadelig Fabrik, hvor hun kan høre Drivremmene suse, Fløjten fra aabne Ventiler og en Støj som en kogende By — en Summen — en Susen. —

Dina opgiver at forstaa noget mere. — I og for sig vil hun saa forfærdelig gerne dø, der er ingenting, hun saa gerne vil. — Men netop fordi han har givet hende det for, vil hun ikke — kan altsaa forstaa, at noget ubevidst, en hemmelig Livsvilje i hende selv, i Suggestionens Mørke har givet sig i Kast med Usurpatoren, været den Stærkeste og som en dygtig Svømmer baaret hende levende til Livets Strand.

Og der er hun kommet til sig selv.

Det, der oprører hende mest, er egentlig, at Johan og hun spiste med to af deres Venner samme Dag, hun rejste, og hun fik begge de to Mænd til at underskrive sine Ligbrændingspapirer! Johan har siddet og set hende ordne sin Begravelse . . . !

Dina sætter sig ved Hotellets lille forfjamskede Skrivebord — det staar til hendes eget herlige, fire Gange saa store Arbejdsbord som en Køter til en Grand danois — skriver paa Hotellets Papir og lægger i Hotellets Konvolut et Brev til sin Slægt.

Hun gør det ikke for at blotte sin Ægtefælles Skam, hun gør det for, at den skal vide og tage Affære, om Forsøget gentages og muligvis lykkes. —

Langsomt stilner Larmen i hendes Hoved — kun hele Tiden ringer hendes Hjemstavns Kirkeklokker, langt, langt borte, over det store vide Land gaar Tonerne, slynget ud

fra Kirketaarnet, i Gluggen kan hun se Klokken svinge ud og ind, og Tovet slaar Klask, Klask mod den kalkede Mur. Solskinnet ligger ude over Kærene, og der er oktobervaadt og blankt i hendes Faders Have.

Det falder hende ikke ind at flygte fra ham tilbage til sin Slægt — hendes Plads er i hendes Hjem, og dertil agter hun sig, naar hun er kommet til Ro. Men hun kan ikke fatte, at der kan gives Mennesker Lov til at blive saa ubeskrivelig lykkelige, for saa at falde saa frygtelig ned i Fortvivlelse.

Dina ser op fra sit Arbejde, Pennen hviler i hendes Haand; som et spidst, gyldent Fuglenæb holder det sig svævende over Papiret, hvor det pikker Bogstaver frem af den hvide Grund.

Undskyld!

Det er Dufour, der er kommet ind, i Stilhed er naaet frem til den høje, sorte Vindueskarm og trommer paa Ruden.

Dinas Blik er en stum, kort Irettesættelse, og Dufour slipper Ruden, som om den brænder. Hun har frabedt sig Trommeri og alt til det Fag hørende i sin Stue, og har frabedt sig det paa en Maade, der for Eftertiden gør et Blik tilstrækkeligt. — Enten skal Johan paa en Nerve-klinik, eller han skal flytte ud, hvis han ikke kan beherske sig.

Jeg bliver gal af at høre paa det, siger hun, og det er nok, en af os er det.

Hun har faaet en kortfattet Façon paa sit Væsen, der skiftevis faar ham til at føle sig som en Hund, skiftevis bringer ham til Glødepunktet af Raseri. Han kan ikke sjæle Taarer for hende, for det bringer *hende* til Raseri! Hun ligesom holder ham ud i stiv Arm og lader ham sprælle — og Dufour gaar omkring hende, prøver fra alle Sider, om han kan komme indenfor denne Façons Harnisk.

Deres Væsen arbejder som to tunge Motorer op mod hinanden.

Deres Sammenstød er korte, koncentreret onde, to intelligente Menneskers sikre Kaardestød.

Vice-Elsker! siger Dina og ser op og ned ad ham.

Blodet stiger Dufour op i Kinderne.

Du skulde ikke være raa.

Dinas Blik ser ind i hans, det er Sten.

Jeg kan aldrig blive saa raa som den, der tager imod Maleri af den ene Elsker for at forære det til den anden og gøre dem begge lige latterlige.

Det lammer Dufour, for han kan ikke begribe, hvor Dina véd det fra — og det er sandt, han er latterliggjort, og det er det værste af alt, uvilkaarlig sukker han.

Gaa ind og suk hos dig selv!

Johan Dufour véd det ikke, før det er gjort, han har slaet Dina, Mærket sidder rødt paa hendes Kind — han opfatter Forundringen, der gaar over til den koldeste Foragt i hendes Blik samtidig med, at han i dødelig Hjælpe-løshed rusker hende i Haaret for at faa Afløb for sin Forfærdelse. I sin tryglende Bøn om Forladelse tigger han hende om at sige, at han ikke har gjort det — han skal nok gaa, men hun skal sige, han ikke har gjort det.

Da hun gaar ind i sit Sovekammer, følger han efter, med Armen om hendes Skulder, han beder, han tigger, han kysser Isen af hendes Væsen, aa, Dina, jeg er jo ikke tilregnelig, jeg er sindssyg, der er jo Sindssyge i min Familie

Ak, hvor mange Grovheder, sjofle Ting og Vederstyggelighed er ikke forsvaret med en betimelig Sindssyge i Periferien af en Familie.

— — —
Saa rejser du altsaa i Morgen, siger Dina Dagen efter — du maa prøve, om du kan undvære mig. —

Det dæmrer i Dina, at Johan trænger til at være alene, uden hende eller nogen til at sørge for sig, forkæle og varte ham op, han skal leje sig et Værelse og bo en garçon.

Jamen, jeg maa da komme hjem at spise?

Dina smiler.

Nej Johan, det vilde være for komisk.

Jamen det er kun en Prøve? — ikke sandt? — hvis vi ikke kan undvære hinanden . . . ?

Kommer du hjem igen naturligtvis, som Aftalen blev i Bulbjerg.

Stakkels lille Dina, jeg kan ikke forstaa, hvordan det er, jeg er imod dig

Han gaar, som han plejer, efter hende ind i Dinas Arbejdsværelse, og han ligner en nikotinforgiftet Bænkebider, der sidder stille paa en Væg, saa tankefuld ser han ud.

Da Dina en Tid efter gaar forbi ham, trækker han hende ned paa sit Skød — uvilkaarligt, famlende, kærtegner hans Haand hendes Nakke, og han siger, mens han stirrer ned i Tæppet:

Jeg kan ikke komme bort fra, at jeg kan „nuue“ dig! — det er igen et af hans gamle Kærlighedsord, og det kommer med en drømmende Ømhed, som baner det sig Vej fra han allerinderste Væsen. Og Dina sidder stille og faar Taarer i Øjnene — for det er som om hans store Kærlighed, der engang var saa levende og varm, langt inde fra som en Fredløs i dybe Skove, sender hende en bange, resigneret, sorgfuld Hilsen.

Det er dette ene Kærlighedsudtryk, der gør, at Dina Moe tilgiver. Hendes Hjerter bliver saa uendelig blødt og bedrøvet — for hvad véd hun, om han dybt i en Besættelses Mørke har kæmpet mod Usurpatoren i sig — og tabt.

Og tankefulde og stille sidder de med deres Hoveder ind til hinanden, med deres Arme omkring hinanden, med deres forslaaede Hjerter tættere sammen, end de har været længe.

Johan Dufour kommer alligevel hver Dag, for der er altid et eller andet, han skal bruge — fra sit Atelier. Saa spiser han, mens han nu alligevel er der, Dina vil

gerne gøre det godt for ham, for hun kan ikke lade være, en aargammel Vane, der forøvrigt falder sammen med hendes Natur.

Dufour lukker sig selv ind, for han har beholdt Nøglen — der er ikke gaaet ret mange Dage, før han er det meste af Tiden hjemme; det Rum, han har faaet, er et lille, koldt, uhyggeligt Pigekammer, og naar han ikke er der alligevel, er det jo blot at kaste Penge ud af Vinduet.

8 Dage efter flyttede han hjem.

Han vidste det godt, han kunde ikke undvære Dina.

Helt klar over, hvor lidt eller meget, han kan undvære hende, véd Dina ikke, men hun aner, hun faar det usagt fra hans Hjerne, at Susanne har afvist ham! — Spændt i Frygtens Klo kan Susanne beherske den ene af sine Kærligheder.

Og med Undren ser Dina, at Stormen lægger sig — endelig.

DET er det med Maleriet, der har gjort det.
Er han en Nar?

Han vidste godt, Maleriet var bestemt til Schnells Fødselsdag, og det fylder ham med ubestemmeligt Mishag nu, baade at han vidste det, og at der er dem, der ler af det.

Han hader at gaa som en latterlig Person.

Det gør ham usikker.

Han har forsøgt at faa Dina til at forstaa men Dina gaar i sit knappe Harnisk endnu. Du er som Schnell, siger hun, din Hjerne er skørnet af Brynde, Fru Schnell har i 10 Aar talt til en arabisk Mur, Muren er Uvederheftighed, Uordholdenhed, Upaalidelighed. Den Mur vil jeg ikke tale andre 10 Aar til. Saa længe du ikke har Ære, Kultur, Dannelse, Respekt for den gode Familie, du er kommet af, alt det, der før var din Stolthed, regner jeg dig for abnorm, og saa længe, du er abnorm, kan jeg ikke tale med dig.

Han maa altsaa alene.

Det svider ham som en Pisk, at han som Vice-Elsker — det giftige Ord, der som en Buldog i Kamp med en Okse har bidt sig saa fast, at han ikke kan ryste det af sig — er gaaet Susanne til Haande, blind og misbrugt i hendes Ledebaand. Uden Tvivl har Dina sin Viden fra Fru Rachel Schnell, dette onde Menneske, der ingen Lejlighed forsømmer, hvor hun kan pille Skorpen af Sussannes Muldvarpegange og vise de smaa Aadsler, hun leger med.

— — —

Der kommer efterhaanden flere Ting tilbage, han ikke synes om at se paa.

Han kan ikke lide at se paa sin Forgænger og Kompagnon Schnell — en Gang en udmærket og glad Mand og nu stum og forloren. Har han ikke ogsaa selv været et ordentligt og stræbende Menneske, før han faldt ned i denne Sump. — Den første store Taknemlighed imod Dina fylder ham, idet han bliver sig bevidst, at Susanne har været ude efter at blive gift med ham, og kun Dinas urokkelige Princip gennem alle Storme, at hun ikke vil skilles, to Mennesker skal efter hendes Mening holde sammen, til Krisen er forbi; det er det, han kan takke for, at han ikke nu hænger paa den kronisk.

Han bliver hed i Panden ved Tanken om at præsentere hende for sin kræsne Familie, hendes vulgære, blegfede Person, hendes „Skoorper“ og „Soorter“, hendes blanke Uvidenhed.

Og Dufour faar efterhaanden en stigende, rasende Trang til at rive hende i Stykker i sit Indre. Undertiden koger det ud af ham, og han maa sige det til Dina — om hun kan begribe denne Evne til at faa sine Mænd til at tro sig! Lyve? Susanne! — — Aldrig.

Dina trækker uden et Ord en Bog ud af sin Reol og rækker ham den — du kan finde hende hos Maupassant, siger hun, Baronesse Samoris — hun slaar selv op og leverer ham Bogen, Dufour gaar ind til sig selv og læser:

„Det er en holdt Dame, der faar sine Elskere til at respektere sig mere, end om hun ikke selv stod i Forhold til dem. Det er en sjælden Egenskab; paa den Maade opnaar en Kvinde alt, hvad hun vil af en Mand. Den, som hun, uden at han aner det, har valgt, faar først længe Lov til at gøre Kur til hende, attraar hende i frygtsom Bæven, er ydmyg i sine Tilnærmelser, forbavses over at opnaa hendes Gunst og besidder hende i dybeste Agtelse. Han mærker ikke engang, at han underholder hende, saa taktfuld bærer hun sig ad, og hun forstaar at lægge saa megen Tilbageholdenhed, Værdighed og Korrekthed ind i deres Forhold, at han, naar han kommer fra hendes Sovekammer, ikke

vilde betænke sig paa at give den Mand, der var i Stand til at betvivle hendes Dyd, en Ørefigen, og det i god Tro.“

Længe sidder Dufour og luder, med Bogen i sit Skød.

— — —
Tænk at man som Mand kan være — eller blive — saa stokdøv i sine Begreber! Har det egentlig generet ham, at Susanne fordrev Ventetiden, til han kunde gøre sig fri, med at leve inderligt elskende med Schnell? — Det har slet ikke forhindret ham i at tro paa hendes store Kærlighed til ham — saasnart hun ikke er bange altsaa, og saasnart han kan gifte sig med hende?

Det koger paany op i ham, da det gaar op for ham, at han har været betragtet som den naiveste! —

Som en Film gaar alle Scener og Situationer forbi — han begynder at fatte den uhyre Styrke i hendes fuldkomne Forstillelseskunst. Han ser hende „holde saa meget af Dina,“ samtidig med hun er ude efter sin bedste Venindes Mand — det er vel alligevel det sidste, Kvinder tyr til — er det, fordi Susanne er ved at blive gammel, og det gaar hende som Tigeren, der ikke forgriber sig paa Menneskekød, før den er for affældig til at jage.

Han har troet hende som en Madonna — hun der gennem Aarene er blevet tavs for ikke med et uforsigtigt Ord at rode sine Løgnes Myretue op.

Det begynder ogsaa at genere ham, at han ingenting tjener — af gammel Vane sender han en bebrejdende Tanke til Dina, fordi hun har gaaet og holdt Husets Fornødenheder oppe, og han har haft altfor megen Tid til i fuldkommen Lediggang at spekulere over det store Mysterium, sin Erotik.

Og saa er han kommet saa vidt, at han kan se, hvor Dina er blevet tynd — hun kan være to Gange i sit Tøj, hun har tabt 29 Pund og har samme Vægt som til sin Konfirmation.

Han faar Vane som tidligere at hygge sig inde i Dinas Stue — uden at tromme — og Dina er ikke kostbar, hun trænger selv til Hygge, Dufour kommer hjem med

Palmer til hende, og hun smiler et lille bitte sejrende Smil. — Staaende foran sit Staffeli repeterer han sine glade Aar med Dina, før dette kom, Dina der er det eneste paa Jorden, han har elsket, og hvad er det for noget Vrøvl, at hans Liv har været et Martyrium. — Han kommer til at smile over morsomme Minder, der skinner frem som Stjerner paa Aarenes lyse Grund — han ser hende komme løbende paa sine smaa lette hvide Ben op over en Klitkam, hvor hun spejder efter ham, der staar i Klittens Bund. Spring! siger han, og Dina hvirvler som en hvid Dukke der falder ud af et Vindue, og han fanger hende i Armene. Han ser Dina pustende krydse op af den stejle Bakke paa sin Cycle, ligesom han, han ser Dina trække Sko og Strømper af og vade gennem Vejleens dybe Vande ligesom han! i enhver Forsorenhed, til alt hvad der skal sprælles med Arme og Ben, følger Dina ham som en henrykt lille Hund, og hundrede Gange har han taget hende i sine Arme, Dina, du er storartet, du er altid med paa med!

Han husker hende, da hun staaende i sin Natkjole i Ateliærdøren drillede ham og flygtede — og han lagde sine Pensler fra sig og efter hende — saa hende ligge dybt under Dynen sammenrullet, med blot en Stump Hætte ovenover, og han lydløs og hurtig klædte sig af foran Sengen, stirrende stift paa Hættens Blonde, at hun ikke vender sig og opdager! og hvor skal han faa hende til at hvine af Forfærdelse over Straffen, der venter hende. — Og lige idet han river Dynen op og ser en Tøjbylt, eksploderer Dina bag Døren, hun har fulgt hele hans Minespil med den tomme Hætte og er kvalt . . . og hvor han kvalte hendes Latter!

Smaa morsomme Ting med Dinas Øjne kommer trippende imod ham, med Dinas lette Skridt og med Dinas underfundige Humor. — Kan du huske os? siger de, vi er Børn af jeres Lykke, og os har du fornægtet!

Saa skubber Dufour Staffeliet fra sig og gaar ind til Dina, sætter sig paa Armen af hendes store Arbejdsstol, hvor hun selv ikke fylder mere end en Mus i en Høns-

rede, det har altid været ham en Kilde til Medlidenhed, at Dina, naar hun sætter sig op i Stolen som andre Mennesker, ikke kan naa Gulvet med sine Ben. Hans hjærtelige Beklagelser paa hendes Vegne, har hidført mange og store Slagsmaal.

Du Dina, jeg har egentlig været en forfærdelig Æsel!

Den Slags Ting kan forekomme i de bedste Familier, smiler hun og følger med Haanden ned over hans glatte, tunge Tolstojmanke.

Det er utroligt Dina, at du har baaret over med mig.

Hun glipper et flygtigt Blik paa ham, han mærker hendes Haands langsomme dvælende Gliden, og uden at det helt naar hans Bevidsthed, indsuger han al den grænseløse Æmhed, hun har slynget om ham alene.

Jeg har Lyst til at tage i Skoven — hvis du vil med?

Dufours Indfald er egentlig blot et Eksperiment — en Adoption af en af hans Lykkes sikre Glæder, naar Dina, den af Lyst altid trællende Dina, øjeblikkelig lægger alt til Side for at følge ham — og gør det med Glæde for at glæde ham.

Dufour synes, han har taget et sine Børn til sit Hjerte igen — et af de fornægtede . . .

De hygger sig sammen, de gaar Arm i Arm, de gaar i Biograf og daaner sammen over det uhyre Hø, af Livsvisdom, de diskuterer Dinas Manuskript og Dufours Skitser. Som hun plejer, læser Dina alle Aviser, alle Tidsskrifter og alle Bøger for Johan, læser for ham Artikler af Futurister om Futurisme, og hans Kunstnerindignation faar ham til at lægge oppositionelle Planer om at samle sine Akademikammerater til en effektiv Renaissance — Dina gløder med ham, alle hendes Evner staar til hans Disposition, forude øjner Dufour Têten, det eneste han har manglet i sit Liv med Dina . . .

Deres Kærlighed gaar i Leje, deres Hjerner er samstemte som altid før, Dina er let og tryk.

Sjælden taler de om Susanne, og kun naar Dufour

trænger til at forsikre Dina og sig selv om, at han „godt ved, hun lyver,“ ved godt „hun er ingenting værd,“ og han „er færdig med hende!“ Men han „skal blot have sluttet af med hende“ — paa en eller anden Maade. —

Han trykker Dinas Arm heftigt ind til sig og hvisker: Aa hvor jeg glæder mig til at begynde et nyt og dejligt Liv med dig!

Og Dina er tryk og hendes Hjerne i hans Vold.

Det er slet ikke, fordi Dufour vil have noget med Susanne at gøre i nogen Fremtid, men han kan ikke komme bort fra, der mangler noget — en Afslutning — ligesom en afgørende Orden paa alting. — Naturligvis ved han godt, det er dumt, samtidig med at det gyser i ham som i Barnet der driller et Rovdyr!

Han kommer til at huske en lille Hændelse fra et af hans og Dinas Sommerophold. Dina sad og skrev og røg Cigarer med Parfume paa. — Den stærke Duft trak en Bi ind ad det aabne Vindue, og Dina eksperimenterede med den, digtede om den, trak den atter og atter ind med Duften, der forraadte Blomster, som den ikke kunde finde, fordi den ikke ejede Forudsætning til at tænke sig den forenet med en ganske anden og for den ukendt Form! Med ét ramlede den i sin travle Iver i Hjørnet op i et Edderkoppespind, larmende bunden i sin Smerte med Edderkoppen over sig. — Og ligesaa hurtig stod Dina paa Bordet, flaaede Spindet itu med sit Penneskraft, og Bien og Edderkoppen tumlede sammen ned i Karmen; der skilte Dina dem fra hinanden, Edderkoppen saa nødig som en gal Kat, han husker Dina viste ham den løbende under Karmen. — Vil du se, hvor den udtrykker en flygtende Bandit. — I over en Time tumlede hun med Bien, for det er jo min Skyld, sagde hun, det var jo mig, der lokkede den ind, hvor Edderkoppen var — med sin Pen fjernede hun det klæbrige Væv, adskilte de sammen-snørede Ben, taalmodig ét for ét, værgende sig for dens vrede Anfald, tilsidst puttede hun den i Vand og tørrede den i Solen.

Vil han nu virkelig være mere dum end Bien og krybe tilbage til Spindet igen?

Men han synes, han skylder Susanne en Afslutning — hun kan jo ogsaa have Ord at sige til sin Undskyldning.

Han føler det i hvert Fald hele Tiden, som om han maa derved — noget trækker ham — og om ikke andet maa han søge denne Afslutning for at blive den Fornemelse kvit.

Han vil sige Susanne det, som det er, han har aldrig haft nogen anden Kærlighed end Dina, han er forbunden med Dina gennem mange Aars pletfri Samliv, og han kan aldrig undvære Dina. — Og hun maa undskylde, hvis han har troet noget andet, og sagt hende noget andet, og han vil bede hende om ikke at tænke paa sig mere, for det kan han ikke taale.

Han kan ikke opnaa denne Afslutning medmindre Dina lover ikke at gøre Susanne Fortræd . . .

Men det gør Dina aldrig — godvillig.

Og mindst nu.

— — —
Dufour gaar paa Strømpefødder i sin Tanke, naar han naaer dertil. — — — — —

— — — Det er først, da Dina er kommet over til sin Familie i Jylland for alene at holde Jul sammen med den, at det gaar op for hende, at hun har baaret sig dumt ad.

Hvorfor i al Verden har hun gjort det?

Hvorfor er hun for det første rejst i det hele taget — hun og Johan har altid, lige siden de lærte hinanden at kende, fejret Jul sammen — paa forskellige Steder, men altid sammen.

Og hvorfor har hun lovet ikke at gøre Susanne Fortræd — oven i Købet skriftligt — det er jo latterligt?

Og det mest latterlige er, at hun har fundet paa det af sig selv, han har ikke engang bedt om det, hun har budt ham det selv som et Gavebrev til Julen?

Det er jo vanvittigt — nu da hun havde redet Stormen af og en Gang til bjerget sit Ægteskab i Land! — Med Rædsel husker hun Fru Rachel Schnell i Kallehave, de sivende Taarer ned i Hovedpudens Mellemværk, og hendes dirrende: Hver Gang jeg havde vundet min Mand tilbage, saa begynde det forfra . . .

Men hans Brev som kommer Dagen efter, hun selv er kommet, beroliger hende, det er den samme Johan, som hun rejste fra, og Susanne nævner han ikke:

Kæreste lille Fnus!

„Det var rart, du havde en god Rejse; gid du nu kan faa en hyggelig og god Tid, du kan ved Gud trænge til det, og jeg under dig det ved Gud af hele mit Hjerte, for jeg synes, jeg har været saa rædsom imod dig, men vi har jo talt ud, og du har forstaaet mig saa godt som du kunde, og det er jo egentlig en rar Følelse for os begge at vide, at der nu skal en Orden paa alting. Men det skulde jo have sin Tid, som enhver anden Sygdom.

Du er et Menneske og et stort Menneske . . .

— — —

— — —

— — —

Det er Ma'm Black, som tager imod Dina, da hun før den aftalte Tid kommer hjem.

Kunstmaleren er ikke hjemme i Øjeblikket — næ, bortrejst er han ikke, han var da hjemme i Aftes, Ma'm Black havde en pæn Anretning til en Gæst for ham, Vin og Blomster og Sokelade — og Cigaretter. —

Vartede De op? spørger Dina.

Ork nej, Herren ga' mig fri straks, det plejer Herren altid at gøre, naar det bære er hans Søster.

Madam Black er moderlig omsorgsfuld og vil give Fruen Kaffe, men Fruen trænger ikke til Kaffe, hun ser tankefuld ud, og saa betror Ma'm Black hende, at hun er ved at samle sammen til Vask . . .

Vask! siger Dina og ser op med blege Øjne, vi fik jo vasket lige før Jul?

Jae, siger Ma'm Black og ser paa Buffetskabet, udenom Dina, men Herren bruger saa mange Lægner — Herren bad mig ogsaa i Aftes om at ligge rene Lægner frem, førend jeg gik.

Og saa fandt jeg det, jeg ved ikke, om det er Fruens — Ma'm Black rækker hende et parfumeret Dame-Lommetørklæde . . . og saa gaar hun, nu har hun gjort nok.

— — —
De sidste Scener. —

Saa gaar ogsaa Johan Dufour.

DINAS SJÆL SANK

BAG en af sine store Stole staar Dina.
Med Hænderne støttede paa Stolens Ryg stirrer hun frem.

Liv og Død brydes.

I det Øjeblik han er borte, hans Vilje uddraget af hendes Hjerne, fornemmer hun den uhyre Tomhed — en Undren over, at hendes Hænder er tomme, 8 lykkelige Aar er rundne bort imellem dem, og hun har aldeles ingenting. En Hvirvelvind bruste hendes Liv fuldt af Støj.

Og nu er der helt stille.

Fordi der ingenting er.

Det er, som om hendes Hjerne har været bedøvet i et Aar, og under Bedøvelsen har nogen taget hendes Lykke med Vold. Hele Aaret er som en Nat. Det er, som om hendes klare Tanke og sikre Vilje for et Aar siden vadede ud i en Sø, kom under Laag og først nu er kommet op igen.

Og imens har hun mistet alt.

Hun sørger, som hun vilde have sørget for et Aar siden, hvis Johan var død — som Johan da var — ikke den Johan som nu gik, fløjtende, — med en sidste Invi-tation, om hun vil gaa i Biografteater med ham og spise en Knippelfrokost den Dag, de skal mødes hos Overpæsi-denten?

Det er ikke Johan.

Dina holder ikke Rede paa Tiderne, hun staar der.

Hvordan hun skal holde ud at leve, og hvorfor hun egentlig skal leve mere, forstaar hun ikke i Øjeblikket, men det maa jo vise sig i Løbet af den nærmeste Tid, om hun kan holde det ud. Hun har hele Tiden Følelsen af, at Blodet falder, Draabe efter Draabe ned fra hendes Hjerter, som om det er lemlæstet under Tortur og nu er følelsesløst, Nerverne er knust, men det bløder.

Hun lytter mod Entredøren. —

Lytter.

Hvis hun nogensinde i sit Liv har lidt, saa lider hun nu. Hun lider saa hun ryster paa Hænderne og over hele Kroppen, hendes Knæ dirrer, spise kan hun ikke, hun faar Vand i Munden, og hendes Hjerne synes stivnet.

Undertiden oplever hun, at hun drikker Havresuppe og er vaagen, undertiden at hun sluger et Veronalpulver og sover — Havresuppe og Veronal — Havresuppe og Veronal. —

Hun oplever, at hun skriver til Johnnie, at hun ikke i sin vildeste Fantasi har tænkt sig, det var *saa* forfærdeligt at undvære ham — og hun lytter — han kommer ikke. — Han har ikke opfattet, hvad hun selv taaget sanser, at det er et Nødsskrik fra hendes synkende Sjæl! Aftalen at de ikke maatte gaa fra hinanden, før de begge kunde taale det, var altsaa kun en Garanti for hans Vedkommende, ikke for hendes.

Hun skal ikke se ham mere — hun ved det.

Og hun stiger og falder — fra at ville leve og slynge sig selv ud i Livet, over hans Hoved eller gaa ud i Frostnatten og dø.

Saasart hun kommer til at tænke, er det som om et Lyn jager ned igennem hende, som om hun er Sabelsluger. hver Morgen vaagner hun med en kvælende Følelse af Angst, og det gaar op for hende, at det er, fordi hun græder i Søvn.

Hendes Hus er lukket, hendes Telefon tier, noget rinder som Sandet i et Timeglas, og det gaar op for

hende, at det er Dage — hun staar bestandig bag ved Stolen og holder fast paa dens Ryg.

Saa konstaterer hun, uden at det gør hende noget, at hun er gal.

Hun er blevet ganske stille gal.

Bag hende, lidt til Siden, staar hendes døde Broder og taler — og hun forstaar, at den Streng, der lovbunden skiller Levende fra Døde, Verden fra Verden, er bristet hos hende, og det betyder, hun er gal. Hun springer ikke hysterisk ud af sine Vinduer, hun ligger ikke i sin Seng som en collapset Maskine, der har tabt Herredømmet over sine Funktioner, hun taler ikke til Gud og Alverden om sin Smerte, hun staar stille i sin egen Stue og lader det fuldbyrde, det der i hendes Hjemstavn gaar under Betegnelsen „at have set for meget!“ Hun har set for meget, Smerten sprængte Muren til de Døde.

Vil I tage imod mig? siger Dina.

Ja, vi skal tage imod dig.

Men hvorfor græder du, siger hendes søde lyse Broder, naar du af dig selv vil gaa herover, fordi du synes det er bedst, saa er der jo ikke noget at sørge over. Men græder du, fordi du synes, du mister noget ved at gaa, saa er det, fordi du haaber endnu, venter noget endnu af Jordens, og saa er du ikke færdig til frivillig at komme herover. Du skal gøre det, du er glædest for — komme herover eller blive — og naar du gør det, du har mest Lyst til, er der jo ikke noget at græde over . . .

Dina ved ikke Dagene, men en af dem, den sidste aabnes Døren foran hende, og hun ser sin Søster, der er rejst fra Mand og Børn — for nu ved de, hvordan Dina har det — fra hver sin Verden strømmer Slægten til for at holde Dina oppe.

Dinas Søster svider Tomten ekstra af efter Johan Dufour — hendes Hads graadige Glød brænder ham ud af alle Kroge, hun under ikke hans Navn Livet, for hun

har fra lille Børn elsket Dina, hun siger demonstrativt Dina Moe, naar nogen i Telefonen spørger efter Fru Dufour.

Og med en Styrke som et Fjeld løfter Dina sit Liv. Først og fremmest er der hendes Pengesager. Hun ser sin Bankbogs Beholdning efter, Dufour har, inden han gik, betalt Husleje med den, udtaget 200 Kr. til sig selv og overladt Dina Resten, 150.

Det er alt.

Tænk, ejer du ikke mere, siger hendes Søster ved Siden af hende — saa kan jeg godt forstaa, han er gaaet.

Brudt, opslidt, desillusioneret og fattig — er det noget for Johan Dufour.

Brudt! — Naae! —

Dinas Tænder slaar sammen med et Hundesnap, det første onde, lurende Smil fødes i hendes Øjne . . .

Søstrene sover sammen som i deres Barndom, — Dinas Søster har bedt om det, fordi det nu er saa mange Aar siden, Dufour taalte det jo aldrig. Det er mest for at kunne følge alle Dinas Handlinger, for ingen stoler endnu paa, hvad det kan ende med. — Hun vækker Dina, naar hun græder i Søvn, sludrer med hende, til hun er blevet rolig, lytter til Dinas Tvangshallucinationer.

Dina sidder op i Sengen og ser sin Gade i Midnatsmørket, og Susanne lunte bort som en mæt Sjakal — efter at have fraadset i et Menneskes styrtede og døde Lykke er hun paa Vej til den næste for at fraadse i den. Dina ser frem med hule, hede Øjne, hun vil op, ud efter hende, hun maa dræbe dette ækle Dyr — dræbe det, før det faar Tid til at stikke sin Snude i flere skælvende Skæbner — — — saa lægger Søsteren sin Arm om hendes Hals i Mørket og siger stille:

Det er jo blot Susanne.

Og Dina kommer til sig selv — hun ser Gaden i Midnatsmørket, denne Koneform i Pels, og med sin sjokkende Gang, ja, det er jo blot Susanne, Tyven der stjal fra det Hus, der gæstfrit aabnede sig for hende — dybere ned end Tyv kan ingen komme, lad hende gaa, Dina.

— — —
 Det er kun om Nætterne, Dina græder — og kun i Søvn. Dagene er spændt i hendes Viljes Jernbaand, systematisk og hurtig ordner hun sit Hus, sorterer betalte og ubetalte Regninger, besvarer Breve, lægger sine Tourneer, skaber den strenge Orden om sig, der alene muliggør, at hun kan overkomme saa meget som hun kan. Hun føler som en Mand, der reviderer et Fallitbo og lægger den nye Arbejdslinje under Orden og Tugt. Undertiden, naar Ting lykkes, lukker hun sine Øjne for ikke at se noget, hun ikke vil se — hun kan tage en Sorg alene, men det er sværere end nogen tror, at bære en Glæde alene.

Det er værst om Morgen.

Lige naar hun er vaagnet og skal til at se i Ansigtet, hvordan det hele er — efter i 8 Aar at være vaagnet op til den Glæde det var at leve! Selv om det var til Modgang, Rejser og Besvær, det var ingenting, hun saa alligevel ind i en Dag, hvor han var — alt andet betød ikke noget ved Siden af det. —

Dinas Sind forandres i Ryk!

Hun har set paa Gaden en lille Hund trippe efter en Dame, og hun har uvilkaarlig tænkt! Skulde jeg ikke faa mig en lille Hund at holde af? Og det nye kolde fejer Tanken bort: Nej! Jeg vil ingenting holde af. Det er en Fattigdom uden Grænse, men jeg vil pleje min Fattigdom.

Dina som engang elskede hele Verden.

— — —
 Dina skriver — jaget som en Forfulgt — hun er forfulgt af sin egen Fortvivlelse, hendes Ensomhed er hende lige i Hælene, hun skriver, saa alle hendes Evner farer i Firspring gennem Timerne! Hun maa holde sig foran sin Fortvivlelse, for hvad skal hun gøre med den, hun kan ikke engang græde. —

Paa hendes Bord staar de røde Tulipaner udsprungne og ligner Rubinskaale, Vinduet staar aabent, Solen lyser paa Genbohusets Mur, Ungerne tumler som Rotter i Støvet, i Krukker har hun udsprungne Grene, lange smalle Hæn-

der der strækker sig ud. Inde i hendes syge Hjerte der banker af Uro og vækker hende om Nætterne, sidder Fortvivelsen som en Klump, der har Øjne og ser paa hende, at hun skal hjælpe den. — Hvad nytter det, du ikke vil høre mig og ikke vil se mig, siger den, at du farer med en spids Pen Side op og Side ned, jeg er her alligvel, hele dit inderste Jeg er sygt af mig.

Saa tæt er Fortvivelsen hende i Hælene, at hun ikke kan puste i sit Arbejde, før hun folder begge Hænder op over sit Hoved, rokker frem og tilbage i Stolen og klager sig — og synes at hendes Mund er fuld af Blod.

— — —
Hun maa gøre noget ondt!

Hun maa.

— — —
Jeg er ond, siger Dina ud i Rummet, I kan sende mig saa meget ondt I vil, det bliver jeg bare ondere af.

Men I som har en Menneskesjæl i Varetægt, I skal staa til Regnskab.

— — —
Dina maa vende sit mest smilende og blide Ansigt mod Verden for ikke at forløbe sig i sin irriterede Tilstand — Det er saa hun staaar stille foran sit Bord og lægger sin Nakke tilbage, og hvis ikke det Skrig, der kommer fra ens Indre er ligesaa lydløst som ens Sjæl, vilde det gjalde gennem Verden.

— — —
Dinas Søster har fortalt om sin lille Dreng, der havde en Legekammerat, en Hund der hed Top; den blev skudt, fordi de ikke kunde lære den at blive renlig. — Men de nænnede ikke at fortælle Drengen, at den var død, saa sagde hans Fader: Den er solgt til Mors! — med det slog Barnet sig til Ro.

Hver Gang Dinas lille, barnlige Hjerte spørger efter Johnnie, svarer hun faderligt: Han er solgt til Mors! — og med det slaar hendes Hjerte sig til Ro.

— — —
Ude fra Verden hører hun om Johan Dufour. Overalt

hvor han kommer, sjæler han paa sin store Sorg. Oh, er det ikke forfærdeligt, at han havde det Uheld at komme til ikke at kunne undgaa at gøre Dina Fortræd. Oh, er han ikke meget Ekskrement! Han som er kommet til at svigte sin Hustrus Tillid, er det ikke sorgeligt for ham! Og rørte Mennesker med stort Hjerte og lille Forstand trykker hans ulykkelige Haand og maa jo trøste denne Nedbrudte! Herregud, det er vemodigt ja — men der er saa mange, der har svigtet sin Hustrus Tillid — og Dina er jo saa stærk — og har sit store Arbejde — og de har virkelig saa ondt af ham — han tager sig det saa nær!

Tro ham ikke, siger Dina, han er Sjæler! Maatte Susanne bruge megen Dyd for at dække over, hvad hun bedrev, saa maa han bruge mange Ord! Jeg husker, hvor glad han var for at undgaa Militærtjeneste, men den Dag vil ufravigelig komme, da han ved en eller anden for-maalstjenlig Lejlighed vil være bedrøvet over, at det ikke forundtes ham at tjene sin Konge og sit Land. — Han har aldrig kunnet taale et Barn i sin Nærhed, han fik Svedperler paa Panden af Irritation — om lidt vil han sige, han vil saa gerne snart giftes med Susanne, for han længes saadan efter at blive Fader!

Han sjæler værre end en Velgørenhedsbasar.

— — —

Dina smiler ondt.

Hun har sin Force i Længdeløb.

— — —

Det er ikke uden Modstand, Dinas Sjæl stunder mod sit Fald.

Had hende, Dina, dræb — skyd hende ned med ærligt Krudt, det er tusende Gange renere end det, du gør nu.

Jamen det jeg gør nu, smiler Dina med hvide Tænder, det jeg gør nu, det er mere kultiveret.

Kulturen er fejj, græder Dinas Sjæl, Kulturen er fejj! Du som i din stolte Ukultur aldrig har kendt Frygt, du som strider med Bondenerver af gammel Eg, du som

er Barn af Jordens Førstegrøde, du som har Døden til Ven og Gud til Fader, du som kunde ordne Lagnerne i din egen Kiste og smile til, som din Slægts Kvinder med Guldnakkerne, de som lugtede i from Tro til deres Hovedvandsæg under Kirkens Hvælv og i Bryggerset med sikker Haand satte Kniven i det udvalgte Dyrs Hjerte, bliv din Slægt tro, Dina, sæt hende Kniven i Hjertet og tag Følgerne for det, du aabent har gjort.

Men gør ikke det, du tænker paa nu, for saa fortaber du mig.

Spot ikke din egen Lov!

Det er din Natur at handle aabent og bukke din stejle Pande imod Følgen!

Det du har for nu, er Forræderi, det er daarlige Ting, kald det saa hvad du vil.

Dræb ikke din egen Sjæl med Kultur.

— — —

Dina ringer paa Telefonen og forlanger Johan Dufours Sagfører, der er hendes Ven. Der er stadig det spottende Smil om hendes Mund, det der spotter alt, hvad hun selv ærer.

Hun passiarer med ham, Dina er, oh, saa aldeles kommet over det med Johan Dufour — forlængst ja — hun er jo saa stærk og saa har hun jo sit Arbejde — og I er mig forresten mig no'en rare Venner, siger hun, I kan ikke engang skaffe mig min Frihed. Skilsmisse, ja Tak, det ved jeg godt selv, men jeg har ikke Lyst til at gaa og vente i 3 Aar — jeg kan jo hvad Øjeblik det skal være, faa Lyst til at gifte mig igen. — En anden? Hun ler en nyforlovet sprælsk, lille Latter — om saa var — ja, jeg vil naturligvis skilles paa Troskabsbrud, her er Tilfældet jo oplagt, de skal jo blot begge to skrive under paa — hun nævner ikke Ordet Utugt, for det er uforsigtigt, hun siger kun vidtløftigt — en eller anden Paragraf — og Farvel kære Jørgen, det er jo ikke noget, der haster. —

Der er ikke gaaet en Time, saa ringer hendes gode Ven Jørgen til hende. — Maa han tage det som et Løfte

at hun vil gaa ind paa Skilsmisse, hvis Johan og Susanne vil skrive under paa dette her?

Ja naturligvis, siger Dina, forundret over at der er noget at misforstaa der, og saa ringer hun af.

I de Dage som kommer, er det Dinas himmelvendte Blik, der driver dem alle imod Handling, villige og troende i hendes Ledebaand, for Dina har aldrig været paa Rævestier før, ingen kender Dina for Svig.

Dina synes, hun staar i Forstavnen af en Baad og synger, synger Satans Lovsang, hvinende Hymner til Fordærvsens Pris.

Helvede er ikke stort nok til at rumme hendes Had.

Bag sig sidder hendes hvide lille Sjæl med bøjet Hoved, den hun har plejet i Aaringer, knælet for Guds Ansigt og bedt om Støtte til at holde den ren — ren for Usselhed, for Løgn og Sjakren.

Og nu sejler hun den selv imod Faldet.

Hun har de to med — hendes Øjne skinner af Hadets Feber — ned — ned. —

Der er megen Ringen frem og tilbage — Dina er saa lunefuld. Snart syner hun nyforlovet, snart er der intet der haster for hendes Vedkommende, hun skal ikke giftes mere, saa for hendes Skyld kan det helt være det samme. — Hun ringer af, hun har saa travlt, hun skal rejse bort i flere Maaneder — ja, det skal hun, Farvel.

Hun staar og ler spottende til Telefonen — oh, de kommer snart igen, for hun ved, Susanne har faaet en Assistent for den kommende Maaned og skal have „Ferie“ — Bryllupsrejse, smiler Dina, jeg skal give jer Bryllupsrejse!

Og hun følger smilende i sin Tanke, hvor Susanne, med al sin megen Dyd, vrider sig for at sætte sin Underskrift paa et Dokument af den Art. Fristes over Evne af Udsigten til snart at være gift og opmuntres af Sagførereren og Johan.

Du kender jo Dina — hun har aldrig løjet, aldrig brudt sit Ord — der behøves ingen Kontrakter med Dina,

har hun lovet en Ting, er hun æresforpligtet overfor sig selv til at holde det.

Det er Dufour, som taler — han som har brudt Snese af Æresord, han stoler trygt paa Dinas.

Og Sagføreren støtter med sit:

Dina har jo selv sagt, vi var hende daarlige Venner, at vi ikke kunde skaffe hende hendes Frihed. — Jeg ved ikke, om hun vil giftes igen, men jeg tror det. — Jeg har foreslaaet Separation, men det vil hun ikke, det er ikke hurtigt nok.

— — —
Sagføreren ringer til Dina, meget hurtigt, de vil skrive under.

Begge?

Ja.

Tak, saa kommer jeg ned paa dit Kontor og ser dem. — Hun kan høre Sagførerens Forfærdelse, nej, men det har hun jo ikke før talt om.

Jo jeg har, siger hun kvindevorrent ligeglad om det passer eller ej, jeg vil se dem. Farvel, kære Jørgen, indtil de foreligger. Og hver Gang Sagføreren ringer, siger hun lunefuldt: Foreligger der noget positivt? — Nej. — Saa vent indtil da. Farvel. — Nu rejser jeg forresten i Morgen, paa Gensyn til Efteraaret.

Saa endelig foreligger de.

— — —
Det er „Offentlig Vanære“, Dina vil sin Fjende; det er meget meget bedre end en Kugle!

Dina Dina, skreg Dinas Sjæl, lad en erotisk Hamster sejle sine Baner og en troløs Mand sin, du har aldrig brudt dit Ord! Dina, for din egen Skyld, Dina! Dina! Dina.

Hun stod der — med løftet Pande. —

Jeg vil, skreg Satan gennem Larmen af hendes Væsen for og imod. Jeg *vil!* Jeg, Satans Vilje i hver eneste, jeg, Viljen til Død og Skam og Undergang, *jeg* vil.

Og Dinas Sjæl sank -- som en glimrende Ting igen-

nem Mørket, som en gennem utalte Dage plejet og blanket straalende Fugl, skudt med Snavs — sank.

Hun holder den i sin Haand — Underskriften — Indrømmelsen af bedrevet Utugt „Gang paa Gang“ — og nedenunder hendes Navn, Susanne Beck.

Den Dydige har bekendt Kulør.

Hun læser med Omhu en Gang til, lægger den ned — hun ryster under sin uhyre Viljes Pres, for alt i hende vil holde sit Ord, som det er vant til, det er en næsten mekanisk Lov, hun med hele sin Styrke gaar imod.

Hun ser paa Sagføreren — og han er lamslaaet af hendes Blik! Han ved det, inden hun har sagt det:

Vil du sige til Johan, at jeg vil ikke skilles, saa længe jeg lever. —

Det er uædelt, det kan du ikke . . .

Hun nikker. — Du har Ret, det er uædelt, og jeg kan det ikke, og jeg skammer mig over det; men der er noget andet i mig, som vil det trods alt mellem Himmel og Jord . . .

Dina er blevet alene med Gud.

Vidste du ikke alt det i Forvejen, siger hun saaret, du som ved om den Spurv, der om tusende Aar falder til Jorden? Vidste du ikke, jeg skulde falde — og hvor nødig, jeg vilde?

Gud, af det altsammen er det værst, at jeg maa gøre Oprør imod dig.

Det vidste du ogsaa.

Ingen Hane galer om tusende Aar, at du ikke ved det.

Sagde jeg ikke, du skulde taget mig, da jeg laa i Kløften ved Vesterhavet og ikke havde Lyst mere? Jeg var ikke uden Synd, men du kunde være mig bekendt.

Nu?

Hvis du vil tage de to Kryb bort fra Jordens Over-

flade, saa vil jeg begynde forfra, saa vil jeg løfte min Sjæl paany, ellers vil jeg ikke.

Hører du Gud.

Hvis du vil vise mig, at ærlig Vilje er sin Løn værd, at Respekt for din Troskabslov er bygget paa din Støtte.

Gud, du har maaske ingen Brug for mig — men jeg alene for dig — aa nej, du tager fejl, dine Børns Stræben mod det gode, er din Ære! Det er en Plet paa din Ære Gud, at jeg faldt, — det var min Vilje at staa fast og min Vilje var god nok.

Undte du mig ikke den Stolthed, Gud, at jeg havde holdt dine Bud?

Er de dig kærere, de Forlorne, der kommer krybende hjem til din Faderfod og beder om din Naade.

Jeg forsøgte at kæmpe hans Sjæl ud af Dyret, og du hjalp mig ikke! Jeg fik paa mine Skuldre mere, end jeg kunde løfte, og du hjalp mig ikke.

Gud, har du sovet?

Eller vilde du, jeg skulde falde — vilde det veloverlagt, vidende som kun du er og almægtig, slog du mig ned for at kunne have den Glæde at kunne rejse mig igen?

Nej, du er jo ikke dum.

Hvor kan jeg da tro andet, end at du ikke er.

Du vilde det.

Ikke jeg.

Gud, er det din Mening, at vi alle skal stedes for dig paa Dommens Dag, da slæb hende ved Haarene frem for din Trone og vis hende min Sjæl, sort af Had og sprængt af sin onde Vilje. — Ved du, jeg har naglet hende til et Kors, jeg har viet hende til Sorgen, Sygdommen, Skammen, Forladtheden og Fattigdommen, de fem Kapital-Lidelser i Livets Helvede. — Spørg hende, om hun ikke vidste om, hvad dit hellige Ord har forbudt, at begære sin Næstes Ægtefælle?

Gud, mener du noget, eller mener du ikke noget med dine Bud?

— — —

Dina ser sig selv smutte under Kanten af det store Alvidenhestelt, hvor Gud regerer — hun vil bort fra Gud, ud i Meningsløshedens Øde, det ved man hvad er, der venter ingen noget.

Hun vender sig og knytter sine Hænder tilbage som Barnet mod sit Hjem.

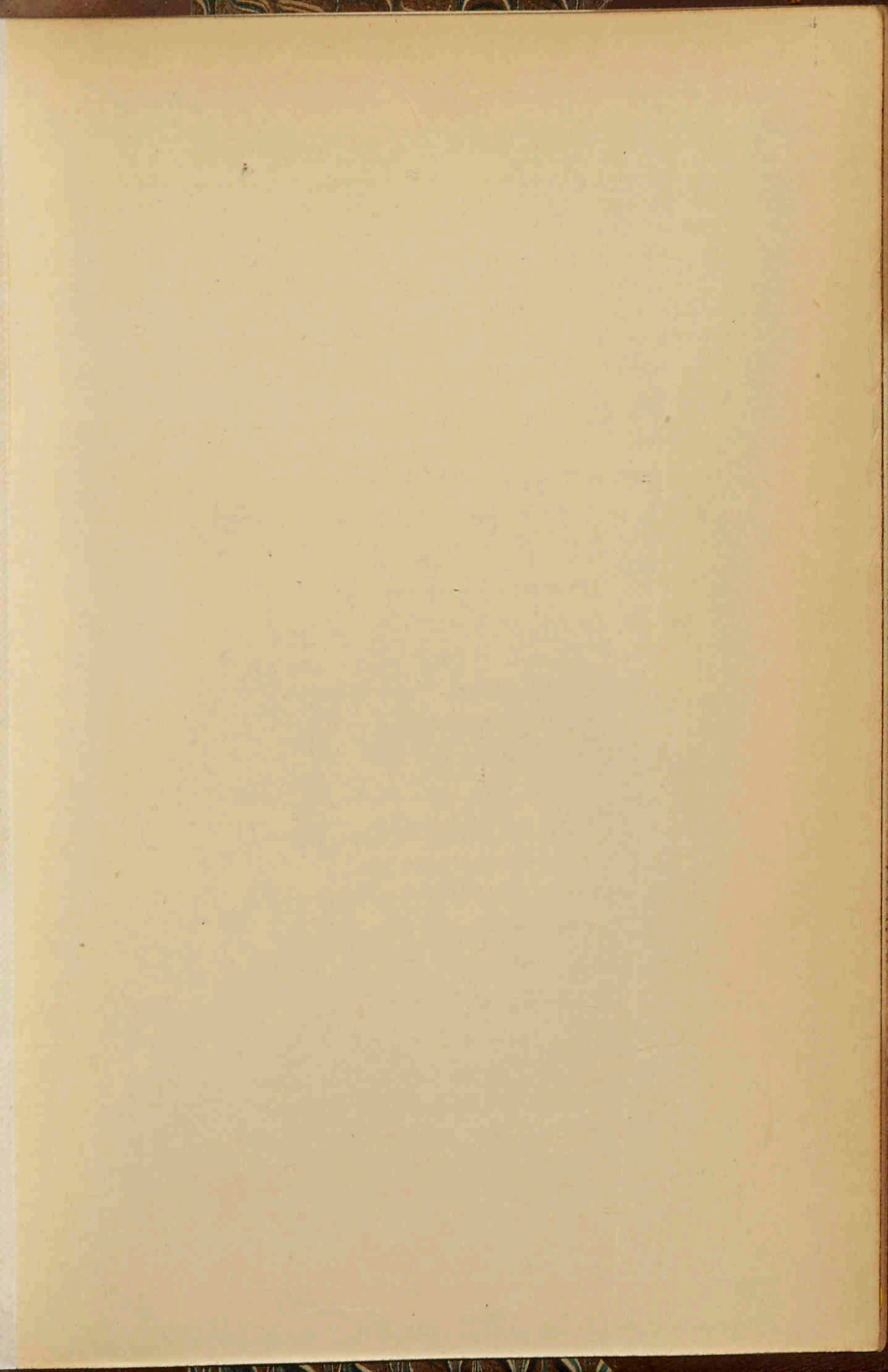
Jeg kommer igen, Gud, jeg kommer igen — om du pisker mig med Skorpioner, jeg ved, jeg kommer igen, for jeg ved den Dag altid er, hvor jeg ser, du havde Ret.

Men jeg er ikke Slave nok til at sige: Ske din Vilje! før jeg kan skimte Morgenrøden af en Ret.

— — —

Og Dinas Sjæl, saaret og ene —
 Forsvandt i Ødet —
 Borte fra Gud. —

NYT NORDISK FORLAG

NY LITERATUR

MARIE DINESEN

SKOVRIDERENS DØTRE

Fortælling.

Med Omslagstegning af *Luplau Janssen*.

4 Kr. 50 Øre; indb. 7 Kr.

JØRGEN FALK RØNNE

LYKKENS ROSER RØDE —

Roman.

Med Omslagstegning af *Ebba Holm*.

5 Kr. 50 Øre; indb. 8 Kr.

MATHILDA MALLING

HJEMMET PAA URFVA

En Herregaardsroman.

Med Omslagstegning af *Kr. Kongstad*.

7 Kr. 50 Øre; indb. 10 Kr.

CECILIE TORMAY

DET GAMLE HUS

Fortælling.

Med Omslagstegning af *Gerh. Blom*.

4 Kr. 50 Øre; indb. 7 Kr.

